Danion Vasile

Tinerii şi sexualitatea

PĂCATE NOI, PĂCATE VECHI

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului SERAFIM,
Mitropolitul Germaniei şi al Europei Centrale

EDITURA EGUMENITA

DANION VASILE – născut la 15 august 1974 în Bucureşti. Absolvent al Liceului de Informatică (1993) şi al Facultăţii de Teologie Ortodoxă din Universitatea Bucureşti (1997). Master în Sectologie (1998). A lucrat ca profesor de religie şi editor. Desfăşoară o intensă activitate apologetică (articole, cărţi, conferinţe şi emisiuni radiofonice). Este doctorand în Patrologie la Facultatea de Teologie din Universitatea Aristotel, Tesalonic.

SCRIERI:

Tinerii şi sexualitatea – Între iubire şi păcat (Editura Egumeniţa, 2005), ***Noi sfinţi preoţi de mir*** (Editura Egumeniţa, 2005), ***Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI*** (Editura Egumeniţa, 2004), ***Jurnalul con-vertirii. De la zeiţa morţii la Împăratul Vieţii*** (Editura Reîntregirea, 2004), ***Despre înfruntarea bolii*** (Editura Sophia, 2004), ***Mângâiere pentru bolnavi*** (Editura Egumeniţa, 2004), ***Despre înaintemergătorii Antihristului*** (Editura Cartea Ortodoxă, 2004), ***Taina iubirii*** (Editura Reîntregirea, 2004), ***Cartea nunţii*** (Editura Nemira, 2003 / Egumeniţa, 2004), ***S.O.S. – Despre horoscop, cutremure şi ghicirea viitorului*** (Editura Bunavestire, 2003), ***S.O.S. – Despre reîncarnare şi invazia extraterestră*** (Editura Bunavestire, 2003), ***Ne vorbesc părinţi athoniţi*** (Editura Bunavestire, 2003), ***Despre înfruntarea necazurilor*** (Editura Sophia, 2002), ***Cum să ne creştem copiii*** (Editura Sophia, 2002), ***Bucuria Crăciunului*** (Editura Sfântul Nectarie, 2002), ***Dărâmarea idolilor*** (Editura Credinţa noastră, 2001)

În curs de apariţie: **Limonariul pentru mireni**

Pentru corespondenţă: O.P. 3, C.P. 301, cod 800730, Galaţi
danionvasile@yahoo.com; www.danionvasile.ro

Viziunea grafică a copertei: Claudia Vasile
Grafica: Daiana Prundurel - *În labirintul vieții*

www.danionvasile.ro
danionvasile@yahoo.com

ISBN: 973-7952-85-5

Prefață:

În fața „culturii păcatului”

Mitropolitul Serafim Joantă

Cartea lui Danion Vasile *Tinerii şi sexualitatea* este, prin tema pe care o tratează, o carte rară în literatura bisericească. Autorul mărturiseşte că a reflectat îndelung şi s-a sfătuit cu duhovnici renumiți despre oportunitatea abordării acestui subiect care ține, prin natura lui, de viața intimă a omului, având un caracter cvasi-sacru. Totuşi decăderea morală fără precedent a lumii de astăzi, care şi-a făcut aproape un scop din căutarea plăcerii (Părintele Stăniloae vorbeşte despre un „pansexualism dizolvant”, iar Părintele Sofronie de la Essex de o adevărată „cultură a păcatului”), ca şi necunoaşterea voii lui Dumnezeu în legătură cu viața conjugală (neştiința fiind, după Sfinții Părinți, primul din cei trei uriaşi - alături de trândăvie şi uitare - care ucide sufletul omului) fac necesară o astfel de carte. De fapt, tinerii înşişi au cerut-o şi tot ei au exprimat aprecieri superlative încă pe când ea era doar pe Internet. Fratele Danion Vasile a scris această nouă carte din iubire față de semenii săi tineri ca şi el, dar şi din datoria de „străjer”, alături de ceilalți slujitori ai Bisericii puşi de Dumnezeu să trâmbițeze celorlalți pericolul care îi paşte sau în care se află. Iată ce spune proorocul Iezechiel: *Când Eu voi zice păcătosului: „Păcătosule, vei muri”, şi tu nu-i vei grăi nimic, ca să prevesteşti pe păcătos să se abată de la calea lui, atunci păcătosul acela va muri pentru păcatele sale, iar sângele lui îl voi cere din mâna ta* (Iez. 33, 8). *Şi tu, fiul omului, spune casei lui Israel: Voi ziceți aşa: „Nelegiuirile noastre şi păcatele noastre sunt asupra noastră şi ne stingem în ele; cum vom putea dar să trăim?” Spune-le: Precum e adevărat că Eu sunt viu, tot aşa este de adevărat că Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa şi să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! Pentru ce să muriți voi, casa lui Israel?* (Iez. 33, 10-11).

Aşadar, *Dumnezeu voieşte ca toți oamenii să se mântuiască şi la cunoştința adevărului să vină* (I Tim. 2, 4). Pentru aceasta însă, fiecare trebuie să facă efortul de a ajunge la cunoaşterea adevărului, care îl face liber (cf. Ioan 8, 32).

În privința vieții conjugale, Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat şi femeie şi că i-a dat poruncă să se înmulțească, să umple pământul şi să-l stăpânească (cf. Fac. 1, 27-28). Unirea conjugală dintre bărbat şi femeie, numită în Biblie „cunoaştere”, pentru că este o descoperire a unuia în celălalt, are deci ca scop perpetuarea vieții şi înmulțirea neamului omenesc.

Noi nu cunoaştem cum ar fi fost unirea între bărbat şi femeie dacă n-ar fi intervenit păcatul originar. Unii Sfinți Părinți spun chiar că înmulțirea neamului omenesc s-ar fi făcut pe altă cale decât prin unirea conjugală aşa cum se cunoaşte ea după păcat. Cert este că păcatul originar a afectat şi unirea conjugală a primilor oameni şi a urmaşilor lor prin falsificarea iubirii şi apariția plăcerii pătimaşe. Sfânta Scriptură ne spune că după păcat, dispărând armonia primordială, femeia va fi atrasă de bărbatul său care o va stăpâni (cf. Fac. 3, 16). Astfel, tot omul se zămisleşte în fărădelegi şi se naşte în păcate (cf. Ps. 50, 6). Cu toate acestea, naşterea de copii este o condiție nu numai pentru înmulțirea neamului omenesc, ci şi pentru mântuirea femeii şi a bărbatului. Sfântul Apostol Pavel spune că *femeia se va mântui prin naştere de fii, dacă stăruie cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire şi în sfințenie* (I Tim. 2, 15).

Că unirea conjugală nu poate reprezenta un scop în sine şi că ea trebuie depăşită de la o vârstă oarecare, o arată Mântuitorul când spune că *la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer* (Matei 22,30). Sfântul Apostol Pavel spune şi el că în Hristos *nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască* (Gal. 3, 28).

Împiedicarea naşterii de copii şi căutarea doar a plăcerii în unirea bărbatului cu femeia este un păcat împotriva firii, cu consecințe grave atât pentru sufletul şi pentru trupul lor, cât şi pentru urmaşi, dacă

aceştia vor veni. Sfânta Scriptură ne relatează cazul lui Onan, care *vărsa sămânţa jos ca să nu ridice urmaşi fratelui său* (Fac. 38, 9). Prin aceasta, el făcea un rău înaintea lui Dumnezeu, care l-a omorât (cf. Fac. 38, 10).

În Biblie găsim şi alte încălcări ale poruncii primordiale *creşteţi şi vă înmulţiţi*, cum sunt: adulterul, homosexualitatea, bestialitatea (împreunarea cu animale)…, toate reprezentând în fond pervertiri ale iubirii. Dacă adăugăm şi crima avortului, necunoscută în vremea alcătuirii Sfintei Scripturi, avem aici un tablou sumbru al degradării fiinţei umane, care se abate de la legea lui Dumnezeu. Astăzi, păcatele legate de trup s-au înmulţit şi s-au generalizat. Şi, o dată cu ele, s-a înmulţit şi suferinţa oamenilor, ca o consecinţă directă a păcatului. Pentru că orice abatere de la rânduiala înscrisă de Dumnezeu în natura omului şi revelată în Scriptură pentru cei care nu mai ştiu să trăiască după *legea firii* înseamnă *pângărirea trupului* (Rom. 1, 24), şi îşi ia răsplata cuvenită rătăcirii în însuşi trupul lor (cf. Rom. 1, 27). Până şi natura suferă şi se răzbună asupra noastră. Căci patimile şi furtunile lăuntrice se răsfrâng asupra mediului înconjurător, poluându-l şi distrugându-i echilibrul. Înmulţirea catastrofelor naturale din ultima vreme nu poate fi pusă decât în legătură cu înmulţirea păcatului.

Din cartea aceasta înţelegem înainte de toate că fericirea pe care o caută omul nu se poate găsi în păcat, adică în plăcerile legate de simţuri, care nu sunt decât pervertiri ale iubirii curate lăsate de Dumnezeu. Fericirea este numai în virtute, la care se ajunge prin lupta împotriva păcatului, şi prin virtute dobândim libertatea interioară. Aceasta ne deschide ochii ca să vedem totul curat, dincolo de mizeriile acestei lumi marcate de păcat. Să vedem deci omul şi creaţia aşa cum au fost făcute de Dumnezeu şi să ne minunăm mereu de frumuseţea lor.

Dar pentru a ne angaja în această luptă, ne trebuie multă credinţă, iar pe parcursul ei, multă osteneală şi ajutorul duhovnicului, căci încununarea vine doar la sfârşit. Totuşi Dumnezeu nu ne lasă nici o clipă singuri, ci ne mângâie cu cercetările Sale în toate momentele grele prin care trecem. În fond, Hristos luptă şi suferă în noi, şi tot El biruie în noi, dacă conştientizăm mereu, prin rugăciune şi post, ca şi prin împărtăşirea deasă cu Sfintele Taine, prezenţa Sa tainică în noi. În lupta duhovnicească, important este să nu cedăm ispitei, iar dacă am căzut, s-o luăm imediat de la capăt.

Războiul trupului este unul dintre cele mai grele, însă şi darul lui Dumnezeu este pe măsura efortului pe care-l facem. *Dă sângele şi vei primi Duhul* este legea duhovnicească a Ortodoxiei.

Binecuvântarea Domnului să fie peste toţi tinerii care se angajează în războiul duhovnicesc pentru curăţia sufletească şi trupească, singura dătătoare de fericire şi de mântuire[1].

---

[1] Acest text a fost scris ca prefaţă a cărţii *Tinerii şi sexualitatea*. Înainte de trimiterea cărţii la tipar – după ce primisem prefaţa – am preferat să împart cartea în două. Dacă în volumul *Între iubire şi păcat* am adunat articolele care vorbesc mai ales despre problemele şi frământările tinerilor legate de viaţa sexuală, pentru volumul de faţă am selectat textele care pot stârni interes şi unor cititori mai în vârstă. Am pus prefaţa aici, deşi poate că era mai potrivit să o introduc în celălalt volum; nu am vrut însă să îi sporesc numărul de pagini. Aşa am procedat şi cu ultima anexă, cea care conţine ecourile de la cititori, din aceleaşi considerente.

În loc de introducere:

***„Mea culpa…”* sau de ce nu vin tinerii la Biserică?**

– cuvânt către tinerii „puţin credincioşi” –

Un seminarist ar putea afirma cu convingere că una dintre diferenţele fundamentale dintre Biserica Ortodoxă şi cea catolică este că, de-a lungul istoriei, Ortodoxia nu a cunoscut greşelile grave care au desacralizat spaţiul catolic. De la vânzarea de indulgenţe şi până la inchiziţie, tot soiul de inovaţii au ridicat semne de întrebare celor care constatau o diferenţă între duhul Evangheliei şi duhul Bisericii apusene instituţionalizate, care căuta mai mult puterea lumească decât călăuzirea sufletelor spre rai. Papa Ioan Paul al II-lea (ca şi alţi ierarhi renumiţi ai Bisericii catolice) şi-a cerut public iertare pentru unele greşeli, mai mici sau mai mari, ale Bisericii Catolice. Unii oameni au constatat că există şi ierarhi catolici care înţeleg unele greşeli ale Bisericii, dar prin această constatare încrederea catolicilor în Biserica din care fac parte nu le-a crescut, ci le-a scăzut. „Mea culpa” venită din partea Bisericii Catolice era o dovadă foarte clară a faptului că această Biserică, deşi se consideră trup al lui Hristos, sau parte a trupului lui Hristos, greşeşte. Adică nu respiră mireasma sfinţeniei şi adevărului. Grav, foarte grav.

„Ce bine este la noi, că nu trebuie să îşi ceară iertare Patriarhul sau Sinodul nici pentru indulgenţe, nici pentru inchiziţie. Ne-a ferit Dumnezeu de aşa ceva. Situaţia de la catolici e mult mai tristă…”

Până la un punct, sunt de acord cu această afirmaţie (de altfel, implicaţiile ei se observă într-o multitudine de forme în modul în care omul contemporan, din Apus sau Răsărit, se raportează la Dumnezeul mărturisit de Sfânta Scriptură şi de Sfânta Tradiţie). Mai mult încă, nu ştiu dacă indulgenţele şi inchiziţia ar fi de fapt cele mai negre pete de pe faţa Bisericii catolice. Nu voi scrie aici însă despre problemele vecinului, pentru că dacă vecinul e pe patul morţii nu e un semn că eu sunt sănătos tun.

Eu cred că şi credincioşii Bisericii Ortodoxe – printre care mă număr şi eu – ar trebui să îşi facă *mea culpa*, de la vlădică până la opincă. Pentru mai multe greşeli ale lor (vă voi scrie mai încolo la ce fel de *mea culpa* mă refer). Şi una dintre ele este modul în care sufocăm fără să ne dăm seama glasul Evangheliei lui Hristos. Acum mă adresez tinerilor, deci nu voi ramifica mai mult discuţia: ce face Biserica Ortodoxă pentru tineri în secolul XXI?

Ne pare bine că suntem singurii care am păstrat neschimbat adevărul mărturisit de Hristos Dumnezeu, de Sfinţii Apostoli şi de Sfinţii Părinţi. Dar ne-a făcut vii acest adevăr? Şi cum am reuşit să îl împărtăşim altora?

„Tinerii sunt destrăbălaţi”, „tinerii sunt iubitori de patimi”, „tinerii sunt neascultători”, „tinerii sunt fără frică de Dumnezeu…” Am auzit de multe ori aceste constatări moraliste. Întrebarea mea este: au avut tinerii condiţiile necesare pentru a înţelege viaţa creştină sau nu?

„Dar ce, sunt predestinaţi la pierzanie? Bineînţeles că au avut-o…”

Nu, nu am zis că sunt predestinaţi la pierzanie, nimeni nu e predestinat nici la bine, nici la rău. Problema este că tinerii resping nu credinţa în Hristos, aşa cum o mărturiseşte Biserica prin glasul sfinţilor săi, ci resping un surogat de credinţă care nu îi convinge. De ce un tânăr care a fost crescut într-o familie cu adevărat creştină - şi nu într-una creştină numai în fotografii - se poartă cu totul altfel decât un tânăr care a crescut într-o familie păgână, cu părinţi necredincioşi, sau într-una cu părinţi care, deşi credeau în Dumnezeu, nu mergeau la biserică?

Se pot reproşa multe tinerilor. Dar şi ei sunt în măsură să facă reproşuri… Îndrăznesc, cu inima strânsă, să dau cuvântul tinerei generaţii, mai precis al acelei părţi din ea care stă departe de Biserică nu pentru că ar fi urâtoare de Hristos, ci pentru că nimeni nu a încercat să îi vorbească despre El. Voi încerca să reproduc cuvintele pe care mi le-a spus un tânăr cu care am stat de vorbă:

„Da, generația noastră este rebelă… Dar cum am fi putut fi altfel? Cine ne-a învățat altceva? E atâta minciună în jurul nostru, e atâta răutate şi mizerie în lumea oamenilor mari, că noi nu ne dorim aşa ceva. Suntem protestatari. Dar este singurul mod în care ne putem exprima disprețul față de o societate care începe să semene cu un cadavru. Toți vorbesc că e bine să fii cinstit, dar toți fură. Toți laudă adevărul, dar mint.

Cum să ne gândim la întemeierea unei familii, când vedem că familia e atât de şubredă? Vrem dragoste, şi ne dăm seama că familia e un loc în care dragostea este ucisă. Sunt speriați preoții că sunt atâtea divorțuri. Şi ce, e mai bine să stea oamenii împreună fără să se iubească?

Oare asta Îi place lui Dumnezeu? O relație formală, în care nici unul nu e împlinit? Nu ne trebuie aşa ceva. Mai bine lipsă. Rămânem cu poveştile noastre de iubire care, cu toate minusurile lor, nu ajung la coşmarul unei căsătorii.

Ce am văzut în familiile noastre? Certuri între părinți, neînțelegeri… Şi ce educație am primit? Numai sfaturi să fim cuminți, sau amenințări cu bătaia dacă nu ascultăm. Dar ce modele am avut în părinții noştri?

Şi de ce suntem departe de Dumnezeu? Dar cine ne-a ajutat să fim aproape? Părinții noştri nu calcă la biserică nici măcar de Crăciun, poate doar de Paşti, la botezuri, nunți sau înmormântări.

Iar profesorii de religie, majoritatea, nu sunt nici ei mai buni. Ne zic că fumatul e păcat, dar în cancelarii fumează cot la cot cu ceilalți. Îşi țin orele cu plictiseală, şi nu ne spun nimic convingător.

Iar în biserică… Ce putem vedea? Creştini care sunt buni să facă morală dacă ne văd că intrăm acolo îmbrăcați ciudat, şi au atâta răutate când ne dau afară, încât nu ne mai trebuie să călcăm altă dată.

E atâta teatru, atâta fățărnicie la creştini... Şi nu e o constatare pripită. Avem doar atâtea rude care semnează condica de prezență la biserică, nelipsind la nici o liturghie. Dar, când e vorba de împărțit moşteniri, sar toți cu gura mare, uitând de credință şi de înțelegere. Iar când e vorba de îngrijirea unui bunic, fug toți în toate părțile, că sunt ocupați cu problemele lor. Asta e credința?

Ce să mai vorbim despre preoți? Preoți care vorbesc despre sărăcie, dar au maşini şi case scumpe, luate din bănuțul enoriaşilor. Vorbesc despre post, în timp ce săracii mor de foame, iar ei se îngraşă de la un an la altul. Preoți păcătoşi? Vuiesc ziarele de ştiri senzaționale despre ultimul chiolhan făcut de popi sau de ultimul divorț cerut de o preoteasă înşelată. Sunt atâtea biserici goale din cauza preoților... Şi dacă adulții nu calcă prin ele, noi de ce ne-am duce?

Da, nu mergem la biserică. Şi asta nu pentru că nu credem în Dumnezeu. Nu pentru că nu avem nevoie de dragostea Lui. Nu, avem atâta nevoie de Cineva care să ne iubească cu adevărat, într-o lume atât de murdară.

Dar ne poate ajuta Biserica să cunoaştem dragostea lui Dumnezeu? Nu credem asta. Nu avem motive să credem asta. Aşa că rămânem cu viața noastră, cu problemele noastre, cu singurătatea noastră. Dacă Dumnezeu nu ne caută, noi nu ştim să ieşim în căutarea Lui. Lăsați-ne în pace…”

Scurt şi la obiect. Nu am reuşit să îmi aduc aminte toate reproşurile, dar înghițeam în sec auzindu-le. Nu puteam contesta faptul că unele dintre ele erau foarte realiste. Nu voi reproduce aici răspunsul pe care i l-am dat tânărului. Ci doar voi încerca să analizez puțin justețea reproşurilor sale.

O primă observație este că ar fi foarte bine să fie mulți tineri în aşteptarea lui Dumnezeu, aşa cum era tânărul acesta. Din păcate, mulți tineri sunt atât de prinşi de problemele lor zilnice, încât pur şi simplu au uitat cu totul de Dumnezeu, despre a Cărui existență consideră că nu ar putea decât să îi stânjenească.

„Şi deci, e mai bine să faci reproşuri Bisericii decât să îți vezi de viața ta?”

Nu, nu aşa se pune problema. Nu e bine să faci reproşuri numai pentru a-ți justifica îndepărtarea de Dumnezeu. Dar, în drumul spre Dumnezeu, mulți trec printr-o etapă de rețineri, de întrebări, de contestări. Dar dacă la baza tuturor contestărilor stă foamea de Dumnezeu, încă nu e rău. Neîncercând să îşi justifice păcatele, părintele Serafim Rose spunea că atunci când - înainte de convertire - bea până se îmbăta, o făcea pentru că simțea lipsa lui Dumnezeu. Căuta să îşi aline prin băutură starea aceea tensionată de lipsă a lui Dumnezeu (pe mulți însă, alinarea setei de Dumnezeu prin satisfacerea patimilor i-a dus spre iad; nu putem generaliza excepțiile).

Sunt tineri, asemenea lui Eugen Rose, care simt lipsa lui Dumnezeu. Ar vrea să creadă, dar se poticnesc de o mulțime de obstacole. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că, dacă drept-credincioşii ar fi trăit cum trebuie, păgânii s-ar fi convertit la credința creştină. Încerc să adaptez puțin cuvintele sale: dacă oamenii maturi ar fi trăit credința creştină cum trebuie, atunci tinerii nu ar mai fi trăit ca păgânii… Şi acum, eu ce fac? Le iau apărarea tinerilor destrăbălați? Deci automat îmi exprim acordul față de

destrăbălarea lor? Nu, în nici un caz. Dar îi iubesc pe tineri, şi cred că orice creştin ar trebui să îi iubească şi să îşi dorească convertirea lor (folosesc termenul de *convertire* pentru că, deşi aceşti tineri au primit Botezul în copilărie, nu au trăit ca nişte mădulare ale Bisericii).

Să vorbim puțin despre reproşurile de mai sus. Cred că pot fi reduse la următoarele lucruri: că tinerii nu au parte de o catehizare specială, că nu au găsit în familiile lor modele de credință, că se smintesc de ceea ce văd la unii creştini, la unii profesori de religie şi chiar la unii preoți.

Nu cred că vreunui om i-ar fi uşor să respingă dragostea lui Dumnezeu după ce a cunoscut-o. Tinerii o resping fără să ştie ce resping. Ei văd în Dumnezeu doar idolul pe care îl adoră inconştient creştinii fățarnici, creştinii formalişti sau chiar creştinii care iubesc păcatul mai mult decât mântuirea. Pe tineri nu i-a ajutat şi nici nu îi ajută aproape nimeni să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu. Până şi răstignirea lui Hristos o privesc ca pe un gest comercial, de plată pentru păcatele oamenilor, ca pe o reglare de conturi între Părintele Ceresc şi omenirea reprezentată de Dumnezeu-Omul Hristos. Nu o înțeleg ca pe cea mai mare dovadă de dragoste.

În ce ar trebui să constea catehizarea tinerilor? Prin ce se deosebesc ei de oamenii maturi? Nu sunt şi unii şi alții chemați la aceeaşi mântuire? Ba da. Numai că tinerii au nevoie să li se vorbească într-un limbaj accesibil, cu cât mai puține arhaisme, cu cât mai puține refrene. Ei fac alergie la limbajul de lemn. Şi asta nu e rău. Alergia lor este motivată de faptul că limbajul de lemn ascunde lipsa unei relații vii cu Hristos, este semn al uscăciunii, al micimii sufleteşti, al discrepanței dintre mesaj şi propovăduitorul acestuia (un preot sporit în viața duhovnicească, oricât de simplu ar fi, nu foloseşte limbajul de lemn).

Mesajul creştin nu se adresează roboților, nici altor produse fabricate în serie. Şi aşa cum un profesor universitar se adresează într-un fel în fața unor politicieni şi în alt fel unor muncitori, tot aşa şi slujitorii Bisericii ar trebui să se adreseze într-un fel aparte fiecărei categorii de ascultători. Dacă încerci să îi iei pe intelectuali doar cu minuni din Viețile Sfinților, îți vor râde în față. Dacă încerci să îi iei pe muncitori doar cu învățături dogmatice, nu vor înțelege nimic. Tot aşa, dacă încerci să le vorbeşti tinerilor într-un limbaj pe care nu îl înțeleg, rezultatul va fi îndoielnic.

Totuşi, de ce sute de ani nu s-au scris decât foarte puține texte adresate tinerilor? Un posibil răspuns ar fi că vreme de veacuri tinerii au avut parte de educație creştină în familie. Şi această educație dădea cele mai bune roade. Nu era nevoie ca tinerii să alerge foarte mult ca să primească răspunsuri la întrebările lor privitoare la rostul omului, al lumii, la păcat, la mântuire. Cele mai multe răspunsuri le primeau chiar de la părinții lor care trăiau pentru Dumnezeu. Şi, când părinții nu ştiau să răspundă, atunci tinerii se sfătuiau cu preotul din sat, care le alunga nedumeririle. Dacă nu totdeauna, de cele mai multe ori.

Dacă ne gândim că până la apariția tiparului era foarte greu să faci rost de o carte (valoarea unei cărți fiind foarte mare), este lesne de înțeles de ce se scriau mai ales cărți care erau cu adevărat de folos şi necesare (Gutenberg a inventat tiparul pe la jumătatea secolului al XV-lea; marea majoritate a sfinților teologi cinstiți de Biserică au trăit înainte de această perioadă). Pe de altă parte, sfinții nu făceau nimic inutil: câtă vreme îi învățau pe creştini cum să îşi crească copiii în frica lui Dumnezeu, şi copiii creşteau pe calea credinței, nu este de mirare că nu sunt prea multe scrieri care să îi călăuzească pe tineri spre Biserică. Sunt în schimb multe, foarte multe pentru oamenii credincioşi.

Nevoia reală de cărți duhovniceşti pentru tineri s-a acutizat de la Revoluția Franceză încoace. Necredința s-a luptat să dărâme orice bastion al credinței, modernismul să spulbere tradiționalismul. Comunismul a dat una dintre cele mai puternice lovituri Bisericii. Este deci de înțeles de ce, după căderea comunismului, mulți tineri au simțit nevoia să găsească în cărțile religioase răspunsuri la întrebările esențiale. De ce lipsesc astfel de cărți? Sau mai bine zis de ce sunt atât de puține cărți pentru această categorie de cititori? Vlădica Varnava Beliaev, un episcop rus nebun pentru Hristos care a fost prigonit de călăii fiarei comuniste, a scris şi literatură pentru tineri. El, care scrisese cărți teologice de o adâncime duhovnicească extraordinară, şi-a găsit timp şi pentru aşa ceva. Considera că tinerii nu pot fi lesne receptivi la scrierile Sfinților Părinți, care sunt prea greoaie pentru ei. Şi eu împărtăşesc acelaşi punct de vedere. Şi constat că există puține care se adresează tinerilor ce se află la primii paşi în viața creştină, şi cu atât mai puține cărți care îi pun pe gânduri pe tinerii care stau departe de Biserică…

Nici în ce priveşte catehizarea directă situația nu este mai bună. Preoții ortodocşi abia acum iau în vizor un teritoriu pe care sectele l-au asaltat de mult: maidanul, teritoriul de *după blocuri*. Experiența acumulată în Occident - cu găştile de drogați, de rockeri, de rebeli - îi ajută pe sectanți să sporească într-o lucrare misionară în care ortodocşii fac abia primii paşi. Trist, nu? Sectele s-au specializat atât de bine în

ademenirea tinerilor obişnuiți, încât îşi permit să facă misiune şi între golanii cartierului. Pe când noi abia avem grijă de puținii tineri care calcă pragul Bisericii…

Nu încerc să laud sectele. Ci încerc să arăt că se poate face misiune şi acolo unde Biserica şovăie să o facă.

Ce s-a întâmplat? Biserica a primit în secolul XX o lovitură decisivă: prigoana comunistă, deşi a născut mulți mucenici, a reuşit să îi îndepărteze pe mulți de credință. Diavolul, înțelegând că prin prigoane întăreşte Biserica, şi-a dat seama că trebuie să îi rupă pe mucenici de restul credincioşilor, să îi convingă pe oameni că mucenicii sunt duşmani ai statului, ai progresului, ai păcii. Poporul, în loc să se lase binecuvântat de sângele mucenicesc, s-a lăsat păcălit de diavol şi s-a îndepărtat de Biserică. Prima etapă a constat în trecerea de la credința mărturisită de Biserică şi trăită în comuniune cu preotul şi cu ceilalți creştini la credința lipsită de manifestări exterioare („cred în sufletul meu, nu am nevoie de altceva…”). A doua a fost înlocuirea acestei credințe superficiale cu indiferența religioasă. Următoarea etapă a fost ateismul, negarea existenței lui Dumnezeu. Ultima etapă a ateismului a fost prigonirea credinței în Dumnezeu.

Prigoana comunistă a schimbat radical istoria Bisericii şi, implicit, istoria lumii. Mulți sfinți care au trăit în acea vreme au profețit că după căderea comunismului va veni o perioadă de scurtă înflorire a Bisericii, după care va veni sfârşitul lumii. „Înflorirea” Bisericii – la care de altfel asistăm – este un proces firesc: după ce omului i s-a impus să ducă o viață fără Dumnezeu, după căderea *lanțurilor* ateismului unii au pornit pe calea Bisericii. Dar răul care a prins rădăcini în conştiințele maselor nu se va lăsa *exorcizat*: îşi va spune cuvântul şi, în cele din urmă - în vremurile apocaliptice -, va triumfa. Dar biruința sa va fi de scurtă durată.

Nu e deci de mirare că în secolul XX a cam lipsit misionarismul îndreptat spre tineret. S-a încercat sugrumarea oricărei tentative de misionarism ortodox, indiferent de categoria țintă. Călăii comunişti s-au arătat mai crânceni decât prigonitorii din primele veacuri ale Bisericii.

Dar ce s-a întâmplat cu spațiile ortodoxe în care credința nu a fost prigonită? Acelaşi lucru care s-a întâmplat cu întreaga lume: secolul XX a fost perioada unei puternice învieri a păgânismului, a fost perioada în care omul s-a luptat din toate puterile să dărâme orice urmă de tradiționalism şi să trăiască după propriile pofte şi patimi. Ce a făcut comunismul în unele țări a făcut iubirea de patimi în altele. Prigoana pe care credința creştină a suferit-o de la călăii comunişti nu a avut roade mai rele decât cea suferită de la idolii desfrâului, pe care lumea i-a îmbrățişat şi îi mai îmbrățişează şi astăzi.

De ce nu sunt mai mulți tineri în biserică? Şi pentru că părinții lor nu au fost în biserică atunci când erau tineri. Securitatea comunistă interzisese în mod special catehizarea tinerilor. Mulți preoți au fost aruncați în închisoare pentru că au îndrăznit să calce această interdicție şi să le vorbească tinerilor despre Dumnezeu.

De ce sunt atât de vlăguiți mulți dintre creştinii din zilele noastre? Pentru că prigonitorii comunişti au avut grijă să îi închidă sau să îi ucidă pe creştinii râvnitori. Împreună cu ei i-au persecutat şi pe preoții, diaconii, arhiereii şi monahii iubitori de Hristos. (Sinodul Bisericii Ruse a canonizat o mare parte dintre aceştia.)

Cât despre preoții sau profesorii de religie care nu îşi împlinesc datoria cum trebuie, îi va judeca Însuşi Hristos, nu trebuie să îi mai judecăm şi noi. Numai că ei sunt exponenții bolnavi ai unui organism bolnav. Cum ar fi putut răsări nişte preoți păcătoşi dintr-o obşte cu adevărat creştină? Cum ar fi avut loc profesorii de religie păcătoşi într-un mediu sănătos?

Oricum, prea mult se face vâlvă cu preoții păcătoşi, şi prea puțin se vorbeşte despre preoții cu viață sfântă. Da, există preoți şi monahi care sunt urmaşi vrednici ai sfinților din vechime. Numai că mass-media nu vrea să audă de ei. Şi nici lumea iubitoare de păcat, pentru că îi consideră un fel de extremişti. Ceea ce într-un fel şi sunt: pentru că sunt ucenicii lui Hristos, ai Celui care a întors lumea pe dos. Sau, mai bine zis, ai Celui care a încercat să aducă la starea normală lumea întoarsă pe dos.

Date fiind condițiile acestea, adică cu atâta apostazie în jur, mai au oare vreo şansă tinerii să ducă o viață curată? Când desfrâul face victime prin atâtea mijloace, mai poate rezista cineva curselor diavolului?

Paradoxal, da. Pentru că cel care ține partea celor slabi este tocmai Dumnezeu. Oricât de variate ar fi modurile prin care diavolul propovăduieşte desfrâul, oricât de slabi ar fi creştinii, oricât de fățarnici ar fi cei care se grăbesc să îi gonească pe tineri din biserică – dacă au venit cu blugii rupți sau cu alte „drăcovenii” –, totuşi Dumnezeu găseşte un mijloc să ajungă la sufletele tinerilor. Cu greu, e adevărat.

Dar reuşeşte. Când lumea va fi atât de pervertită încât Îl va respinge cu totul pe Dumnezeu, va veni sfârşitul. Dar mai e până atunci.

Oricum, niciodată viața creştină nu a fost uşoară. Nu mă refer neapărat la perioada primelor prigoane, când un botez era o invitație în alb la chinuri şi mucenicie. Mă refer mai ales la perioadele mai liniştite ale Bisericii. Da, nici în acele perioade diavolul nu a intrat în concediu. Întotdeauna, indiferent de vreme, el s-a luptat să îi câştige pe oameni în ghearele sale. Cu toate eforturile sale, mai există totuşi preoți cu viață sfântă, şi monahi iubitori de nevoință, şi familii creştine care strălucesc în întunericul lumii.

Tinerii nu sunt predestinați la iad, chiar dacă parcă Biserica nu reuşeşte să bată la poarta inimilor lor destul de tare pentru a se face auzită. Chiar dacă misiunea Bisericii în rândul tinerilor este destul de timidă, totuşi misiunea pe care o face Hristos, capul Bisericii, în rândul lor este din ce în ce mai puternică. Aflăm din Sfânta Scriptură că, unde *s-a înmulțit păcatul, a prisosit harul* (Rom. 5, 20). E firesc să fie aşa: altfel, oamenii nu ar fi reuşit să reziste unor ispite atât de mari. Numai că, oricât de mari sunt ispitele, întotdeauna oamenii le pot face față. Dumnezeu le dă întotdeauna puterea de a rezista. Aşa cum i-a întărit pe mucenicii care erau arşi pe rug.

Da, le este greu tinerilor să se apropie de Biserică. Dar Hristos îi cheamă la El din ce în ce mai puternic. El vede frământările lor, vede căderile lor. Şi le întinde mâna pentru a-i ridica.

De ce nu vin tinerii la Biserică? Poate şi pentru faptul că nu aud chemarea Bisericii, poate şi pentru că cei care poartă numele de creştini nu îi ajută să asculte această chemare.

Am început cuvântul de față exprimându-mi reținerea față de afirmația că numai Biserica Catolică trebuie să facă *mea culpa*, pentru că numai slujitorii ei au greşit - prin inchiziție, vânzarea de indulgențe şi alte inovații asemănătoare. Cineva spunea: „Cred că într-un fel şi Biserica Ortodoxă ar trebui să facă *mea culpa* față de săracii pe care nu îi ajută nimeni, față de homosexualii pe care nu îi catehizează nimeni, față de aurolacii din canale pe care nimeni nu îi bagă în seamă”. Şi lista aceasta ar putea continua: față de tinerii care sunt trecuți cu vederea, față de intelectualii care sunt arătați cu degetul ca duşmani ai credinței, deşi nimeni nu încearcă să îi catehizeze, …

Dar nu rezolvăm nimic constatând anumite lipsuri.

Totuşi, eu nu cred că Biserica ar putea să îşi facă *mea culpa*. Biserica este sfântă, este Trupul lui Hristos. Biserica nu poate greşi. Pot greşi mădularele ei, care sunt oamenii, adică noi.

Da, noi, ortodocşii, ar trebui să ne facem *mea culpa* pentru lipsa noastră de dragoste față de cei care stau departe de Hristos. Un ierarh ortodox a făcut *mea culpa* pentru faptul că a colaborat cu Securitatea, şi astfel greşeala recunoscută i-a fost „pe jumătate iertată” (de opinia publică, la nivel omenesc, că păcatele nu le iartă decât Dumnezeu prin duhovnic). Eu nu la o recunoaştere publică a păcatelor mă refer. Ci la o recunoaştere sinceră a unui astfel de păcat în fața duhovnicului. De altfel, în *Pelerinul rus* – una dintre cele mai citite cărți duhovniceşti – vedem cum un părinte îmbunătățit recomandă ca la fiecare spovedanie creştinii să spovedească şi faptul că nu arată destulă dragoste aproapelui lor. Or, faptul că nu facem mai mult efort pentru a-i apropia de Hristos pe cei care stau departe (şi nu mă refer aici la impunerea credinței în stil inchizitorial, ci la mărturisirea jertfelnică, aşa cum au făcut-o Sfinții Apostoli) este o dovadă că nu îi iubim destul. Şi că nu plinim porunca de a ne iubi aproapele. Ce iubire este aceea de a-l vedea pe cel iubit că merge pe drumul spre prăpastie, în timp ce tu te gândeşti doar la problemele tale?

Da, tinerilor, să ştiți că pe Hristos Îl doare faptul că prea puțini preoți şi credincioşi ard de dorul de a vă lua de mână şi de a vă aduce în biserică… Dar să ştiți că Hristos Se bucură de fiecare dată când unul dintre voi porneşte pe calea mântuirii. Nu uitați că, şi dacă vi se pare că Hristos v-a uitat, El abia aşteaptă să găsească portița prin care să intre în inimile voastre.

Iar noi, ceilalți, ar trebui să ne rugăm mai mult pentru voi, să ne doară că nu vă ieşim în întâmpinare. Ar trebui ca la fiecare spovedanie să spunem şi pentru asta: „Mea culpa…”. Dacă vom face aşa, viețile noastre – şi implicit relația noastră cu voi – se vor schimba. Iar vouă vă va fi un pic mai bine, adică un pic mai uşor să veniți spre Biserică. Nu-i aşa?

Fiul Omului va mai găsi, oare, credință pe pământ?

În articolul *Cele şapte păcate biblice vor fi „modernizate”*[2], Bogdan Marinită scria: „Biblia pare să fi rămas în urma vremurilor, tot mai mulți cercetători şi oameni simpli dorind o modificare a listei celor şapte păcate capitale. Un sondaj realizat într-o emisiune difuzată la postul de televiziune BBC a scos la iveală faptul că oamenii nu se mai recunosc în lista celor şapte interdicții fundamentale pe care se bazează religia creştină[3]. (…) Chiar cuvântul «păcat» ar putea să sufere nişte modificări - după cum afirmă Roger Rigg, profesor de filosofie la Universitatea Warwick: Cuvântul «păcat» pare să fie «teribil de demodat şi (un cuvânt) care pune etichete». Ross Kelly, prezentatorul emisiunii unde a fost prezentat studiul, e de părere că atitudinea oamenilor față de păcat s-a schimbat: «Suntem mai puțin preocupați de cele şapte păcate capitale şi ne interesează mai mult acțiunile care ar putea face rău celorlalți», a explicat Kelly”.

Ce înseamnă asta? Asta înseamnă că în loc să ducem lupta cu patimile stăm să ne ocupăm numai de cei care tulbură viața societății (criminali, terorişti, fanatici religioşi[4]…).

Joe Dallas, un fost activist homosexual[5], scria în articolul său *Răspuns „teologiei” homosexualilor*[6] despre legătura dintre răspândirea păcatului[7] şi împuținarea credinței: „Un sondaj recent a arătat că 66% (două treimi) dintre americani nu mai cred că există «adevăr absolut». (…) Sociologul George Gallup Jr. a menționat aceasta în (lucrarea) *Religia poporului: credința americanilor în anii ’90*). «Deşi religia este foarte la modă în America, declară el, ea este într-o mare măsură superficială. Există un vid de cunoaştere între credința declarată a americanilor şi cele mai elementare noțiuni despre acea credință». Pe scurt, cei care se prezentau drept creştini în anii ’90 erau ignoranți în învățăturile Scripturii. Învățătura a devenit mai puțin importantă decât sentimentele plăcute; într-adevăr, un studiu al USA Today arăta că, din cei 56% dintre americanii care merg la biserică[8], 45% fac aceasta pentru că «e bine pentru tine», iar 26% pentru «pacea minții». Învățăturile specifice păreau neimportante. Dacă noțiunile de «adevăr» şi

---

[2] *Libertatea*, 11 februarie 2005.

[3] Din această formulare ne dăm seama că autorul articolului scrie despre credința creştină fără să aibă cunoştințe elementare. „Religia” creştină nu se bazează pe anumite „interdicții fundamentale”, ci pe învățătura despre Întruparea şi Învierea lui Hristos, care a pătimit moarte pe cruce pe mântuirea noastră. Din păcate, anumite referiri imprecise la credința creştină i-au făcut pe unii să stea departe de Hristos, pentru că nu au ştiut să discearnă ce e adevărat şi ce e fals...

[4] Trebuie însă să avem grijă ca nu cumva de fanatism religios (acuzație care pentru teroriştii musulmani e „laudă”) să fie învinuiți şi noii mărturisitori ai Bisericii… Dacă Sfinții Apostoli ar mărturisi astăzi credința în Înviere, lumea i-ar condamna cu siguranță şi i-ar martiriza, aşa cum a mai făcut-o şi acum două mii de ani… Ar fi considerați „pericol public” – şi într-un fel pe bună dreptate, pentru că ar duce o luptă necruțătoare împotriva păgânismului şi desfrâului contemporan...

[5] După ce s-a lepădat de păcatul homosexualității, Joe Dallas a scris trei cărți despre homosexualitate: *Dorințe în conflict*, *Păcate neiertate* şi *O mare deziluzie: un răspuns pentru mişcarea „homosexualilor creştini”*. Articolul din care am extras citatul demontează argumentele aşa-zis teologice pe care le invocă homosexualii pentru a dovedi că păcatul lor nu e de fapt păcat.

[6] Întrucât însă mişcările homosexuale din România nu militează pentru recunoaşterea identității lor „creştine”, nu am considerat că este necesar să analizez aici acest subiect. Cred că această „identitate” şi-a găsit susținători în Occident tocmai deoarece creştinismul occidental s-a îndepărtat nu numai de învățăturile dogmatice ale Sfintei Scripturi şi ale Sfinților Părinți, ci s-a îndepărtat încet-încet şi de învățăturile morale tradiționale. Aşa cum dreapta-credință (ortodoxia) este legată de lucrarea binelui, de dreapta-făptuire (ortopraxia), tot aşa reaua-credință (erezia) este legată de lucrarea patimilor. Totuşi, deşi în România situația este încă liniştită, s-ar putea ca în câțiva ani de zile „teologia homosexualilor” să fie propovăduită şi la noi…

[7] Promovat şi prin această schimbare axiologică: dacă prin păcat înțelegem numai ce dăunează în plan social comunității, atunci putem fi pedofili, homosexuali – nu contează, tot „virtuoşi” suntem.

[8] Numărul poate stârni confuzie: dar prin „biserici” se înțeleg în mod obişnuit – în mod greşit – toate confesiunile şi sectele creştine.

«învățătură» devin neimportante pentru creştinii din America, mai poate supraviețui ideea de «păcat»? Probabil că nu; 25% dintre creştinii intervievați în 1993 considerau că păcatul e un «concept depăşit». «Amenințarea păcatului era ca o umbră pentru noi», scrie Cornelius Plantinga în *Christianity Today*. «Creştinii urau păcatul, se temeau de el, fugeau de el. Dar azi, această umbră s-a dus. Astăzi, acuza că ai păcătuit se face deseori cu un zâmbet malițios». Adevărul Scripturii nu a fost niciodată atât de amabil. Sfântul Ioan Botezătorul era ferm cu fariseii (Matei 3, 7-8), Mântuitorul l-a mustrat pe Petru când acesta a încercat să-L împiedice în lucrarea Sa (Matei 16, 22-23), iar Apostolul Pavel certa întotdeauna ipocrizia, chiar dacă era vorba de un creştin de seamă (Gal. 2, 11-14). Cu alte cuvinte, trebuie să fim amabili. Dar niciodată în dauna Adevărului"[9].

Şi pe această temă mi-ar fi fost mai uşor să scriu despre relele din ograda vecinului decât despre relele din ograda mea. Scriind despre vecin, îmi pot imagina că sunt mai bun decât el… Dar în articolul de față nu mi-am propus să arăt cât de mare e apostazia în America, ci - folosindu-mă de sondajele respective - vreau să arăt că modul în care ne raportăm la învățătura lui Hristos ne influențează în mod direct faptele…

Românii se pot lăuda că peste 80% dintre ei sunt ortodocşi[10]. Dar s-a pus oare întrebarea de ce procentul românilor care merg la biserică este atât de mic? Răspunsul este simplu: pentru că ne place să fim ortodocşi numai cu numele. Oare câți din țara noastră merg la biserică în fiecare duminică? Un exemplu cred că este grăitor pentru modul în care mulți români înțeleg credința creştină. Cum ştiu românii să se bucure de un botez sau cum ştiu să se poarte la o înmormântare sau la o masă de parastas? (Dar nu vorbesc numai de ortodocşii români, ca şi cum ceilalți – grecii[11] sau ruşii sau bulgarii – ar fi din alt aluat[12].) Să fim sinceri: dacă am pune pe o balanță cât îi interesează bucatele pe invitații la un botez, şi cât îi interesează mântuirea noului botezat, balanța ar fi în favoarea bucatelor[13].

Întrebarea[14] lui Hristos: *Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?* (Luca 18, 8) pare să fie din ce în ce mai apăsătoare. Răspunsul la întrebare ni l-a dat tot El, când ne-a spus că Biserica lui nu va fi biruită de diavol, ceea ce înseamnă că până la sfârşitul lumii vor exista creştini, preoți şi ierarhi care vor păstra nestinsă candela dreptei credințe: *Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit eşti, Simone, fiul lui Iona, că nu trup şi sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri. Şi Eu îți zic ție, că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porțile iadului nu o vor birui* (Matei 16, 15-18). Da, Hristos a zidit Biserica pe piatra cea tare a credinței că El este Fiul lui Dumnezeu cel viu[15], şi această Biserică[16] va rezista până la sfârşitul veacurilor[17]. Dar – după cum ne arată atâtea şi atâtea profeții – vor fi din ce în ce mai puțini oamenii care vor trăi Ortodoxia…

---

[9] Material preluat de pe www.homosexualitate.ro, unul dintre cele mai interesante site-uri despre păcatul homosexualității.

[10] Potrivit datelor preliminare ale sondajului făcut de Institutul Național pentru statistică în martie 2002, 86,7% dintre români s-au declarat de religie ortodoxă (*Viața Cultelor*, Anul X, nr. 469-470 din 23 August 2002).

[11] M-a întristat să văd cum, de prăznuirea Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, la catedrala din Salonic în care se află moaştele sfântului, personalitățile politice şi-au făcut apariția abia spre sfârşitul slujbei, în aplauzele oamenilor, fiind salutați de garda militară. Oare ce aplaudau oamenii, faptul că politicienii vin la biserică numai pentru spectacol? Aplauzele lor mi se păreau încă o dovadă că trăim vremuri post-creştine…

[12] Deşi mulți credincioşi care au fost în pelerinaje în Rusia spun că în plan duhovnicesc se vede mult mai puțin influența devastatoare a Occidentului. Un pelerin care a fost în Georgia îmi spunea că acolo viața e încă şi mai diferită: tinerii se căsătoresc la vârste mai fragede, lumea e mai aşezată etc.

[13] Şi la fel s-ar înclina dacă de partea cealaltă ar fi interesul celor care vin la un parastas pentru mântuirea celui adormit (că mortul a părăsit lumea aceasta în păcat sau dacă a murit spovedit şi împărtăşit, nu contează; important este să fie mâncarea bună…).

[14] Hristos a pus această întrebare pentru ca oamenii să cugete la răspunsul ei, nu pentru că nu ştia viitorul. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are cunoaştere deplină asupra trecutului, prezentului şi viitorului. Asta nu înseamnă că suntem predestinați să facem binele sau răul – nu, responsabilitatea alegerii este în „mâinile" noastre. Preştiința lui Dumnezeu nu influențează libertatea noastră…

[15] Catolicii consideră că piatra pe care s-a întemeiat Biserica a fost Sfântul Apostol Petru. Dar textele Sfinților Părinți şi ale părinților Bisericii din primele veacuri (documente pe care catolicii le trec cu vederea…) ne arată că – potrivit predaniei apostolice – cuvântul Mântuitorului se referea la credința lui Petru, şi nu la persoana acestuia… (Mai ales că apostolul respectiv, Petru, s-a lepădat de Hristos în vremea pătimirii Sale.)

Hristos nu a întrebat dacă la A Doua Sa Venire va mai găsi fecioare pe pământ, nici dacă va mai găsi postitori, ci a întrebat dacă va mai găsi credinţă… Pentru că, fără credinţa cea adevărată, fecioarele pot fi neînţelepte ca cele pomenite în Evanghelie, iar postitorii pot fi ca făţarnicii pe care El i-a mustrat de atâtea ori[18].

Unii oameni, după ce au trăit ani de zile în păcat, sau unii tineri – care poate s-au scârbit de păcat numai după câteva luni de „practică" – simt nevoia unei schimbări în viaţa lor. Numai că le este foarte greu să se schimbe… Pentru că duhul acestei lumi îi presează puternic… Schimbarea în viaţă nu trebuie să înceapă cu renunţarea la un păcat sau altul. Trebuie să înceapă prin dobândirea credinţei, şi prin întărirea în credinţă… Fără credinţă, am putea renunţa poate la un păcat trupesc… Dar ar fi trebuit să ne dăm seama că păcatul necredinţei este mai mare decât păcatele trupeşti… Şi pe acesta ar fi trebuit să îl lepădăm primul.

Da, nu este uşor să crezi în Dumnezeu, să te laşi călăuzit de învăţăturile Bisericii. Este pur şi simplu o aruncare în gol, este asumarea unui cutremur lăuntric. Totul se surpă, vechile repere pălesc… Dar apare ceva nou. Ceva care îţi dă putere să te lupţi cu lumea întreagă… Mai exact, ceva care îţi dă putere să birui înţelepciunea, obiceiurile şi păcatele acestei lumi.

Dobândiţi credinţa… Fără ea, degeaba vă luptaţi să deveniţi mai buni, mai frumoşi, mai virtuoşi. Degeaba încercaţi să renunţaţi la păcate. Sufletele voastre sunt prea sensibile ca să se poată hrăni numai din interdicţii. Sufletele voastre au nevoie în primul rând de Dumnezeu… Da, de Dumnezeu, Căruia îi facem atât de puţin loc în vieţile noastre… Să credem în Dumnezeu, şi toate se vor schimba, toate vor fi binecuvântate. Pentru unii, drumul va fi mai uşor, pentru alţii, mai greu – cu poticniri şi căderi –, dar pentru toţi cei care îl aleg cu sinceritate va fi un drum al împlinirii…

Din păcate, facem şi noi ca americanii: unii mergem la biserică pentru „pacea minţii", alţii pentru că „e bine", dar foarte puţini mergem să ne întâlnim cu Hristos… Da, Dumnezeu e pretutindeni[19], dar ne aşteaptă în biserică pentru că acolo e casa Lui… Să nu încercăm să ne fabricăm o credinţă personală, ci să primim credinţa la care El ne-a chemat, întemeind Biserica, al cărei Cap este…

Şi să nu uităm că Hristos ne-a invitat la masa cea împărătească - să ne *hrănim* cu Sfânta Împărtăşanie, care este Trupul şi Sângele lui. Numai această împărtăşire – la care ne cheamă Biserica – ne poate fi cu adevărat „spre iertarea păcatelor şi spre viaţa de veci"…

---

[16] După cum au tâlcuit într-un cuget sfinţii care au trăit în secolele trecute, e vorba de Biserica Ortodoxă, cea „una sfânta, sobornicească şi apostolească", singura care a păstrat neschimbată învăţătura Mântuitorului şi a Sfintei Scripturi…

[17] Ereziile au venit, au trecut – lăsând loc altora –, dar Biserica a rezistat şi va rezista. Celelalte secte nu vor putea rezista în faţa prigoanei antihristice de la sfârşitul vremurilor.

[18] Da, şi fecioria, şi nevoinţele îşi au cununa lor. Dar trebuie să fie însufleţite de dreapta credinţă…

[19] Fără să Se identifice însă cu lumea (creaţia Sa), aşa cum cred yoghinii sau alţi panteişti…

Interzis minorilor

„«Cum e afară? Afară e frumos, e soare, lumină, aer… Afară sunt mângâieri, alintări, cuvinte dulci. Afară e totul. Dar aici? Aici e plictiseală mare. Şi nu mai rezist…Vreau să evadez. Dar cum să evadez? Am bătut toată ziua cu pumnii în pereții camerei strâmte în care mă aflu, dar degeaba. Mai am de stat vreo trei luni. Adică în jur de nouăzeci de zile… Îmi plănuiesc evadarea de atâta vreme, numai că planurile mele nu sunt bune de nimic…»

Cine oare pune aşa problema? Oare hoțul care a spart Banca Națională? Oare ministrul prins cu mâna în banii ministerului? Oare profesorul pedofil care a ajuns după gratii? Nu, băieți. Eu însumi gândeam aşa, când stăteam în pântecele mamei mele. Am o memorie foarte bună, de altfel în şcoala generală le povesteam colegilor la ora de anatomie ce experiențe tari am trăit în burta mamei…”

Dacă vreunul dintre noi ar auzi o astfel de relatare, l-ar considera pe vorbitor - pe bună dreptate - mincinos şi stupid; nimeni nu poate avea amintiri atât de „bătrâne”. Şi, la limită, chiar dacă am putea să ne amintim cum a fost în burta mamei, oare ce amintiri ar fi acelea?

De unde să ştie bebeluşul cum e afară? Şi ce motive ar avea să creadă că e mai bine pentru el acolo? Şi dacă ar veni pe lume la patru luni, nu i-ar fi deloc mai bine.

Da, afară e şi soare, şi aer, şi se găsesc şi cuvinte dulci, numai că organismul lui nu e pregătit pentru o astfel de aventură. Aşa că, bebe, mai stai acolo că stai bine. O să vină şi vremea ta…

Mulți copii şi tineri sunt fascinați de universul oamenilor mari. Când un puşti se apucă de fumat, i se pare că este mai interesant decât prietenii săi şi că este mai băgat în seamă de fete. Nu contează că fumatul îi distruge organismul, nu contează că poate peste ani de zile va regreta amarnic faptul că s-a apucat de fumat, ci contează doar că el este mai „tare”.

Cu trecerea timpului, îşi va da seama că eroismul său a fost gratuit. Fetele care s-au lăsat impresionate de vitejia lui au fost cele mai ieftine prietene. Aşa că s-a zbătut degeaba. Numai că timpul nu se întoarce înapoi…

În ziua de astăzi există atâtea filme şi reviste nerecomandate minorilor. Şi totuşi aceştia le caută, iar dacă le prind, le devorează ca nişte canibali. De ce? Pentru că sunt dornici de experiențe cât mai tari…

Am trăit eu însumi fascinația aceasta. Când eram elev de liceu, am fost prieten cu o fată cu câțiva ani mai mare decât mine. Şi eram pur şi simplu fermecat de universul ei. Timpul petrecut în garsoniera ei era pentru mine un prilej de a mă simți mai tare decât colegii mei care se plimbau prin parcuri cu prietenele lor.

Cum văd lucrurile acum? Ca şi cum mi s-ar fi furat o parte din copilărie. Dacă aş putea, aş lua un burete să şterg acea aventură din viața mea. Şi nu e singurul capitol pe care aş vrea să îl şterg…

„Ei bine, moşule, după ce ai călcat în străchini, e uşor să fii moralist. Ia lasă-ne să ne bucurăm de vârsta noastră…”

Vă las, băieți. Numai că, vrem sau nu, în viața noastră avem de parcurs anumite etape. Şi, dacă vreți să cunoaşteți prea devreme lumea adulților, veți intra în ea ca nişte spioni. Asta pentru că nu aveți interfața care să vă ajute să o înțelegeți.

„Dar de ce spui că nu înțelegem lumea adulților? Noi am fumat – şi poate că nu numai tutun, ne-am îmbătat, am făcut dragoste şi sex, oare ce ne-a scăpat?”

Nimic, aparent nimic, s-ar putea răspunde. Dacă lumea adulților ar fi o lume ale cărei valori ar fi doar plăcerile trupeşti, atunci într-adevăr ar merita să te lupți să le cunoşti cât mai repede. Dacă singurul sens al vieții este să te bucuri de trup, atunci fă-o fără să eziți.

Numai că oamenii nu sunt animale… Viața ne-a fost dată de Dumnezeu într-un scop mai înalt, ca să cunoaştem bucuria şi împlinirea veşnică.

Aşa că… alegeți în cunoştință de cauză: ori vă străduiți să depăşiți cât mai degrabă barierele vârstei voastre, şi atunci veți cunoaşte lumea adulților în toată stricăciunea, mizeria şi banalitatea ei, ori încercați să faceți cele potrivite vârstei voastre.

Sunteți curioşi, e adevărat. Asta pentru că adulții lasă impresia că lumea păcatului e o lume de preț, pe care vă simțiți ispitiți să o cunoaşteți. Numai că nu puteți să o cunoaşteți fără ca ea să îşi pună amprenta pe sufletele voastre. Nu poți să spui: „intru în ea zece minute şi apoi plec”. Nu, pentru că fascinația ei este mare şi, după ce intri în ea, te leagă imediat cu lanțuri. Că de fapt lanțurile sunt ale diavolului, nu pare să îşi dea seama nimeni.

În acest caz, morala este totuşi simplă. Hristos a zis: *Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceştia este Împărăția Cerurilor* (Matei 19, 4). Aşa că, până una alta, cei câştigați sunt cei care îşi păstrează sufletele de copii. Şi cunosc o iubire mai valabilă decât cea pe care o cunosc colegii lor, ale căror trupuri au fost întinate prin perversiunile cu care se desfată unii adulți.

Există şi adulți creştini. Însă nici în lumea lor nu se poate intra cu brutalitate. Pur şi simplu pentru că, deocamdată, sufletul nu este pregătit. Toate la vremea lor…[20]

Dacă tinerii şi-ar da seama că şi Dumnezeu poate să le ofere mai multă împlinire decât le oferă diavolul prin droguri, sex şi alte metode, atunci s-ar feri de ofertele ucigătoare de suflet, oricât de puternică ar fi ispita.

Oricum, nici eu nu sunt de acord cu modul în care sunt împărțite filmele – după categorii de vârstă (nu ştiu care ar fi împărțirea ideală, dar mi se pare că cea care se foloseşte acum nu îşi atinge scopul; pe de altă parte, e la fel de anormal ca tinerii sub 12 ani, care sunt feriți de filme obscene, să fie bombardați cu ştiri şi mai incitante, pe care însă nu le categoriseşte nimeni ca „nerecomandate"). E ca şi cum vi s-ar spune că după 18 ani tinerii se pot uita la toate filmele, oricât ar fi de porcoase. Poate că filmele ar trebui împărțite după alte categorii. Dar cele porcoase nu ar trebui recomandate nici măcar porcilor… Câtă vreme însă filmele pentru adulți sunt cele de groază sau sexy sau pornografice, nu e de mirare că tinerii se simt atraşi de ele. Dar dacă filmele de groază şi cele pornografice ar avea în loc de „Interzis minorilor" un banner pe care să scrie: „Recomandat doar persoanelor cu probleme psihice sau cu obsesii erotice", situația ar fi alta.

De fapt, cei care pierd nu sunt cei care nu văd astfel de *capodopere*, ci tocmai cei care le văd. Un tânăr care vrea să aibă parte de o viață împlinită, de o viață acoperită de binecuvântarea lui Dumnezeu nu are de ce să se uite la ele.

Oare de ce pe ambalajele sticlelor cu substanțe chimice toxice nu scrie „Interzis minorilor"? Adulții ştiu că tinerii nu se pricep să le folosească. Dar mai ştiu şi că dacă ar scrie pe ele că sunt interzise minorilor, unii dintre aceştia le-ar cumpăra numai din teribilism. Şi ar fi mai mulți pacienți la Spitalul de Urgență…

„Poate că pe hainele virtuților ar trebui să scrie «Interzis adulților»?… Poate că atunci adulții necredincioşi vor fi incitați să îşi dea seama că, stând departe de virtuți, stau departe şi de adevăratele bucurii; şi poate că şi-ar schimba viețile… Iar tinerii s-ar simți *ispitiți* să îi urmeze…"

Nu, virtuțile nu trebuie interzise nimănui. Ar fi bine însă ca tinerii să înțeleagă că lucrurile de care Dumnezeu vrea să îi îndepărteze nu sunt nici mai bune, nici mai frumoase decât cele pe care le-a pregătit pentru ei. Să înțeleagă că Dumnezeu ştie să ne facă daruri…

---

[20] Iată opinia unui cititor: *Mai e ceva. Un minor care vrea să fie adult va fi adult pe jumătate, îl va maimuțări pe acesta şi „va arde etapele", va îmbătrâni pentru că va adopta un model de comportament specific unei alte vârste. Nu-şi va trăi cu adevărat vârsta. De ce crezi că adolescentele de azi arată la 18 ani ca şi cum ar avea mai mult de 25?*

„Valorile s-au schimbat…”

Nu cu multă vreme în urmă, o profesoară îi scria unei fete de 16 ani, a cărei mamă se supărase aflând că fiica ei şi-a pierdut fecioria: „Eu sunt mămică spirituală, sunt diriginta a peste 30 de adolescenți fix de vârsta ta (ba chiar mai mari, că intră acum în clasa a XI-a), aşa că sunt îndreptățită să te sfătuiesc aşa cum îmi sfătuiesc şi puii mei de la şcoală care sunt tare năzdrăvani. Lăsăm la o parte persoana ta şi ne gândim la mama, cu care, aşa cum spui şi tu, ai avut o relație minunată până să se întâmple «bucuria». Îți este greu să o înțelegi acum, eşti la vârsta la care diferența între generații este de dimensiuni maxime, şi conflictele permanente din cauza faptului că tu ai o personalitate în formare, iar părinții devin obsesivi de posesivi cu odrasla lor. Multe din mamele noastre au trăit exact ca şi mama ta, cu prejudecăți, concepții înguste, ghidate de «valorile morale» ale perioadei respective. Ceea ce trebuie tu să faci, ca o fiică matură (deh, te consideri adult din moment ce ai făcut pasul ăsta), este să încerci să-i deschizi puțin orizontul mamei tale, să discuți cu ea şi să încerci să îi explici că ăsta e firul vieții, că vremurile nu mai sunt aşa, şi că e mai bine ca voi două să fiți prietene şi să te ajute şi să te ghideze de acum înainte, decât – doamne, fereşte – să te trezeşti într-o zi cu vreo sarcină nedorită. Îi poți explica şi faptul că moralitatea unei prietene nu este dată de calitatea de virgină şi că aşa ai simțit tu şi aşa ai făcut la acel moment. Ba poți să-i explici că de multe ori în viață este mai bine să ai aceste experiențe înainte de căsătorie tocmai pentru că de multe ori… compatibilitatea caracterială nu înseamnă şi compatibilitate fizică, şi mai devreme sau mai târziu multe din cuplurile de virgini… se destramă tocmai din acest motiv… Trebuie să îi explici că de acum înainte ai nevoie de prietenia ei, şi nu de autoritatea de mamă, şi probabil că mai sunt destule necunoscute în fața ta şi ai nevoie de îndrumarea ei, chiar dacă ei nu îi convine aspectul ăsta. Îi poți spune clar chiar şi faptul că nu ai certitudinea că băiatul cu care eşti acum îți va fi şi soț, dar că important pentru tine şi pentru dezvoltarea ta este să-ți trăieşti vârsta aşa cum şi-o trăiesc marea majoritate a adolescenților… Nu trebuie să o intereseze «lumea», căci nu datorează nimic lumii, ci are datoria de mamă să iubească necondiționat. Întreab-o cu ce eşti mai puțin bună ca fiică? Cu un himen rupt? În asta stă relația între voi? Dacă îți răspunde «da», atunci spune-i frumos că eşti dezamăgită de faptul că ea îşi condiționează calitatea de părinte la acel fapt. Copiii cresc şi se iubesc buni sau răi, iar dacă fac ceva greşit, trebuie să încercăm să-i corectăm sau să-i sfătuim. Trebuie să dai dovadă de maturitate în discuția cu ea, să nu fii încăpățânată şi să nu pretinzi că tu ai dreptul, că eşti mare şi că tu crezi că poți face orice pe lumea asta. Nu, nu e aşa. Mai ai multe de învățat şi te vei lovi de foarte multe în viață. O poți ruga să îți fie prietenă şi să te îndrume, indiferent dacă deciziile tale îi convin sau nu. Pe de altă parte, încearcă să-i câştigi încrederea dovedindu-i că eşti o fiică bună. Oferă-i satisfacțiile de care are nevoie (rezultate bune la şcoală, presupun), şi atunci probabil că se va linişti şi se va obişnui cu ideea. Spune-i că în vremurile pe care le trăim calitatea de virgină nu mai este un avantaj, o virtute, ci de multe ori poate fi chiar o problemă şi nici nu-ți va garanta o viață bună în viitor. Oamenii s-au schimbat, relațiile s-au schimbat, valorile s-au schimbat. Munca este altfel şi ceea ce contează este să îți faci o carieră şi să răzbeşti prin propriile forțe, să-ți câştigi independența şi să-ți găseşti în viață bărbatul care te merită, fără a-i mai aduce pe tavă ca ofrandă virginitatea…”[21]

Din rândurile profesoarei se simte căldură sufletească şi o dorință sinceră de a fi alături de fata căreia i se adresează. Citindu-le, inițial aş fi vrut să iau scrisoarea şi să o combat idee cu idee. Dar inima mea e prea plină de durere. Tot aşa vor fi poate şi profesorii copiilor mei (dacă nu cumva peste câțiva ani situația va fi şi mai gravă), tot aşa sunt poate şi unii dintre profesorii tăi…

---

[21] Întrucât un cititor mi-a sugerat că, prezentând datele bibliografice sau dând link-uri de internet de unde am scos anumite citate smintitoare, îi pot îndemna pe curioşi să caute paginile cu pricina şi să se smintească, am preferat să renunț uneori la referințele bibliografice. Întrucât cartea de față nu este o lucrare ştiințifică, sper că demersul meu va fi înțeles de cititori.

Ce să îți spun? Cum să îți spun să stai departe de afecțiunea pe care ți-o poartă aceşti profesori? Când din ce în ce mai puțini oameni sunt capabili să aibă dragoste, cum să te rup de profesorii care sunt ca nişte părinți pentru tine şi pentru colegii tăi?

Ştii, am oscilat mult dacă e bine sau nu să reproduc aici scrisoarea dirigintei. Îmi era teamă ca nu cumva să te regăseşti în ea, şi orice comentarii negative să ți se pară nelalocul lor… Dar am încredere în tine. („Cum e să ai încredere în cineva pe care nu îl cunoşti?" - m-am întrebat în timp ce îți scriam ultimele cuvinte. „E ciudat", mi-am răspuns. Mai ales că rândurile mele vor ajunge la oameni foarte diferiți unii de alții, care nu pot fi aduşi la un numitor comun. Dar, dacă simt că trebuie să am încredere, nu mi-e teamă să urmez acest sentiment.) Am încredere în tine pentru că şi eu te iubesc[22]. Altfel, nu m-ar durea inima pentru tine…

Profesoara rezumă fără să vrea toată filosofia cu care te îndeamnă lumea aceasta: „trăieşte-ți viața, nu ține cont de nici o instanță morală, fă abstracție de Dumnezeu…". Şi asta o scrie vrând să ajute…

Eu cred că unor astfel de profesori trebuie să li se răspundă cu dragoste, cu o dragoste mai mare decât cea pe care ți-o poartă ei. Chiar dacă sunt duşmani ai mântuirii tale, tu nu trebuie să îi priveşti ca pe nişte duşmani. Trebuie să ai o inimă creştină, şi să îți doreşti mântuirea lor.

„Dar cum să mă port? Îmi e atât de greu să rezist? Presiunea e mare. De la prieteni, de la colegi… Şi dacă până şi profesorii spun că sexul nu are nimic rău?..."

Îți dau un singur sfat: când oamenii la care ții te îndeamnă la rău, gândeşte-te cine stă în spatele sfaturilor lor - Dumnezeu sau diavolul? Dacă îți dai seama că stă diavolul, atunci trebuie să intri în alertă, să nu îi laşi nici o poartă să intre în inima ta… Trebuie să îți dai seama că la asaltul lui trebuie să rezişti. Spune în gând măcar un „Doamne, miluieşte". Nu primi cu nici un chip în sufletul tău gândurile murdare. Încearcă să îți dai seama că, dacă primeşti sfaturile rele ale oamenilor la care ții, prin aceasta nu le arăți dragoste. Înseamnă că le vrei răul – pentru că ei vor fi pedepsiți de Dumnezeu pentru cuvintele lor, iar dacă acestea te conving să faci un păcat sau altul, pedeapsa va fi cu atât mai mare.

Pare aiurea ce spun, nu? „Iubeşte-i pe profesorii - sau pe prietenii, sau uneori chiar pe părinții - care îți fac rău fără să vrea, nelăsând sfaturile lor rele să îşi facă loc în inima ta…" Dar, dacă inima ta este sinceră, cred că îți vei da seama că fără această iubire binecuvântată nu poți rezista păcatelor pe care aceştia ți le „recomandă"…

Profesoara considera că „valorile s-au schimbat…". S-au schimbat de fapt numai valorile pe care le acceptă societatea. Adevărul, cel pe care societatea zilelor noastre îl respinge atât de vehement, a rămas însă Acelaşi…[23]

[22] O altă întrebare, la fel de firească: „Dacă nu mă cunoşti, cum poți spune că mă iubeşti?". Nu pot explica asta, dar scriu ca şi cum m-aş adresa unui singur cititor, sau unei singure cititoare, care şi-a dorit să stea de vorbă cu mine – de fapt, citirea acestei cărți nu e tocmai acceptarea acestei discuții? –, şi simt că Dumnezeu îmi picură în inimă iubire pentru tine, ca pentru un nou prieten.

[23] Mă întrebam oare de ce îmi simt sufletul paralizat, şi nu am putere să scriu nimic împotriva ideilor acestei scrisori. „Chiar atât de tare să mă fi întristat?", m-am întrebat. Şi tot eu mi-am dat seama că, de fapt, multe din articolele mele pe tema *Tinerii şi sexualitatea* sunt un fel de replică la rândurile profesoarei.

Manualul interzis

Programul Național de Educație pentru Sănătate în Școala Românească[24], elaborat de Ministerul Educației și Cercetării, a fost una dintre cele mai nefericite inițiative de care a avut parte învățământul românesc în ultimii ani. Copiii trebuiau învățați că din comportamentul sexual normal fac parte heterosexualitatea, homosexualitatea, bisexualitatea. Se pare că opoziția unui mare număr de părinți a determinat anularea sau cel puțin amânarea acestui program[25]. Și poate că a existat și o anumită opoziție în rândul cadrelor didactice…

Din numărul din 12 iulie 2005 al ziarului *Ieşeanul*, mai exact din articolul *Manualul interzis*[26] scris de Silviu Labeş, putem afla că mai există şi profesori – şi chiar unii aflați în funcții înalte – care nu sunt de acord cu pervertirea minților fragede ale elevilor:

„Homosexualii din România vor ca la orele de educație pentru sănătate din şcoli să se discute pe şleau şi despre opțiunea lor sexuală. Aşa că au scos un ghid pe care l-au distribuit gratuit mai multor profesori din şcolile ieşene şi din întreaga țară. Broşura, care ar putea fi interpretată ca un mic manual alternativ de educație sexuală, a stârnit deja polemici aprinse în licee. Editorul manualului este *Fundația ACCEPT*, care, în acest mod, încearcă să aducă informații despre homosexualitate în mediul şcolar. În manual, profesorii sunt sfătuiți cum ar trebui să organizeze familiarizarea elevilor cu opțiunea homosexuală, descrierea acesteia ca pe ceva firesc, normal. (…) La fel ca într-un manual, nu lipsesc unele exerciții pentru elevi, pentru ca aceştia să-şi poată defini orientarea sexuală[27], sau date despre asociațiile gay-lor şi lesbienelor din România. Probabil că dintr-un exces de zel autorii o mai trag uneori pe turta lor, spunând doar jumătăți de adevăruri. Iată un exemplu din carte: «Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbați si femei, 10% prin raporturi între bărbați, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă şi în proporție de 15% prin alte mijloace». Care ar putea fi concluzia unui neavizat? Conform cifrelor prezentate în ghidul fundației ACCEPT, pare mult mai sănătos sexul între bărbați! (…)

Unul dintre cei mai aprigi adversari ai demersului fundației de a scoate un ghid al homosexualilor destinat profesorilor – şi, prin intermediul acestora, elevilor – este reputatul psihanalist ieşean prof. dr. Constantin Romanescu: «Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul şi alcoolul, care sunt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul şi devierea instinctului speciei. Este clar o tentativă de a culege prozeliți şi este cu atât mai condamnabil că încearcă în şcoli…». (…)

Nici conducerea Inspectoratului Şcolar Județean Iaşi nu pare foarte încântată de posibilitatea ca acest «manual» de educație homosexuală să ajungă în şcolile ieşene. Deşi nu neagă drepturile asociațiilor de homosexuali, inspectorul general al ISJ Iaşi Camelia Gavrilă nu crede că cei din asociația ACCEPT au fost inspirați să se adreseze profesorilor din sistem: «Ținând cont de deschiderea către valorile democratice şi europene, noi suntem dispuşi să acceptăm şi să fim toleranți față de minoritățile sexuale.

---

[24] *Ghid multimedia pentru profesori*, Partea I, produs de *Comisia Națională de Consiliere şi Activități Educative Şcolare şi Extraşcolare* din cadrul Ministerului Educației şi Cercetării.

[25] Iată câteva din *perlele* acestui Program: „Se pare că sexul oral genital este mai frecvent întâlnit la persoanele civilizate, cu o igienă personală ridicată, precum şi la cuplurile homosexuale". Deci persoanele civilizate l-ar practica datorită superiorității lor… „Deşi mulți oameni consideră încă homosexualitatea ca pe ceva anormal, pervers, ştiința modernă precum şi normele juridice internaționale o acceptă în sfera normalului." Ştiința modernă a făcut destule afirmații inexacte. (Şi *apoftegma* citată este părtinitoare: există şi oameni de ştiință care neagă „normalitatea" homosexualității.) „Legiferarea căsătoriei între homosexuali în anumite state reprezintă un câştig cert în ceea ce priveşte drepturile acestei minorități, dar şi o toleranță şi o disponibilitate sporită la înțelegere din partea societăților respective." Această ultimă frază are ca mesaj subliminal îndemnul: „Deci, dacă vreți să aveți parte de acest câştig cert, susțineți legalizarea familiilor homosexuale…"

[26] Articol care i-a pus pe jar pe majoritatea părinților cu capul pe umeri care au avut ocazia să îl citească…

[27] Şi cum ar fi ca elevii mai slabi de minte să greşească tocmai la chestionarul la care trebuie să îşi identifice opțiunea sexuală? Cum ar fi dacă, dintr-o astfel de neatenție, atunci când ar trebui să îşi identifice opțiunea sexuală, un copil ar greşi? Doamne, fereşte…

Dar de la această atitudine şi până la a accepta să se predea sau să se comenteze în şcoli astfel de pledoarii pentru homosexualitate pasul este foarte mare. E ciudată insistența acestei fundații cu acest ghid adresat profesorilor. Însă noi pledăm ca elevii să ia cunoştință de elemente de dragoste normală şi sănătoasă», a opinat şefa ISJ”.

Nu ştiu ce înseamnă pentru Camelia Gavrilă „dragoste normală şi sănătoasă”, dar apreciez sincer rezistența ei (şi a colegilor de la acelaşi inspectorat) față de propaganda mascată a homosexualității. Dacă se cedează în probleme aparent mici, se ajunge la compromisuri mari…

Să dea bunul Dumnezeu ca şcolile să nu devină locaşuri ale pierzării sufleteşti. Pentru că, dacă s-ar ajunge acolo, oare ce ar mai face copiii creştini? Ar rămâne acasă, neşcolarizați?...

Doamne, fereşte-i pe copii de o asemenea ispită….

*

Privitor la statistica prezentată în *Manualul interzis*: „Conform datelor UNAIDS, la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbați si femei, 10% prin raporturi între bărbați, 5% prin folosirea în comun a acelor de seringă şi în proporție de 15% prin alte mijloace”, ar fi o concluzie pripită să afirmăm că „pare mult mai sănătos sexul între bărbați!”.

Ar fi o greşeală să comparăm 70% cu 5%. Comparația nu trebuia făcută între numărul de bolnavi, ci între cât de mare este numărul respectiv față de numărul oamenilor sănătoşi care au aceeaşi opțiune sexuală; dacă raportul bolnavilor care au luat HIV datorită relațiilor homo/hetero este de 1 la 7 – adică aproximativ 14%!!! – în condițiile în care procentul maxim de homosexuali ar fi de cel mult 5%[28], şi deci raportul total homo/hetero ar fi sub 5,3%, este evident că procentul homosexualilor bolnavi de HIV este mult mai mare decât al heterosexualilor care au aceeaşi boală.

Îmi dau seama că socoteala[29] e puțin cam dificilă. Aşa că voi calcula şi altfel. (Dar mai întâi voi face comparație cu o familie care are 6 copii - 4 fete şi 2 băieți. Datorită unui gripe au răcit o fată şi un băiat. Dacă facem un sondaj asemănător celui prezentat de ACCEPT, înseamnă că 50% din bolnavi sunt de sex feminin, 50% de sex masculin. Şi concluzia pripită ar fi că şi băieții şi fetele au reacționat identic la boală. Dar, dacă ne interesează cum au reacționat comparativ la boală băieții şi fetele, vom observa că de fapt fetele s-au îmbolnăvit în procent de 25%, una din patru, iar băieții de 50% - unul din doi. Deci fetele au rezistat mult mai bine…)

5% din numărul total de bolnavi de HIV s-au infectat datorită raporturilor homosexuale, iar 70% datorită celor heterosexuale (adică, dintr-o sută de bolnavi, 5 au contactat boala prin relațiile homo, 70 prin relațiile hetero), adică dintre cei care s-au îmbolnăvit datorită relațiilor sexuale – mai exact din fiecare 75 de bolnavi, 5 îmbolnăviri s-au datorat relațiilor homo. Adică, mai mult de 6,6%. Ceea ce este un procent mai mare decât 5,3%, procentul maxim[30] al numărului total de homosexuali raportat la numărul total al oamenilor sănătoşi[31]. Deci, dacă ar fi citit cu atenție *Manualul interzis*, profesorii cărora le-a fost oferit şi-ar fi dat seama că sunt îndemnați să le vorbească elevilor despre o opțiune care, şi din punct de vedere medical, poate avea urmări neplăcute…

*

Cu toate că homosexualitatea este un păcat grav care atacă societatea contemporană, Occidentul pare să îi expună puternic pe tineri acestei ispite, propaganda pro-homosexuală în şcoli fiind din ce în ce mai puternică. Iată că Scott Lively trage alarma din cauza „expansiunii” homosexuale:

„De multă vreme avertizam că agenda activiştilor homosexuali include şi transformarea şcolilor în centre de recrutare pentru propaganda homosexuală. Am văzut aceasta cu ochii mei, săptămâna trecută, la liceul din Santa Rosa, unde agenda lor de lucru a fost pusă în practică pe deplin. Am avut ocazia să fac

---

[28] În realitate este şi mai mic …

[29] Probabil că puțini cititori au chef de probleme de matematică. Oricum, cei cărora nu le place matematica nu trebuie să se sperie: este singura problemă din toată cartea. Aşa că vă rog să acordați puțină atenție calculelor prezentate.

[30] Pe care, repet, l-am *îngrăşat* în favoarea homosexualilor, procentul real fiind mai mic… Nu vreau să devin agasant repetând acest lucru, dar nici nu vreau ca cititorii să rămână în minte cu procente inexacte. Am umflat procentul nu pentru a le da apă la moară homosexualilor, ci pentru a arăta că nici dacă procentul umflat ar fi fost cel real rezultatele nu le erau favorabile…

[31] Pur şi simplu, probabilitatea ca datele respective să fi fost interpretate greşit era mare, şi tocmai de aceasta cred că cei de la ACCEPT le-au prezentat. Este însă puțin probabil ca cei de la ACCEPT să nu îşi fi dat seama că datele i-ar fi dezavantajat dacă nu le-ar fi prezentat astfel…

parte din comisia de experți opusă agendei homosexuale şi am putut astfel să am o prezentare de 50 de minute în prima zi a «Săptămânii Diversității» de la acest liceu. (…) Am participat la o dezbatere despre homofobie. A fost mai rău decât mă aşteptam. Şapte sau opt tineri stăteau la o masă în fața sălii şi discutau cu cei din sală. Fiecare a prezentat în culori atrăgătoare felul în care implicarea în «mişcarea homosexuală» le-a schimbat viața, evident, de la nefericire la extaz[32]. Fiecare se prezenta la început ca o victimă a homofobiei şi relata apoi cum a găsit curajul să iasă «la suprafață», acum simțindu-se iubit(ă) şi acceptat(ă) în mişcarea homosexualilor. Am petrecut ceva timp privind chipurile adolescenților din sală. Erau elevi de liceu din familii din clasa de mijloc a societății. Îngrijorător, nu am văzut nici o urmă de dezaprobare pe chipul lor; ascultau fascinați...”[33]

Eu aş îndrăzni să completez: ascultau fascinați, aşa cum ascultă şi atâția adulți glasul *şarpelui*…

[32] Oare de ce nu se face în şcoli o propagandă similară beției sau consumului de droguri? Doar există şi bețivi şi drogați care se pot lăuda cum viciul le-a înfrumusețat viața, înlocuind banalitatea cu senzațiile tari, cu „extazul”…
[33] *O idee despre emanciparea sexuală din şcolile din California*, material preluat de pe www.homosexualitate.ro.

Din greşelile părinţilor…

Câteva mame discută pe un forum de internet despre viaţa sexuală a adolescenţilor. Din discuţia lor, am ales două puncte de vedere, care pe mine m-au întristat…

„Mai devreme sau mai târziu, lucrurile astea se întâmplă şi sunt, cu adevărat, un mare eveniment în viaţa adolescenţilor. Şi cred că un astfel de eveniment nu ar trebui umbrit de tristeţe atâta timp cât copiii ştiu să se protejeze, sunt de aceeaşi factură, se înţeleg şi se simt fericiţi…"

„Eu sunt o mamă de domnişoară. A mea încă e micuţă, are doar 12 ani (în curând). Să vă spun cum văd eu treaba asta cu viaţa sexuală… În primul rând eu sunt genul de mamă care discută cu fata ei orice… Am acoperit deja probleme legate de sex, poziţii, contraceptive, naştere, masturbare, homosexuali, … mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»… Asta deoarece nu vreau să vorbească cu copiii pe la colţuri şi să-şi formeze idei greşite sau preconcepute despre asta… Discuţiile au fost întotdeauna serioase, dar pe un ton vesel, glumeţ, astfel încât să fie un dialog ca între două prietene şi să nu se ruşineze de mine… Întotdeauna când discut cu ea îi spun că decizia începerii vieţii sexuale îi aparţine în totalitate, dar şi responsabilităţile."

„Ce părinţi marfă…", ar putea spune unii cititori, gândindu-se cât de rău le este lor cu părinţi moralişti, fixişti, exagerat de pudici, care, dacă ar şti cu ce se îndeletnicesc odraslele lor, ar face un scandal monstru…

Înainte să vorbim despre aceşti părinţi „marfă", să vorbim mai întâi puţin despre părinţii „fixişti"… Puţini dintre ei au fost credincioşi în tinereţea lor. Cei mai mulţi au trăit o viaţă de păcat, o viaţă de desfrâu, şi acum au un singur target: să îşi ferească copiii de păcatele pe care ei înşişi le-au săvârşit cu ani în urmă. Numai că, întrucât ei înşişi nu au avut o tinereţe creştină, nu se pricep să îi înveţe pe copii să aibă o anumită linie echilibrată în vieţile lor, adică nu îi ajută pe copii să aibă parte de o tinereţe frumoasă. Îi agasează cu o serie de „Nu-uri", care pe copii mai mult îi incită decât îi cuminţesc. Pentru că numai cu repetarea unor „Nu-uri" părinţii nu îi ajută să Îl cunoască pe Dumnezeu.

Parcă aud unele voci care se apără: „Cum? Nu ne-am ajutat copiii? Dar de mici i-am dus în fiecare duminică la biserică, am făcut rugăciune şi dimineaţa şi seara, am fost cu ei în pelerinaje… Am făcut tot ce am putut…"

„Înseamnă că aţi putut cam puţin…", le-ar răspunde copiii, cu o umbră de tristeţe în suflet… Copiii au nevoie să vadă în părinţii lor modele de viaţă. Să vadă că părinţii lor sunt mai frumoşi sufleteşte decât părinţii care nu merg la biserică, să simtă o dragoste care lipseşte din celelalte familii…

Cum ar trebui să fie părintele ideal? Asta nu ştiu încă nici eu, mă străduiesc să aflu. Şi tot ce am aflat deocamdată este cum nu ar trebui să fie – nici prea laxist, nici prea sufocant…

Am auzit nu o dată că un foarte mare rău îl fac părinţii care îşi doresc să aibă copii cât mai credincioşi, vrând să facă din ei preoţi, preotese, călugări sau călugăriţe, şi le impun copiilor o viaţă religioasă foarte austeră. De obicei, la vârsta la care aceşti copii ies de sub sfera de influenţă a părinţilor, se aruncă cu capul înainte în tot felul de păcate…

Dacă aveţi parte deci de astfel de părinţi, care şi-au luat rolul de inchizitori casnici, vă va fi puţin cam greu să depăşiţi bariera pe care aceştia o pun între voi şi Hristos… Dar luaţi şi voi viaţa în serios… Puteţi să depăşiţi această barieră… Şi, dacă voi veţi duce o viaţă curată, până la urmă se vor sătura şi ei să vă pună cătuşe şi o să înţeleagă că aveţi nevoie şi de libertate…

Am făcut această paralelă, referindu-mă la părinţii inchizitori, pentru a-mi domoli puţin supărarea produsă de poziţiile moderniste pe care le-am reprodus la începutul acestui articol…

Cuvintele mamei domnişoarei de 12 ani m-au lăsat aproape fără glas… „Am acoperit deja probleme legate de sex, poziţii, contraceptive, naştere, masturbare, homosexuali, … mă uitam cu ea împreună la serialul «Totul despre sex»…" Ce mai urmează? Peste zece ani ce destăinuiri o să mai facă? O să scrie că îi cere voie fiicei să asiste la orgiile în grup la care aceasta participă, pentru a se asigura că totul se desfăşoară igienic şi conform manualelor de specialitate?

Am auzit eu de mulți părinți ciudați, de fapt ciudați din punct de vedere creştin, pentru că din punctul de vedere al lumii păgâne sunt foarte normali… Întrucât există destui părinți care nu sunt capabili să dea o educație morală copiilor lor, strig în gura mare rugămintea mea către aceşti tineri: „Nu luați aminte la cele spuse de părinții voştri referitor la aceste subiecte. Dacă îi ascultați, vă pierdeți sufletele…” Astfel de oameni poartă cu nevrednicie numele de părinți… Le cumpără copiilor toate bunătățile de pe lume, dar îi lipsesc de ceea ce este mai important: frumusețea sufletească…

Am fost şi eu profesor de religie, şi am văzut că unii părinți s-au apropiat de Biserică datorită copiilor lor… Aceşti părinți şi-au recunoscut lipsurile sufleteşti şi nu s-au ruşinat să fie duşi la biserică de copiii lor… Dar în acelaşi timp am văzut că există şi părinți foarte refractari la orice noțiune legată de religie. Părinți care încearcă să îşi crească copiii lăsându-i să îşi facă de cap, la vârsta la care o educație morală şi-ar pune o amprentă puternică…

Unul dintre motive este că părinții înşişi duc o viață imorală… Una dintre cele mai puternice amintiri ale copilăriei mele este imaginea unor frați - el avea vreo patru ani, iar sora lui era mai mare cu câțiva ani - care încercau să facă sex lângă un tufiş, într-un părculeț. Fiind destul de mici, bineînțeles că nu reuşeau să facă mare lucru... Noi ne-am strâns o gaşcă de puştani şi râdeam de ei. S-au ridicat, nemulțumiți că le-am întrerupt joaca.

„Dar ce făceați aici?”, i-am întrebat noi. „Ne jucam de-a doctorul…” „Păi, de unde ştiți că aşa e la doctor?” „Eu ştiu, a zis fata, că la noi când pleacă tata de acasă vine doctorul şi face aşa cu mama. Şi acum am ieşit afară, că a venit iarăşi doctorul…”

Au vrut şi alți băieți să se joace cu fata de-a doctorul, dar nu i-a lăsat… Cred că pe undeva conştiința îi spunea că ceea ce făcea nu era tocmai bine…

Nu cred că e nevoie de multe argumente pentru a arăta de ce - atunci când părinții duc o viață imorală - copiii nu trebuie să asculte sfaturile lor greşite. Chiar dacă sunt date cu „dragoste”…

Sunt situații în care, fără a fi modele greşite, pur şi simplu părinții le lasă copiilor deplina libertate de a face toate nebuniile, pentru că în copilăria lor părinții înşişi au avut experiența traumatizantă a unor părinți foarte rigorişti. Şi atunci, având la rândul lor copii, tinerii de ieri refuză să se implice astăzi în viețile acestora: „Să facă ce vor, nu le vom sufoca libertatea…”[34]

Nimeni nu spune că libertatea tinerilor trebuie sufocată. Dar tinerii au nevoie de repere, au nevoie de educație. Altfel, ajung pe drumuri greşite. Şi, când îi ia salvarea sau când sunt duşi la secții de dezintoxicare în urma consumului de droguri, părinții îşi smulg părul din cap pentru că nu i-au educat cum trebuie…

Părinții trebuie să găsească calea de mijloc - nici să nu vă sufoce cu prea multe „Nu-uri”, dar nici să vă lase să vă faceți de cap…Din păcate, diavolul îi îndeamnă din ce în ce mai insistent pe părinți să nu se mai implice în educația copiilor... Da, diavolul, cel care pare a fi marele manipulator al unui larg segment al mass-mediei…

[34] „O tânără mamă stătea împreună cu fiul său pe o banchetă a metroului, în fața unei bătrâne. Băiatul s-a apropiat de bătrână şi a început să o lovească de mai multe ori cu piciorul. Aceasta, supărată, s-a adresat mamei: «Mă scuzați, dar nu credeți că ar trebui să vă cumințiți fiul, pentru că, dacă nu o faceți dumneavoastră, o voi face eu, cu o palmă la fund». Femeia i-a răspuns: «Este liber să facă ceea ce doreşte. În plus, legea nu ne permite să batem copiii, iar dacă îl atingeți, voi cere să vă aresteze!». Băiețelul a continuat să o lovească pe biata bătrână până ce metroul a ajuns într-o stație aglomerată. Aici, o tânără care stătea pe bancheta din fața femeii s-a ridicat să coboare. Era îmbrăcată în stil *punk*, cu părul roşu şi verde, aranjat în formă de spirale şi țepi, cu inel de aur în nas şi cu cizme negre înalte. Când a trecut prin fața mamei copilului neastâmpărat, în drum spre uşa de ieşire a metroului, i-a scuipat în față, spunându-i: «Şi nenorocita de maică-mea m-a crescut în libertate»” (Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, *Elemente de Psihologie Pastorală Ortodoxă*, p. 132).

„04-09-2005: Tocmai mă pregăteam să dau *Shut Down* PC-ului… Dar ce văd într-un cotidian on-line? O ştire de-o idioţenie rarisimă[35]! *Părinţii ar trebui să cumpere prezervative copiilor*: «Prezervativul rămâne principalul mijloc de apărare împotriva acestor boli. S-a observat că 80,2% dintre tinerele participante la studiu şi 30,3% dintre bărbaţi nu au avut niciodată un prezervativ asupra lor în decursul celor 12 luni premergătoare anchetei. Dr. Adrian Streinu Cercel, directorul Institutului *Matei Balş*, a precizat ieri că părinţii trebuie să-şi educe copiii să folosească prezervativul: «încă din clasa a IV-a sau a V-a, mama sau tata ar trebui să explice copilului ce este şi la ce foloseşte prezervativul, iar de la 12-13 ani ar trebui deja să i le cumpere şi să i le pună în geantă» (*Libertatea*, Sâmbătă, 3 Septembrie 2005).

Mă tem că va veni ziua în care elevii nu vor fi primiţi în şcoală dacă nu au prezervativul la purtător! S-ar putea să-i oblige să-l şi folosească în pauze, ca nu cumva abţinându-se să fie prea stresaţi… Lăsând glumele macabre la o parte, trebuie spus că mare responsabilitate au părinţii creştini, mai ales în vremurile noastre… care, oricum ar fi ele, sunt vremurile mântuirii noastre!”, scrie Laurenţiu Dumitru[36], un tânăr jurnalist creştin[37].

Ei bine, dacă părinţii le vor pune elevilor prezervative în ghiozdane (sau în carnetul de elev, sau în buzunare, sau cine ştie unde…), şi pentru ei, şi pentru copii, vremurile vor fi ale pierzării, şi nu ale mântuirii…

„Şi tu, ce soluţii dai? Numai arăţi cum greşesc unii şi alţii?”, aş putea fi întrebat. „Cum crezi că ar trebui să pună problema părinţii noştri?”

Soluţia e foarte clară, dar nu simplă: copiii să înveţe să Îl iubească pe Dumnezeu şi să trăiască virtuţile… Aceasta este cea mai bună „metodă anticoncepţională”.

„Dar părinţii creştini trebuie să le facă educaţie sexuală copiilor lor? Că dacă nu li se explică cum stă treaba, tinerii vor fi păcăliţi foarte uşor…”

Greu de răspuns pe scurt la o întrebare atât de importantă. Oricum, în spaţiul duhovnicesc soluţiile nu pot să le dea decât cei sporiţi în virtute… Eu, nefiind unul dintre aceştia, nu îmi pot permite să dau verdicte. Tot ce pot face este să repet şi eu răspunsul pe care l-am auzit şi de la unii părinţi, şi de la unii preoţi: „Educaţia sexuală în familia creştină trebuie să se facă cu foarte multă delicateţe… Copiii noştri nu trăiesc sub un clopot de sticlă. Numai că atât mediile în care cresc, cât şi structurile sufleteşti ale copiilor sunt foarte diferite. Nu învaţă doi fraţi la fel de repede o limbă străină.. Cu fiecare din fraţi părinţii creştini trebuie să aplice metoda pe care o consideră cea mai potrivită, sfătuindu-se îndeaproape cu duhovnicii… Să înţeleagă că, dacă vorbesc prea multe cu copiii, le vor stârni imaginaţia, iar dacă vorbesc prea puţin sau deloc, îi vor determina pe copiii să caute răspunsurile la alţii. La alţii cărora păcatul li se pare virtute…”

[35] Din păcate, vom vedea din ce în ce mai multe ştiri de o „idioţenie rarisimă”… Şi astfel, idioţenia nu va mai aparţine unei „elite”, ci va deveni comună, va fi un „bun” al tuturor…

[36] Text preluat de pe site-ul autorului, mai precis de pe www.laurentiudumitru.ro/blog/, unde a apărut sub titlul „Prezervativul la ghiozdan”.

[37] O parte din articolele sale de până acum au fost tipărite în volumele *Hristos şi tinerii* şi *Tinerii pe calea întrebărilor*.

Teste de personalitate

Puțini sunt tinerii care nu au făcut teste de personalitate, găsite prin reviste sau ziare, pentru a vedea cât de compatibili sunt cu perechea lor, cât de bine ştiu să se distreze, ce şanse au ca prietenia lor să fie de durată. Puțini însă şi-au dat seama că aceste teste de personalitate nu ne arată doar cum suntem, ci ne şi învață să fim. Cum? Aşa cum doresc autorii testelor respective. Adică cei care vor să ne modeleze, să ne educe, să ne manipuleze.

Să luăm ca exemplu un test despre viața sexuală. Dacă un băiat nu şi-a început viața sexuală, la întrebarea „Ai făcut-o deja?" va primi punctajul minim. Dacă mai dă câteva răspunsuri la fel de *şterse*, totalul va fi foarte mic, şi rezultatele testului îl vor inhiba: „Eşti o ființă închisă, nesociabilă. Îți place să trăieşti în lumea ta, fără să te uiți în jur. Dacă nu te schimbi cât mai devreme, mai târziu vei regreta. Tinerețea a trecut pe lângă tine…"

Pentru a incita cititorii, un test intitulat *Cât de uşor poți fi sedus?*[38] avea ca motto următorul text: *Îți place să rişti continuu sau păstrezi distanța permanent, din prudență? Răspunde sincer la întrebările următoare şi descoperă cât de repede poți fi cucerit(ă).*

Iată o singură întrebare din acest test, cele trei răspunsuri posibile şi caracteristicile asociate fiecărui tip de răspuns.

„Ce complimente preferi să ți se facă?"

Răspunsurile sunt: a) „arăți foarte bine"; b) „eşti omul pe care mă pot baza în orice situație"; c) „nu îmi plac complimentele".

Dacă preferi răspunsul a), „rezultatul"[39] este următorul: „Eşti foarte exigent(ă) în alegerea partenerului. Persoanele care nu te interesează n-au nici cea mai mică şansă să te atragă, chiar dacă aplică cele mai rafinate trucuri. Când însă vrea să te cucerească persoana la care visezi de mult, nu opui nici o rezistență". Această concluzie mi se pare ridicolă, aşa cum mi se par multe teste de personalitate. Ce legătură are exigența cu complimentul de la punctul a), pe care îl fac până şi golanii prin discoteci sau şoferii de tiruri pe centură? Față de el, complimentul de la punctul b) pare de-a dreptul de viță nobilă. Iată rezultatul care corespunde celei de-a doua opțiuni: „Cel sau cea care doreşte să te cucerească trebuie să treacă numeroase *examene*. Complimentele te lasă rece, atât timp cât nu eşti sigur(ă) dacă doreşte o relație serioasă şi durabilă. Nu e de mirare deci că majoritatea flirturilor eşuează, iar tu te simți frustrat(ă) şi nefericit(ă)". Ai observat o enormitate până acum? Dacă nu, te va ajuta rezultatul de la punctul c): „Eşti deosebit de receptiv(ă) la complimente şi laude, deoarece vrei să fii cucerit(ă) prin orice mijloace. Dacă te îndrăgosteşti de o persoană nepotrivită, aventurile tale pot avea însă un sfârşit neplăcut. Înclinația pentru romantism te poate împiedica să observi uneori dorințele şi scopurile celuilalt".

Acum cred că enormitatea este clară pentru toată lumea: dacă preferi răspunsul b): „eşti omul pe care mă pot baza în orice situație", concluzia este că nu îți plac complimentele, în timp ce dacă preferi răspunsul c): „nu îmi plac complimentele", concluzia este că eşti „deosebit de receptiv(ă) la complimente şi laude"[40].

Ca şi cum la un test gastronomic ai răspunde că nu îți plac acriturile, ci dulciurile, şi *rezultatul* ar fi că de fapt îți plac acriturile iar nu dulciurile. Cum-necum, multe teste sunt la fel de „precise" ca acesta. Tinerii care sunt interesați de ele arată că se află într-o teribilă criză de identitate. Vor să se cunoască cât mai bine, însă nu îşi dau seama că merg pe un drum greşit. Eu nu neg că există şi teste de personalitate

---

[38] Apărut în *Evenimentul zilei Magazin*, nr. 21, 5 Iulie 2005, p. 2

[39] Mi se pare nepotrivit şi termenul „rezultat", de parcă testul ar fi o problemă de matematică ale cărei soluții sunt precise. Pretenția de a oferi rezultate, iar nu repere psihologice, ascunde nesiguranța autorilor unor astfel de teste.

[40] Şi care ar mai fi *taina* unui test de personalitate, chiar dacă concluzia nu ar fi greşită, ci ar fi identică cu răspunsul? Nu ar fi ridicol ca, dacă tu răspunzi că îți plac murăturile, concluzia să fie că îți plac murăturile? Bine, dacă concluzia ar fi fost la fel de „interesantă", şi anume că eşti frigid sau că fugi de viață, testul nu ar fi fost cu nimic mai folositor pentru tine…

obiective, numai că acestea se găsesc extrem de greu. Pentru că se găsesc foarte greu psihologi care să fie în stare să le întocmească.

Orice psiholog îşi pune amprenta pe testul pe care îl concepe. Şi, vrând să te cunoşti mai bine, ajungi de fapt să te cunoşti după cum încearcă să te modeleze *amprentele* psihologului de „serviciu". Din păcate, psihologii contemporani – şi nu mă refer aici numai la extremiştii care sunt pro-pedofilie sau zoofilie, ci la restul – înțeleg viața după nişte criterii care nu au nimic în comun cu viața creştină.

Dacă le spui că vrei să îți păstrezi fecioria, îți vor răspunde că de fapt nu îți iubeşti destul perechea, sau că eşti imatur. Dacă le spui că nu vrei să te masturbezi, îți vor spune că o să ajungi la dereglări biologice şi că te distrugi singur.

Ce mai, un creştin nu prea are cum să fie de acord cu testele de personalitate, întocmite de oameni lipsiți de repere spirituale. Îți dai seama ce ar ieşi dacă ar fi ei înşişi supuşi unui test de personalitate întocmit de un psiholog creştin? Dacă forțăm puțin nota, putem observa că Evanghelia însăşi este un fel de test de personalitate. Test la care psihologii noştri nu obțin rezultate prea îmbucurătoare. Şi atunci, de ce să ne lăsăm modelați de ei?

Erotismul reclamelor

Din culisele advertising-ului.

„Ce vindem aici? Vindem tentație, dorință… instincte animalice… desfrâu, păcat. Vrem să arătăm omul aşa cum este el de fapt. Un sălbatic. El are nevoie de foc. Are nevoie de mâncare. Vânează şi adună. Ce primeşte? Primeşte un hot dog. Suntem păgâni. Ne plac ritualurile. Când echipa noastră marchează, urlăm. Ce vrem? Vrem un hot dog. Să vedem rezultatele statisticii pentru pre-adolescenți. Copiii, mici îngeraşi. Nu sunt. Sunt nişte monştri. Le dăm sandwich cu ton, ei nu vor sandwich cu ton. Ei vor hot dog! Noi avem nevoie de femei. Avem mame… le vrem fetele. Să punem întrebarea bătrânilor: «Ce vrea de fapt o femeie?». Ştiți? Eu ştiu. Ea vrea un hot dog. Suntem cu sânge cald. Avem nevoie de sex. Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă! Ce este? Este un hot dog!”

Rândurile de mai sus nu fac parte dintr-o nuvelă scrisă de un obsedat sexual. Nu. Ele ne prezintă modul în care gândesc mulți dintre cei ce lucrează în industria reclamelor. Deşi nu au fost înregistrate la vreuna din şedințele unei firme de publicitate, ele surprind obiectiv o anumită mentalitate – aceea de a-i convinge pe consumatori să cumpere produse numai pentru că reclama le stârneşte poftele sexuale. „Avem nevoie de o mâncare plină de păcat, periculoasă!” - spune în *Sweet November* personajul interpretat de Keanu Reeves. Şi reuşeşte să facă o reclamă la hot-dog care pur şi simplu atrage publicul cu puterea unui magnet. Totuşi, în timp ce în film Marele Boss refuză o reclamă atât de necinstită, de obscenă, în jurul nostru vedem destule reclame care ne stârnesc patimile…

Ciocolată cu dragoste

„…o ciocolată românească avea curajul să ispitească femeile într-o călătorie spre a-şi descoperi propria senzualitate, a-şi dezmierda toate cele *şase* simțuri, aproape până la hedonism. (…) În toamna anului trecut, televizoarele surprindeau un cuplu atipic de amanți – ea albă, el negru – într-o scenă aprinsă în dormitor; totul însă numai pentru a descoperi în final că femeia nu voia decât ciocolata care îi acoperea în întregime partenerul. La început, unele femei au fost şocate, dar de-a dreptul cucerite de modul în care le «vorbea» Kandia. Altele, însă, refuzau să accepte un astfel de produs, le era ruşine să cumpere ciocolata, «ce ar spune vânzătoarea despre mine?», mărturiseau ele. După aproape un an în care Kandia le-a dezvăluit poveşti şi le-a surprins cu ispititorul gust catifelat, în care clădirile au prins buze de ciocolată, aceleaşi ființe, care şi-au reprimat inițial plăcerile Kandia, iată ce povesteau: «Pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat, dar şi o prietenă intimă, care îți împărtăşeşte şi îți degustă chiar şi cele mai tulburătoare şi mai incitante secrete…»” (Andreea Hirică, „Erotismul gustului”)[41].

Citind despre reclama la Kandia, ne dăm seama că secvențele cu reclama la hot-dog făcută de Keanu Reeves sunt foarte aproape de realitate. Creatorii de reclame nu se gândesc decât să convingă publicul să cumpere un anumit produs. Dacă vânzările cresc, ei şi-au făcut datoria, le-a crescut level-ul, le-au sporit încasările… Nu-i interesează faptul că pentru a-şi atinge scopul au făcut lumea un pic mai pătimaşă, mai animalică, mai murdară…

Nu e greu de înțeles de ce patima desfrâului este ingredient de bază în atâtea reclame. Vrei să îți cumperi maşină, frigider, calculator, haine? „Ei” ştiu că le vei cumpăra mai uşor dacă le vor stropi cu câteva picături de erotism.

Hedonism pe metru pătrat…

Reclamele în care un anumit produs este învelit în reclame erotico-sentimentale sunt agasante. Ce este acest hedonism de care încearcă să ne apropie reclamele la ciocolată sau alte produse? Pentru cine nu

---

[41] *Jurnalul național*, 30 Mai 2005, p. 11.

ştie, este „concepția etică potrivit căreia scopul vieții este plăcerea; cultul plăcerii”[42]. Scopul vieții, plăcerea? Înseamnă că ne întoarcem la păgânism. Da, şi asta urmăresc cei care concep reclamele. Pentru că ei ştiu că, atâta vreme cât suntem creştini, nu ne vom lăsa acaparați de pofte, nu vom cumpăra un frigider sau un telefon mobil numai pentru că pe afiş apare o fată ispititoare…

Ei au nevoie de clienți precum femeia care spunea că „pentru noi, femeile, ciocolata reprezintă o ispită căreia nu-i poți rezista; o plăcere intensă, aproape un păcat…”. Eu o contrazic pe acea femeie, pentru că am vorbit cu mai multe fete şi femei şi mi-au spus că această părere li se pare ridicolă. Nu îmi dau seama câte persoane pot fi fascinate de ciocolată atât de tare; oricum, profilul lor duhovnicesc nu este greu de conturat…

Revin însă la idee: tocmai de astfel de clienți au nevoie producătorii de reclame. Şi pentru că oamenii care au repere spirituale nu pot fi păcăliți uşor prin advertising, se doreşte tocmai îndepărtarea lor de aceste repere.

Priceperea de a spune „Nu”

Asistăm la un proces de spălare a creierelor la nivel de mase…

Şi, ce putem face? Cineva propunea boicotarea tuturor produselor ale căror reclame ne îndeamnă să fim robi poftelor. E şi asta o soluție, numai că vedem că din ce în ce mai multe reclame au conotații sexuale. (Ciudat, am văzut la televizor, la ore de maximă audiență, reclame cu scene mai vulgare decât cele din filmele nerecomandate minorilor[43]. Oare o secvență murdăreşte mintea unui copil numai dacă face parte dintr-un film, nu şi dacă e din vreo reclamă?) Numai că nu are rost să renunțăm să cumpărăm un frigider sau o mobilă de calitate numai pentru că reclamele lor ne-au agasat (asta, evident, în cazul în care cumpărăm produsul respectiv fără să fim „înduplecați” de reclamă).

---

[42] DEX, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998, p. 448. Am preferat să redau această definiție ca nu cumva să fiu acuzat că forțez termenii.

[43] Un cititor: *Noaptea, la unele posturi de televiziune, se pot vedea imagini aproape porno pe post de reclame la liniile fierbinți.*

Tamponul „făcător de minuni”[44]

Una dintre cele mai penibile reclame pe care le-am văzut la televizor a fost una despre tamponul X, „tamponul care face minuni”… Ezitam dacă să scriu sau nu un articolaş pe marginea acestei reclame, până ce am citit un text – „Despre minunea de a fi femeie şi reclamele la tampoane” – pus pe un site de o reprezentantă a sexului feminin:

„Urăsc reclamele la tampoane, mă fac să ies din cameră de nervi. (…) În societatea asta care se vrea modernă, e trendy să ne despuiem de «inhibiţii» şi să împărtăşim grupului până şi senzaţia pe care o avem în timpul masturbării. Fizice sau mentale. E o minciună!”

Îi mulţumesc autoarei acestui articol pentru că mi-a ridicat mingea la fileu. E mai firesc să protesteze fetele şi femeile faţă de asaltul la care ne supun reclamele la tampoanele „miraculoase”. Dacă ar protesta bărbaţii, ar putea fi catalogaţi drept ciudaţi, întrucât se bagă unde nu le fierbe oala. Ei bine, iată că eu nu voi face altceva decât voi atrage atenţia asupra faptului că unele reclame la tampoane se străduiesc să le dea femeilor lecţii de viaţă.

„Foloseşti tamponul nostru, nu vei mai avea probleme. Toate necazurile dispar. Zâmbetul de satisfacţie se întipăreşte pe faţa ta. Stresul a dispărut. Eşti o femeie fericită…”

Ar fi culmea să apară într-o zi tamponul antidot la sinucidere. „Foloseşte produsele noastre şi deznădejdea te va părăsi. De ce să te sinucizi? Cu noi, viaţa poate fi fermecătoare…” Ei, dar bănuiesc că nu vor fi chiar atât de stupizi creatorii de reclame la produse de igienă intimă… Aşa că e mai bine să vorbim despre situaţia existentă.

Cred că dacă aş fi fată sau femeie m-aş simţi jignită să privesc aceste reclame care te iniţiază în lumea *de vis* a tampoanelor. Nu atât de jignită încât să mă întorc în timp şi să folosesc vata, dar, oricum, atât de jignită, încât să nu folosesc produsele unei firme care mă consideră animal. Pentru că, dacă producătorii produsului respectiv îşi imaginează că, dacă voi folosi produsul lor, zâmbetul – măcar în forma unui rânjet tâmpit dar permanent – mi se va instala pe faţă, înseamnă că eu sunt pur şi simplu un animal care reacţionează instantaneu la stimulul exterior.

Nu le-am întrebat pe fete dacă se simt atât de entuziasmate de folosirea tampoanelor precum par tipele care se expun în reclame, dar sunt sigur că răspunsul ar fi negativ.

Şi, care e soluţia? Să fie boicotate toate produsele în ale căror reclame suntem trataţi ca nişte fiinţe fără personalitate, ca nişte cobai? În cazul de faţă, să revină fetele la folosirea „vatei” tradiţionale? Nu, aceasta nu pare a fi soluţia ideală.

Important este ca, dacă folosim anumite produse, să nu ne lăsăm furaţi şi de filosofia lor. Adică dacă ne cumpărăm pastă de dinţi, să nu ne aşteptăm să ne pice în braţe toate frumuseţile cu care intrăm în lift, dacă ne cumpărăm maşină „puternică”, să nu ne aşteptăm să dăm de fata visurilor noastre etc.

Şi acum întreb: ce minuni ar putea face un tampon?...

Holy War

Indiferent dacă noi cumpărăm sau nu produse ale căror reclame sunt vătămătoare pentru minţile noastre, trebuie să conştientizăm totuşi faptul că aceste reclame fac parte din viaţa noastră. Şi pentru asta nu e nevoie să deschidem televizorul. Este de ajuns să mergem pe stradă, la serviciu, la facultate, la cumpărături, şi le vom întâlni.

Nu putem considera că am devenit imuni la reclame… Tânărul care spune că nu e afectat de ceea ce vede, că poate privi fără să se smintească un afiş cu o femeie superbă căreia *bustiera* abia îi acoperă sânii, ori e desăvârşit, ori e înşelat. Bine, marea majoritate a reclamelor cu substrat sexual nu ne spun direct ceea ce încerca Keanu Reeves să ne convingă – în *Sweet November* – , şi anume: „Avem nevoie de sex…”. Însă ele exercită asupra minţilor noastre o presiune de care poate nu ne dăm seama. Presiune care, deşi nu este mare, durează ani de zile. De fapt, durează până murim. Nu cred că se va renunţa vreodată la reclame cu substrat sexual. După cum merg lucrurile, după câţiva ani vom vedea oameni cu totul dezbrăcaţi făcând reclame la ceasuri de mână sau la lentile de contact…[45]

---

[44] Unul dintre cele mai şocante premii pe care le-am primit în viaţa mea a fost volumul de versuri „Libresse oblige”, scris de Floarea Ţuţuianu. Obţinusem locul II la un concurs de poezie creştină şi, alături de alte cărţi, am primit-o şi pe aceasta, al cărei titlu m-a izbit. Ştiam că pentru mulţi vremea lui „noblesse oblige”- „nobleţea obligă” - a apus. Dar nu îmi imaginam că trăim în vremea lui „Libresse oblige”, într-o vreme în care produsele de igienă feminină sunt suite pe piedestal…

[45] Un cititor: *Dar asta deja se face în alte ţări. Iar în Franţa sunt unele reclame cu femei goale goale…*

Ei bine, această presiune îşi arată colții în momentele în care în viața noastră apare supărarea, plictiseala, deznădejdea. Şi atunci suntem mai dispuşi să ne cumpărăm „ciocolată cu dragoste” şi să facem dragoste cu prietena noastră, fără să aşteptăm să ne căsătorim. Suntem mai dispuşi să discutăm la telefoanele „aducătoare de dragoste”, şi apoi să facem dragoste. Suntem mai dispuşi să renunțăm la valorile creştine şi să devenim hedonişti. De ce? Pentru că multe din săgețile cu care ne-a rănit industria advertising-ului erau otrăvite cu erotism…

Să fim conştienți deci de faptul că trebuie să rezistăm acestor atacuri pătimaşe. Să fim conştienți deci că ne aflăm într-un război cu adevărat sfânt, într-un război a cărui miză este mântuirea sufletelor noastre. Să ne luptăm deci cu ispitele, oricât de dese şi de puternice ar fi. Oricât de greu ar fi războiul, întotdeauna Dumnezeu ne stă aproape pentru a birui. Deci, la luptă…

Transsexualismul
şi hirotonia femeilor…

Înaintea unei conferințe cu tema *Convertire şi convertiți*, pe care am ținut-o în Alba Iulia, am primit o întrebare pe un bilețel: *„Ce legătură există între ecumenism şi căderile sexuale? Oare hirotoniile preoților şi episcopilor homosexuali ale altor confesiuni nu ne vor afecta şi pe noi, care avem relații bune cu ei? Fiind întrebat: «Credeți că mai este timp pentru ecumenism?», părintele Stăniloae răspundea într-un interviu: «Eu nu prea sunt pentru ecumenism… A avut dreptate un sârb, părintele Iustin Popovici, care l-a numit panerezia timpului nostru. Şi eu unul îl socotesc produsul masoneriei… De ce să mai stau cu ei, care au făcut femeile preoți, care nu se mai căsătoresc, homosexuali, în America şi în Anglia… Occidentul? Occidentul – toate prostiile…»”.*

Întrucât nu am apucat să răspund atunci la întrebare, voi răspunde acum, aici. Cunosc poziția părintelui Stăniloae, l-am auzit şi eu făcând aceste afirmații dure. Nu direct, ci am ascultat de pe internet un fragment din acest interviu…[46] Toată lumea ştie că părintele Stăniloae este cel mai mare teolog român. Şi dacă, după ani de zile în care a avut ocazia să cunoască bine ecumenismul, a făcut o astfel de afirmație, eu ce pot să spun? Nu am nici pregătirea, şi nici motive ca să pun la îndoială punctul său de vedere.

Cât priveşte legătura noastră cu confesiunile care hirotonesc preoți homosexuali sau preotese, îmi aduc aminte de cuvântul împăratului David de la începutul Psaltirii: *Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioşilor şi în calea păcătoşilor nu a stat şi pe scaunul hulitorilor n-a şezut…* (Ps. 1, 1). Nu cred că Sfinții Părinți ar fi stat de vorbă cu vreo femeie hirotonită împotriva tradițiilor Bisericii… Cu toată deschiderea pe care o au unii ortodocşi spre ecumenism, nu cred că această deschidere merge până la acceptarea femeilor preotese sau a preoților homosexuali. (Şi această hirotonie a femeii nu e până la urmă o formă mascată de transsexualism? Mie aşa mi se pare, căci femeile respective nu se mulțumesc cu talanții lor, şi aspiră la ai bărbatului.) Dacă nu se vor pocăi, şi ele şi ei vor auzi la Judecată glasul lui Hristos: *Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit şi nu în numele Tău am scos demoni şi nu în numele Tău minuni multe am făcut? Şi atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea* (Matei 7, 21-23).

Roadele acestor falşi mărturisitori ai credinței creştine se văd: lumea ia de la ei pildă de desfrâu. Unii nu se uită dacă aceia nu sunt ortodocşi. Dacă scrie în ziar că a fost hirotonit un episcop homosexual, cititorii rămân cu impresia că e şi mai mare căderea în rândul slujitorilor altarului. Nu se gândesc: „Oare ăsta chiar e episcop? Oare face parte din Biserica lui Hristos, sau nu?”. Că dacă nu face parte, nu are de ce să ne smintească atât căderea lui…

„Americanul Gene Robinson a fost consacrat duminică episcop al Bisericii Episcopale din S.U.A., fiind primul homosexual care ocupă această demnitate în cadrul confesiunii protestante, relatează *Rompres*. Gene Robinson a fost ales episcop în iunie 2003 şi ratificat în noiembrie, în cadrul unui proces care a generat numeroase critici şi proteste ale membrilor Bisericii Episcopale. În cadrul Bisericii Anglicane, din care face parte şi Biserica Episcopală, Gene Robinson este prima persoană declarată homosexuală care a fost desemnată să ocupe funcția de episcop.”[47]

Astfel de pseudo-hirotonii vin să întărească afirmația Sfântului Nicolae Velimirovici cum că „toți păgânii Îl urăsc pe Hristos din cauza creştinilor. Toți Îl resping, căci aud de la creştini cum chiar şi ei se

---

[46] Se poate asculta de pe site-ul www.ortodoxmedia.com. Pe acelaşi site se găsesc multe predici şi interviuri ale părinților duhovniceşti din România.
[47] *Ziua*, 9 Martie 2004.

leapădă de El în numele culturii lor…”[48] Cum să creadă păgânii că Hristos este viu, când cei pe care îi consideră creştini duc o viață mai păcătoasă decât a necredincioşilor?[49]

Deşi în anul 1998 episcopii aşa numitei „Biserici Episcopale” hotărâseră că relațiile homosexuale sunt „incompatibile cu Scriptura”[50], în cele din urmă Gene Robinson a fost *hirotonit* episcop… Oare nu este asta o dovadă clară că şi „Biserica” din care face parte este incompatibilă cu Scriptura? (Sfânta Scriptură zice foarte clar: *Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune* (Levitic 18, 22). Ba încă, în Legea cea Veche Dumnezeu a cerut clar oamenilor pedepsirea homosexualilor: *Păziți legile Mele şi le pliniți, că Eu sunt Domnul, Cel ce vă sfințeşte. (…) De se va culca cineva cu bărbat ca şi cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire şi să se omoare, că sângele lor asupra lor este* (Levitic 20, 8-13)[51].

Apostazia domnului Robinson este atât de mare încât el relatează divorțul de fosta soție ca şi cum ar fi făcut ceva bineplăcut lui Dumnezeu: „Am mers împreună la biserica unde se oficiase căsătoria noastră şi, în contextul Euharistiei, ne-am dezlegat reciproc de jurămintele făcute, ne-am cerut iertare, am promis că ne vom creşte împreună copiii şi ne-am împărtăşit cu Trupul şi Sângele Domnului[52]”.

Dacă Hristos S-ar fi arătat în „biserica” respectivă la acea „dezlegare de jurământ”, sau dacă S-ar fi arătat la hirotonia întru episcop a lui Gene Robinson, S-ar fi purtat cu aceeaşi iubire cu care S-a purtat față de cei care batjocoreau Templul, transformându-l în „casă de negustorie”: *Iisus S-a urcat la Ierusalim. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani. Şi, făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, şi oile şi boii, şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele* (Ioan 2, 13-15).

Tâlcuind versetele din „Epistola către romani” în care Sfântul Apostol Pavel făcea referire la homosexuali (cf. Rom. 1, 26-27), Sfântul Ioan Gură de Aur scria: „Ce poate fi mai spurcat decât un bărbat tăvălindu-se în (astfel de) curvii? Ce poate fi mai greţos? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! (…) Voi însă, care săvârşiți acest păcat, ați făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriți prin asemenea fapte şi vă batjocoriți şi voi înşivă”[53].

Părintele Ilie Moldovan, una dintre cele mai importante figuri ale teologiei româneşti, a scris câteva rânduri la care ar fi bine să ia aminte toți cei care consideră că opțiunea „episcopului” Gene Robinson ar putea fi compatibilă cu învățătura creştină: „Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până şi realitatea bărbatului şi a femeii, contestând astfel ordinea firească a

---

[48] Fragmentul este extras dintr-o scrisoare pe care sfântul a scris-o în perioada în care se afla în lagărul de la Dachau, ca un vrednic mărturisitor al lui Hristos… (traducerea volumului respectiv se află deocamdată în manuscris).

[49] Şi de unde să poată face diferența păgânii între Biserica cea adevărată şi puzderia de pseudo-bisericuțe care şi-au făcut din acceptarea păcatului un mijloc de prozelitism?

[50] Iată încă un exemplu de „incompatibilitate”, nu numai cu Sfânta Scriptură, ci şi cu bunul simț. Mel White, un scriitor homosexual, afirma că „dacă nu acceptăm această premiză (că Dumnezeu a creat homosexualitatea), atunci căsătoriile între homosexuali apar ca ridicole, dacă nu chiar nebuneşti” (el fiind convins că Dumnezeu a creat-o…). Dar, având multe motive să credem că nu Dumnezeu a creat homosexualitatea, nouă nu ne rămâne decât să acceptăm concluzia lui Mel White: căsătoriile între homosexuali sunt „ridicole, dacă nu chiar nebuneşti”. Cum îşi permit oare sectele care acceptă căsătoriile homosexuale să se numească „biserici creştine”? (O altă „zicere” a lui Mel White se bucură de mare trecere printre membrii acestor „biserici”: „Am învățat să-mi accept şi chiar să apreciez orientarea mea sexuală ca pe un dar de la Dumnezeu” – cele două citate din Mel White sunt preluate de pe www.homosexualitate.ro.)

[51] Evident, fiind în Legea Noului Testament, sub legea iubirii, nu dorim moartea nici unuia dintre păcătoşi (şi nici nu încercăm să facem convertiri forțate), dar nici nu suntem obligați să uităm că până la întruparea lui Hristos mijlocul prin care se proteja „societatea” vremurilor respective de homosexuali (care făceau de ruşine poporul ales) era pedepsirea celor care se făceau vinovați de acest păcat.

[52] S-au împărtăşit de fapt cu ceea ce credeau ei că sunt Sfintele Taine. Dar cum să fie Hristos în Tainele unei biserici apostate care hirotoneşte homosexuali declarați şi care îi primeşte la împărtăşanie pe homosexualii nepocăiți?

[53] Sfântul Ioan Gură de Aur , volumul LX, p. 420 ; citat preluat din cartea pr. Constantin Mihoc, *Taina casatoriei si familia crestina*, Editura Teofania, 2002 , p. 185.

Şi sfântul le mai spune homosexualilor : „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut şi dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii, şi nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai făcut deopotrivă trădător, (…) fiindcă ai nedreptățit şi necinstit amândouă genurile” - Idem.

lumii şi, în acelaşi timp, ordinea ei spirituală. (…) Homosexualul, omul desfrânat care şi-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmăreşte decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca şi a unui egoism exacerbat, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale[54]. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit al unei patimi care îl torturează profund, îl nelinişteşte şi îl asupreşte. Dacă ar fi sincer, ar recunoaşte loial că atâta vreme cât îşi caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea soarbe cu nebunie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii fără să i se atragă atenția…” (VII B 11)[55]. Deci, atunci când legile firii sunt călcate, trebuie ca făptaşilor să li se atragă atenția…[56]

Cât despre Occidentul la care făcea referire părintele Stăniloae, cel cu homosexuali şi femei hirotonite, e trist că a devenit pentru noi un reper spiritual…

---

[54] Demascând lucrarea păcatului, cuvintele părintelui Moldovan nu mai lasă loc pseudo-teologiei „iubirii curate” pe care unii homosexuali afirmă că o au…

[55] *Adolescența - preludiu la poemul iubirii curate*, de Preot Prof. Ilie Moldovan, Editura Renaşterea, Cluj-Napoca, 2001, p. 266.

[56] Această lucrare trebuie făcută cu mult discernământ, păcătoșii având obiceiul de a se apăra unii pe alții, în numele apărării libertății. Părintele profesor Ilie Moldovan povestea odată cum, făcând parte dintr-o delegație a Patriarhiei Române la o conferință ecumenistă care a avut loc la Praga, a avut inițiativa de a pune în discuție drepturile pruncilor nenăscuți. După îndelungi dezbateri pro și contra despre oportunitatea discutării acestei teme în plen, s-a votat contra. Cauza: opoziția delegației „creștine” a unor *preotese lesbiene* din Suedia. În volumul care a conținut lucrările acestei întâlniri nu a fost menționat nici un cuvânt legat de subiectul avort; concluzia părintelui a fost că acest subiect nu este pe placul susținătorilor *drepturilor homosexualilor*. După intervenția sa, părintele nu a mai fost chemat la astfel de întâlniri...

Cel mai mijlociu păcătos

Cine sunt cei mai mari păcătoşi? „Criminalii, hoții, violatorii, homosexualii, ereticii etc.” La această întrebare fiecare răspunde cu uşurință. O caracteristică este comună însă marii majorități a răspunsurilor: cele mai mari păcate sunt cele pe care le fac *ceilalți*. Bețivii spun că fumatul e un mare păcat, fumătorii îi arată cu degetul pe desfrânați, aceştia îi arată cu degetul pe drogați, drogații îi arată cu degetul pe homosexuali, homosexualii îi arată cu degetul pe oamenii violenți, aceştia îi arată cu degetul pe alții, şi tot aşa.

E reconfortant să stai la televizor la ştiri şi să auzi că un ministru a fost prins cu mâna în sacul cu bani al ministerului, că o prostituată i-a furat banii unui polițist care îi testase reflexele erotice, că un preot şi-a făcut casă parohială cu banii cu care trebuia să refacă pictura bisericii. „I-auzi, ce nenorocit!”. Sau: „Asta e de-a dreptul târfă, degeaba face pe îngeraşul”. Comentarii de acest gen se aud zilnic, în multe case. De ce?

Pur şi simplu pentru că omul caută să îşi ascundă propriile păcate față de sine însuşi, omul încearcă să îşi găsească justificare pentru căderile sale, şi una dintre metodele folosite este căutarea unor păcătoşi mai mari - față de care el să se simtă curat. Omului nu îi place să se considere cel mai mare păcătos. Vrea să se considere virtuos sau, dacă nu reuşeşte să se mintă singur, să se considere măcar „cel mai mijlociu păcătos”. Trăim într-o societate în care nimeni – în afară de oamenii fățarnici – nu se consideră cel mai mare păcătos. În schimb, rolul de „cel mai bun” şi-l asumă mulți, de la oamenii politici care fac acte de filantropie până la ziariştii care pozează în mari iubitori de dreptate.

Una dintre manifestările clare ale *vânătorii de păcătoşi* o întâlnim în cazul homosexualilor, care sunt judecați cu asprime de bețivi, sau de oameni lacomi, sau de oameni bârfitori, pur şi simplu pentru că păcatul lor este mult mai evident decât al celorlalți. (Părintele Savatie Baştovoi observă însă că, „atunci când Hristos, prin gura lui Pavel, ne spune să purtăm neputințele unii altora, nu menționează că noi trebuie să-i sprijinim numai pe cei care în ochii noştri au păcate mai mici, ci pe toți, deci şi pe homosexuali. Şi atunci când spune «nu judeca», nu spune că avem «dezlegare» să-i judecăm pe homosexuali. Noi nu suntem nici inchizitori, nici nazişti ca să osândim homosexualii mai mult decât pe alții.”[57])

În alte situații, *vânătorii* se mulțumesc cu *victime* cu care au slăbiciuni asemănătoare, dar față de care se simt mult mai curați. Mai pe şleau, o studentă care se masturbează se consideră mai curată decât una care face acest lucru împreună cu prietenul ei. „Victima” ei se consideră mai curată decât cea care practică sex oral. „Victima” acesteia – de ce, oare? – se consideră mai curată decât cea care are relații sexuale cu prietenul ei. Aceasta din urmă se consideră mai curată decât colega ei care este amatoare de alte perversiuni. La rândul ei, colega se simte superioară fetelor care *lucrează* la bordel. Dar şi fetele acelea găsesc *victime* față de care să se simtă mai curate.

Dacă într-un spital ar fi adunați într-o anumită secție bolnavii care mai au câteva zile de trăit, oare s-ar bucura cei care mai au şanse să supraviețuiască încă o săptămână văzând cum colegii de salon mor înaintea lor? Ar fi aceasta o uşurare? Nu, ci fiecare moarte le-ar aduce aminte de propriul sfârşit, fiecare cadavru le-ar aduce aminte că şi trupurile lor vor fi lipsite de viață.

Dacă oamenii iubitori de păcat ar înțelege păcatul ca pe o boală care aduce moartea, nu ar mai căuta să îi judece sau chiar să arunce cu pietre în păcătoşii mai mari decât ei. Ar înțelege că şi ei şi ceilalți se află pe acelaşi drum spre prăpastie.

Cine e cel mai mare păcătos? Fiecare dintre noi ar trebui să îşi vadă propriile păcate, şi nu să se îngrijească de ale altora.

---

[57] Părintele Savatie Baştovoi, *O pogorâre la iad*, Editura Marineasa, Timişoara, 2002, p. 35. Am auzit critici prin care i s-a reproşat părintelui Savatie că prin această afirmație – şi altele de acest gen – manifestă o poziție prea laxă. Dar oare pe cei care ucid cu totul dragostea de aproapele, invocând litera canoanelor şi sufocând orice dorință de a-i ajuta pe alții, de ce nu îi critică nimeni?...

„Dar nu pot crede că sunt cel mai mare păcătos. Oricât m-aş forţa, nu mă pot minţi. Sunt alţii care fac păcate şi mai mari.”

Nu trebuie să ne minţim pe noi înşine. E adevărat că puţini ajung la măsura la care să se considere cei mai mari păcătoşi. Şi, culmea, aceştia sunt chiar sfinţii. Adică omul ajuns la sfinţenie vede păcatul cu alţi ochi. El înţelege că un gând de mândrie îl poate pierde, în timp ce pe un păcătos un gând de pocăinţă îl poate mântui. Sfinţii au înţeles fragilitatea fiinţei umane. Dacă omul îşi pune nădejdea în sine şi în virtuţile sale, cade în ghearele mândriei. Şi mândria îl jertfeşte pe altarul dracilor. Nevoinţele şi virtuţile lui îşi pierd plata. Sfinţii, chiar dacă nu au căderi mari ca ale noastre, au căderi foarte mici, de care se pocăiesc mult mai mult decât ne pocăim noi pentru păcate foarte mari. Dacă oamenii se compară întotdeauna cu alţi păcătoşi, nu îşi vor da seama de gravitatea propriilor păcate.

„Da, dar cum să fim orbi faţă de păcatele altora?”

Să ne dăm seama că Hristos nu ne cere să fim orbi. Mentalitatea aceasta a toleranţei duse la extrem este o lucrare diavolească. Nu trebuie să închidem ochii când mulţi în jurul nostru fură; nu trebuie să ne obişnuim să considerăm furtul normal chiar dacă ar fura toţi. Tot aşa cum nu ar trebui să considerăm că homosexualitatea este normală nici dacă jumătate dintre bărbaţi ar fi homosexuali şi jumătate dintre femei lesbiene. Demonul toleranţei vrea să nimicească orice urmă de credinţă creştină pentru că îl ard cuvintele lui Hristos, Cel ce a venit să despartă lumina de întuneric şi virtutea de păcat: *Nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie* (Matei 10, 34). El a adus sabia cu care *a tăiat* păcatul. Apologeţii toleranţei fac alergie la învăţătura dură a lui Hristos, pentru că El a fost şi este un duşman al păcatului şi al oricărei forme de libertate prin care se manifestă păcatul, care este o formă deghizată a morţii ce vrea să înghită totul.

Dar în acelaşi timp, marele duşman al tolerării păcatului – Fiul lui Dumnezeu – este cel mai apropiat prieten al oamenilor, oricât de tare ar fi aceştia căzuţi în păcat. El ne-a învăţat să urâm păcatul, dar să îi iubim pe păcătoşi. El nu a venit în lume să îi pedepsească pe păcătoşi, ci a venit ca să primească răstignire pentru mântuirea lor.

Nu trebuie însă să cădem în extrema contrară, şi să generalizăm că orice păcat pe care îl facem noi este mai mare decât păcatele celorlalţi. Nu trebuie deci ca un fumător să afirme că fumatul este mai grav decât violul. Dar un fumător care crede în Dumnezeu poate înţelege că îi este mai uşor să refuze o ţigară decât unui criminal să ucidă. Problema ţine de conştiinţă: ce l-ar putea împiedica pe un criminal necredincios să comită o crimă? Poate numai poliţia. Conştiinţa i-a fost anesteziată de mult timp de păcatele care au premers crimei. Pe când un fumător care crede în Dumnezeu ştie că trebuie să se lupte cu păcatul lui. Şi, dacă se lasă biruit de ispită, îşi poate da seama că păcatul său este mai mare decât al criminalului care a ucis fără să fie conştient de gravitatea faptei sale. Cel mai bine au înţeles acest lucru sfinţii, şi de aceea pocăinţa lor este cutremurătoare.

Cercetând istoria literaturii Evului Mediu, Ernest Robert Curtius constata că vechiul obicei de a semna scrisorile cu formule gen „Cutare, păcătosul” nu avea acoperire în plan duhovnicesc. Semnatarul nu se considera pe sine păcătos, era pur şi simplu o formulă standard. Câtă făţărnicie în „cutare, păcătosul”! Au fost şi sfinţi care semnau astfel, numai că ei semnau aşa cu convingerea că sunt cu adevărat păcătoşi. Ar fi jalnic să abordăm cu toţii un mod fariseic de a fi şi să ne prefacem smeriţi numai de ochii altora.

Sunt atâtea modele de falsă smerenie şi de falsă pocăinţă, încât mulţi se smintesc şi consideră că pocăinţa denaturează fiinţa, că omul pocăit e unul crispat, handicapat din punct de vedere intelectual sau psihic, cu cine ştie ce alte hibe. Nu este deloc aşa. Pocăinţa îl ajută pe om să se cunoască mai bine.

Există un curent spiritual - care îşi trage seva din înţelepciunea antichităţii - în care se pune mult preţ pe cunoaşterea de sine. Omul trebuie să fie conştient de valoarea sa, de capacităţile sale, de harismele sale. Dar sub nici o formă omul nu trebuie să se considere păcătos. „Nu, astea sunt reminiscenţe creştine…”

Numai că adevărata cunoaştere de sine trebuie să includă pocăinţa. Pe cât este de firească alergia la falsele modele de pocăinţă, pe atât de firească ar trebui să fie asumarea crucii pocăinţei. Despre falsele modele de pocăinţă nu vreau să spun decât că sunt pietre de sminteală care îndepărtează lumea de Biserică. (Sunt atâtea femei cu batic, cu fuste lungi, îmbrăcate în culori mohorâte, care cunosc pe dinafară

tot *Sinaxarul* - sau cel puțin aşa îşi imaginează -, dar cărora le merge gura la clevetit mai rău decât țațelor din piață[58].)

Ce să mai lungim vorba… Să nu ne mai uităm în curțile vecinilor, ci să ne uităm în ale noastre. Dacă vom căuta întotdeauna să găsim păcătoşi mai mari decât suntem noi, ne vom afla pe un drum greşit. În iad sunt mulțimi de oameni, cu păcate mai mici sau mai mari. Oare contează chiar atât de mult pentru cineva care este în iad că sunt alții la chinuri mai mari? Nu atât de mult cât contează faptul că el însuşi nu se află în lumină.

Dacă vrem să ne aflăm pe drumul cel bun, nu trebuie să judecăm păcatele după măsuri inventate de noi, ci după criteriile pe care le avem predanisite de Sfânta Scriptură şi de Sfânta Tradiție. În momentul în care renunțăm la falsele criterii, vom vedea prin alți ochi propria noastră viață. În momentul în care avem curajul să ne recunoaştem greşelile, avem şansa de a ne îndrepta viața. Nu se poate una fără cealaltă. Nu poți mirosi a parfum dacă trăieşti într-o groapă cu mizerie.

Era o glumă cu un om[59] care îi spusese nevestei că miroase urât, pentru că nu se spăla niciodată. Îşi cumpără femeia o sticlă de spumă de baie cu esență de brad. Când vede că se apropie bărbatul cu căruța, ia sticla şi şi-o toarnă pe cap. Şi, când îl vede intrând pe uşă, îl întreabă:

- Ia zi, cum miros?

- Cum să miroşi, ca un rahat într-o pădure de brazi…[60]

Nu putem să facem asemenea acestei femei, şi să ne turnăm pe cap idei frumoase, idei curate, dacă nu vrem să ne spălăm cu săpunul pocăinței. Numai acest săpun ne poate ajuta să ajungem la curăția sufletească.

Dacă ne vom da seama de păcatele noastre, de pe sufletul nostru se va lua un văl. Vom vedea lucrurile prin cu totul alți ochi. Ne vom da seama că mass-media încearcă să ne spele creierele, oferindu-ne un *Big Brother* continuu care, deşi nu este transmis în direct decât la unele emisiuni de ştiri, are cam acelaşi impact: ne plasează într-o lume păgână, pentru care Dumnezeu este doar un element decorativ[61]. Ne vom da seama cât de obsedant repetă lumea în care trăim refrenul iubirii patimilor. Ne vom da seama cât de uşor am repetat noi înşine acest refren. Dar nu ne va mai seduce prin vraja lui.

Şi vom vedea că de fapt prin pocăință nu am pierdut nimic de valoare. Dimpotrivă. Câştigăm frumuseți şi bucurii pe care mai înainte nu le cunoşteam. Şi viața noastră va începe să semene cu o poveste. Vom percepe altfel iubirea, frumosul, aproapele. Ne va fi puțin greu până ce vom face primii paşi. Ne vom poticni, mai ales la început, pentru că nu este uşor să mergem în picioare după ce ani de zile am mers de-a buşilea. Dar, cu toate poticnirile, va fi frumos…

---

[58] Nu are rost să le judecăm, mai ales că putem ajunge lesne la o altfel de clevetire, chiar dacă mai politicoasă, mai simandicoasă, mai coafată, tot clevetire se cheamă.

[59] Nu cred că e nevoie să îi precizez etnia…

[60] Bănuiesc că acest cuvânt – „rahat” – nu a *zgâriat* privirile vreunui cititor.

[61] Credința spre care ne îndreaptă mass-media, prin *catehezele* ei de zi cu zi, este o credință fără finalitate, adică nemântuitoare. Este o credință superficială. Dar mass-media nu e singurul vinovat pentru pervertirea noastră…

Diavolul şi „era manipulării”

Trăim într-o vreme a manipulării. De la oamenii politici care vor să ne convingă să îi votăm până de la vedetele care ne conving că e bine să vedem mai ales un anumit post de televiziune – de o calitate „net superioară” celorlalte –, de la farmaciştii care ne recomandă preferențial un anumit medicament numai pentru că ei primesc un discount preferențial de la firma producătoare până la marii guru yoghini care ne promit înțelepciune instantanee şi mântuire „la comandă”, avem ocazia să vedem numai ființe care vor să ne manipuleze.

Nu trebuie să uităm faptul că primul Mare Manipulator a fost chiar diavolul, care i-a convins pe Adam şi Eva să mănânce fructul oprit: *Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: „Pentru ce ai făcut aceasta?” Iar femeia a zis: „Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat”* (Fac. 3, 13).

Manipularea a fost simplă[62]. Şarpele i-a amăgit atunci pe protopărinți, aşa cum îi amăgeşte şi astăzi pe oamenii care aleg păcatul în locul virtuții. Doar că astăzi se foloseşte de mult mai multă viclenie. Şi de o experiență de câteva mii de ani în amăgirea oamenilor[63].

În secolul XX, una dintre metodele pe care diavolul le-a exersat „cu succes” a fost pervertirea oamenilor prin sondajele de opinie. Şi nu mă refer aici la sondajele politice[64], ci la sondajele privitoare la viața sexuală a oamenilor şi la implicațiile acesteia. Sondaje despre vârsta începerii vieții sexuale, despre avorturi, despre masturbare etc. Cred că nu ar fi rău ca, înainte de alte comentarii pe marginea falsificării unor astfel de sondaje, să prezint cum astfel de sondaje contrafăcute pot schimba soarta unei țări, şi implicit a lumii întregi…

Prof. Dr. Bernard Nathanson, fost director al celei mai mari clinici de avorturi din lume[65], mărturisea în ce mod gruparea căreia îi fusese co-fondator, N.A.R.A.L.[66], a reuşit să convingă guvernul american să legalizeze avortul.

„Pe vremea aceea (în 1968) era un act lipsit de bun simț să vorbeşti despre abrogarea legii care interzicea avorturile. Dacă atunci s-ar fi făcut un sondaj de opinie s-ar fi constatat că 99% dintre americani sunt împotriva legiferării avorturilor. Dar iată că noi, o mână de patru oameni, cu un buget foarte mic, am reuşit într-un timp record, de numai doi ani, să abrogăm legea care interzicea de 140 de ani avorturile în statul New York. Drept rezultat, New York-ul a devenit capitala avorturilor din S.U.A. Trei ani mai târziu am convins Curtea Supremă să accepte legalizarea avorturilor în toate cele 50 de state ale S.U.A.

Cum am procedat? Este important să ştiți ce tactică am folosit, deoarece aceasta este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi.

În 1968, gruparea noastră, N.A.R.A.L., ştia că dacă s-ar fi făcut un sondaj de opinie cinstit şi serios în rândurile americanilor, am fi fost învinşi de la bun început. Aşa că am procedat în felul următor: am

---

[62] *Eva i-a zis şarpelui: din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!”. Atunci şarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii şi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiință, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el* (Fac. 3, 3-6).

[63] De altfel, o traducere a cuvântului „diavol” este chiar „amăgitor”…

[64] Deşi chiar şi acestea sunt uneori măsluite. Înaintea alegerilor prezidențiale, când sunt afişate anumite rezultate ale unor sondaje, alegătorii vor să ştie cine anume a realizat sondajele respective – instituția favorabilă puterii sau cea favorabilă opoziției. Uneori, după schimbarea unor guverne sau a unor preşedinți, presa a dezvăluit cum fuseseră falsificate sondajele premergătoare alegerilor… Putem vedea deci şi în planul politic o oglindire a ideii principale a articolului de față, şi anume că sondajele pot fi de o obiectivitate foarte discutabilă…

[65] „Cât am lucrat acolo în calitate de fondator şi director al clinicii s-au făcut 60.000 de avorturi. Personal am făcut încă 15.000 de avorturi la clinica mea privată. Aşadar, mă simt răspunzător pentru 75.000 de avorturi”(Bernard Nathanson) – *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 18.

[66] *National Association for Reperal of Abortion Law*.

realizat nişte sondaje de opinie în care întrebările erau confuze, cu dublu înțeles, astfel încât să putem folosi rezultatele după bunul nostru plac. Apoi am înaintat mass-mediei rezultatele lor, din care reieşea că 50-60% dintre americani sunt pentru legiferarea avorturilor. Am avut succes adoptând o asemenea tactică. Dacă spui publicului că majoritatea este pentru legiferarea avortului şi repeți mereu acest lucru, cu timpul fiecare va ajunge să-şi schimbe părerea şi să fie favorabil avortului. În general, oamenilor nu le place să fie în minoritate. Tactica noastră era de a folosi sondaje prelucrate conform intereselor noastre. Vă atrag atenția asupra unor asemenea sondaje, priviți-le critic şi cu mare discernământ, deoarece şi astăzi sunt o metodă larg folosită de către mişcarea pentru avort. Ştiam, de asemenea, că dacă dramatizăm suficient de mult situația existentă privind numărul de avorturi ilegale, vom câştiga destulă simpatie din partea opiniei publice pentru a legaliza avorturile. Am făcut deci următorul pas: am falsificat numărul avorturilor făcute ilegal în S.U.A. Ştiam că numărul real era de 100.000, dar numărul pe care îl raportam mereu era de 1.000.000. Iar dacă repeți mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuşi până la urmă să convingi publicul, după cum a reuşit şi Hitler în Germania.

Apoi, deşi ştiam că numărul real al femeilor care decedau anual în urma avorturilor era de 200-250, cifra pe care o repetam deseori mass-mediei era de 10.000. Aceste cifre au început să se impregneze în mintea publicului american, fiind cel mai bun mijloc de a-l convinge de necesitatea abrogării legii care interzicea avorturile. Dacă luăm în considerare numărul real al avorturilor înainte de legiferare, de 100.000 pe an, şi numărul avorturilor legale după aceea, de 1.550.000 pe an, rezultă o creştere de 15 ori a numărului de avorturi. O altă tactică pe care am folosit-o a fost să convingem publicul că interzicerea avortului nu este o soluție, femeile făcând oricum avorturi, dar ilegal. Or acest lucru nu este adevărat! Dacă astăzi am interzice avorturile, nu s-ar mai face 1.550.000 de avorturi pe an în S.U.A.

În afară de măsluirea datelor reale, am propagat şi o altă minciună. Am încercat să contestăm din punct de vedere ştiințific teza că viața ar începe din clipa concepției, susținând că această afirmație este de ordin teologic, etic sau filozofic, dar nicidecum ştiințific. Şi aceasta este o tactică preferată a susținătorilor avortului. Ei spun că nu se poate defini clar momentul în care fătul devine o ființă umană. (…) Ca om de ştiință ştiu – nu cred doar, ci ştiu – că viața începe din momentul fecundării[67]. Cu toate că nu sunt un om foarte religios, cred din toată inima că există un Dumnezeu care ne cere să punem capăt o dată pentru totdeauna acestei triste şi ruşinoase crime împotriva umanității."

Mărturia doctorului Nathanson este de-a dreptul şocantă… (Un grup de oameni a reuşit să convingă părinții să ucidă zeci de milioane[68] de prunci nevinovați.) Îmi permit să fac câteva observații pe marginea declarațiilor sale:

a) Când N.A.R.A.L. şi-a început activitatea, era „un act lipsit de bun simț să vorbeşti despre abrogarea legii care interzicea avorturile"; dar şi-au atins scopul, cu toate obstacolele[69]. Din punct de vedere creştin nu e greu să observăm că o astfel de acțiune a fost sprijinită puternic de către Satana şi de către legiunile sale. De către diavolii care ştiau că avortul este una dintre armele ideale pentru răsturnarea valorilor creştine… Pe viitor trebuie să fim mai atenți la orice inițiative legislative care au ca efect „păgânizarea" societății…

b) Profesorul Bernard Nathanson afirma despre manipulare că „este folosită peste tot în Occident, cu mici deosebiri. Nici o societate occidentală nu este imună împotriva acestei plăgi". Şi nu numai în Occident, ci în toată lumea, manipulatorii se joacă pur şi simplu cu viețile şi cu viitorul oamenilor. Nu trebuie să intrăm în panică, dar nici nu trebuie să dormim. Trebuie să luăm aminte la astfel de

---

[67] Profesorul Nathanson este realizatorul şocantului film documentar *Strigătul mut*, în care a fost filmat (cu ultrasunete) avortul unui făt de 12 săptămâni. Din film se observă că pruncul simțea pericolul în care se afla, mişcările lui devenind brusc agitate, ritmul bătăilor inimii crescându-i de la 140 la 200 pe minut. Poate cel mai tulburător moment este când pruncul deschide gura larg, ca într-un fel de „strigăt mut"... (Fiind la un moment dat profesor de religie la o şcoală postliceală, am proiectat filmul elevilor mei – în majoritate, fete. Unele, care se gândeau că dacă ar rămâne însărcinate ar avorta fără mari remuşcări, mi-au mărturisit că filmul le-a pus pe gânduri. Îl recomand tuturor tinerilor – şi mai ales fetelor – care consideră că sarcina este un fel de „boală" nedorită…)

[68] Ba chiar sute de milioane, dacă ne gândim că S.U.A. nu a fost decât un exemplu urmat de multe alte țări…

[69] Dacă aş spune că peste câțiva ani, sau zeci de ani, pedofilia – sexul cu copii – ar fi declarată o practică normală, poate că aş fi considerat nebun. Ar trebui însă să ne dăm seama că, dacă ar folosi aceeaşi tactică cu cea folosită de N.A.R.A.L., susținătorii pedofiliei (sau poate chiar ai zoofiliei) s-ar putea să obțină mari victorii… Asta dacă noi, ceilalți, vom asista impasibili la propaganda lor, aşa cum am asistat şi la propaganda pro-avort sau la cea pro-homosexualitate…

avertismente, şi să le înțelegem în profunzime. Pentru că manipularea poate atinge toate aspectele vieții umane.

c) „În general oamenilor nu le place să fie în minoritate.” Dar, în vremurile tulburi în care trăim, adevărații creştini trebuie să înțeleagă că majoritatea va opta pentru patimile şi poftele lumii acesteia[70]. Creştinii trebuie să opună rezistență acestui „spirit de turmă” datorită căruia oamenii se lasă duşi în prăpastie de călăuze oarbe…

d) Tot profesorul Nathanson ne spune ceva care ar trebui să ne pună pe gânduri: „Dacă repeți mereu un lucru, chiar dacă este o mare minciună, vei reuşi până la urmă să convingi publicul” [71]. (Cred că asta e una dintre legile clasice ale manipulării…) Dacă ne-am da seama că multe dintre ideile pe care le avem au fost „turnate” în mințile noastre de către mass-media „cea neiubitoare de Hristos”, ne-ar fi ruşine că datorită lor ne-am modelat într-o anumită măsură viețile.

e) Faptul că au putut fi falsificate datele care atestă că omul este om din clipa conceperii sale ar trebui să ne determine să punem la îndoială şi alte studii pretins ştiințifice[72].

f) Respingerea argumentelor de „ordin teologic, etic sau filozofic” în numele adevărului ştiințific a dat rezultatele aşteptate. Diavolul, folosindu-se de oamenii care manipulează cercetarea ştiințifică după bunul plac, va încerca să ne convingă şi de alte inepții. Din această perspectivă, viitorul este destul de sumbru.

Oricum, poate că cea mai tulburătoare idee din text este că acest „criminal în serie”, acest „responsabil de genocid”, profesorul Nathanson, a ajuns la concluzia că drumul pe care a mers vreme îndelungată era un drum greşit. Şi a avut puterea să se oprească. Dumnezeu i-a dat gândul cel bun… Păcat că vechile sale idei şi ale acoliților lui ucid în continuare milioane de copii…

Ar trebui deci să avem mare grijă când luăm în considerare astfel de sondaje. Aşa cum N.A.R.A.L. i-a convins pe americani să adopte o poziție pro-avort, tot aşa alte sondaje i-au convins pe tineri că sexul oral e o practică firească sau că vremea fecioriei a trecut. Dar, în timp ce sondajele îi conving de exemplu că tinerii americani au şi uitat ce e fecioria, statisticile obiective arată altceva: „În 1995, *Centrul Federal pentru Controlul Bolilor* a găsit că aproape jumătate din elevii din licee (48% dintre fete, 46% dintre băieți) nu au avut niciodată o experiență sexuală. În plus, un procentaj mare din elevii care au avut astfel de experiențe doreau să fi rămas virgini şi, de asemenea, doreau să învețe modalități prin care să devină caşti”[73]. Iată că, în timp ce mulți tineri români se chinuie să îi ajungă pe „frații” americani – şi se lasă modelați de filmele care la rândul lor prezintă doar fragmente de realitate[74] –, aceşti „frați” mai ştiu însă să aprecieze valoarea fecioriei şi a înfrânării. Ciudat, nu?

---

[70] Dacă fiii vor merge pe urmele părinților lor, cei care vor constitui majoritatea de mâine vor fi tocmai cei care – după cum ne arată sfinții Bisericii – îl vor primi cu brațele deschise pe Antihrist, ca pe cel mai mare binefăcător al omenirii…

[71] Părintele Paisie Aghioritul vorbea despre una dintre cele mai mârşave manipulări, cea prin care oamenii vor fi convinşi să primească semnul Antihristului, 666: „(…) Vor face reclamă sistemului perfect al pecetluirii cu raze laser cu 6-6-6, pe mână sau pe frunte, care nu se va vedea la exterior. În acelaşi timp, la televizor vor arăta că cutare a luat cartela cutăruia şi i-a luat banii din bancă, şi vor spune mereu: «Mai sigură este pecetluirea cu raze laser, pe mână sau pe frunte, pentru că numai deținătorul îşi ştie numărul lui. Pecetluirea este sistemul perfect. Celălalt nu-ți va putea lua nici capul, nici mâna şi nu-ți va vedea pecetea»” (Cuviosul Paisie Aghioritul, *Trezire duhovnicească*, Schitul Lacu, Sfântul Munte Athos, 2000, p. 184).

[72] De altfel, multe din argumentele susținătorilor ideii darwiniste că omul se trage din maimuță s-au dovedit false. Şi s-a constatat că aceştia au mers cu contrafacerile lor până la realizarea unor schelete despre care se pretindea că reprezintă veriga lipsă dintre maimuță şi om… Numai că, pe cât de mare a fost la început vâlva stârnită de descoperirea scheletelor respective, pe atât de banală a părut mai apoi demonstrarea faptului că „verigile lipsă” nu erau autentice… O dată ce omul a acceptat că se trage din maimuță, nu l-a mai interesat faptul că argumentele de care a ținut seama nu erau credibile din punct de vedere ştiințific…

[73] Îmi dau seama că cineva ar putea considera că, din moment ce studiul a fost făcut de un centru pentru controlul bolilor, îşi poate pierde din obiectivitate, motivând că centrul respectiv ar fi fost interesat să manipuleze datele în direcție contrară, pentru a reduce implicit numărul potențialilor pacienți. Sunt de acord cu faptul că manipularea poate avea loc în ambele direcții. Dar în acelaşi timp îmi dau seama că susținătorii adevărului nu au nevoie de minciuni pentru a-şi susține pozițiile. În momentul în care ar folosi minciuna, ar deveni vulnerabili, aşa cum îi vor duşmanii lor. Deci cred că sondajul acesta are mari şanse să fie obiectiv…

[74] Şi implicit formează o imagine deformată asupra ansamblului…

Tinerii creştini ar trebui însă să nu se lase impresionați de nici un fel de statistici… Să fie toată lumea păcătoasă, cum era Sodoma pe vremea lui Avraam, şi totuşi sufletele credincioase trebuie să meargă pe calea mântuirii, înfruntând toate ispitele. Şi cei care, asemeni profesorului Nathanson, îşi dau seama că drumul păcatului şi al minciunii duce la o destinație nefericită să încerce să îşi lepede păcatele şi să vină la Hristos…

*

Gândindu-mă că poate cineva ar putea considera falsificarea statisticilor privitoare la avorturi ca fiind o situație excepțională – şi că deci nu are rost să luăm în considerare ideea că putem fi manipulați prin statistici – m-am decis să prezint încă o fraudă ştiințifică de mare răsunet…

Una dintre cărțile cele mai controversate scrise în secolul XX a fost *Comportamentul sexual al bărbaților*, autorul ei fiind Alfred Kinsey[75], un profesor de zoologie al Universității Indiana. În carte sunt comentate rezultatele unui sondaj făcut pe 5300 de subiecți, un număr destul de mare pentru ca rezultatele să poată fi generalizate. Aceste rezultate au fost de-a dreptul şocante: 37% dintre cei intervievați afirmaseră că avuseseră cel puțin o experiență homosexuală, iar 10% că erau homosexuali de cel puțin trei ani.

Studiul profesorului Kinsey a stârnit valuri… Dacă un procent atât de mare de oameni ar fi homosexuali, dacă atât de mulți au avut experiențe gay, ar fi o dovadă în plus că ne aflăm în era post-creştină… Lumea care L-a răstignit pe Hristos nu încetează a batjocori învățăturile Sale…

Să fi fost însă Kinsey un cercetător obiectiv, dornic să cunoască starea de fapt a societății, sau a fost doar un şarlatan care falsifica sondajele de opinie cu aceeaşi dezinvoltură cu care Bernard Nathanson şi acoliții săi falsificaseră sondajele despre legalizarea avorturilor? Răspunsul e simplu, şi l-a dat unul dintre colegii lui Kinsey, Wardell Pomeroy: manipularea subiecților era o practică comună în colectarea datelor[76]. Un amănunt interesant este că mai mult de 25% dintre subiecții lui Kinsey erau prostituate şi foşti deținuți, dintre care mulți fuseseră condamnați tocmai pentru agresiuni sexuale. Şi oare cum poți avea rezultate obiective când subiecții nu sunt reprezentativi decât pentru un segment social foarte restrâns? E ca şi cum te-ai duce noaptea la o cârciumă şi ai face un sondaj despre numărul oamenilor care se îmbată frecvent, sau ca şi cum ai face într-un bordel un sondaj despre numărul fetelor care rămân fecioare până la nuntă, iar apoi ai extinde rezultatele asupra unui întreg popor…

Unul dintre motivele pentru care Kinsey a inițiat această fraudă ştiințifică este că, fiind el însuşi homosexual (deşi poza într-un familist conservator[77]), şi-a dat seama de efectele sociale ale acestei campanii pro-homosexualitate învelite în poleiala unor cercetări ştiințifice…

În biografia scrisă de James Jones *Alfred C. Kinsey: O viață publică / privată*[78] scrie că profesorul fusese un homosexual sadomasochist care manipulase sondajele de opinie pentru a-şi justifica propriul comportament. Aşa stând lucrurile, e de la sine înțeles că grupările minoritare care fac referire la studiile „extraordinare” ale lui Kinsey – după ce acesta a fost vădit ca impostor – se fac părtaşe cu bună ştiință la propagarea minciunii…

Întrucât însă poate că unii homosexuali vor afirma că opțiunile personale nu l-au împiedicat pe Kinsey să fie obiectiv, voi cita câteva statistici[79] care demonstrează încă o dată că acesta a fost pur şi simplu un şarlatan…

„Patru studii naționale separate, realizate în S.U.A. în 1970, 1988, 1989 şi 1990 de către *National Opinion Research Center* (pe un total de 7408 subiecți), au relevat o incidență totală de 1,8% care au avut relații sexuale bărbat-bărbat în decursul anului anterior, din care 3,3% declaraseră că au avut relații

---

[75] Toate datele privitoare la cazul Kinsey şi la sondajele anexe sunt extrase de pe site-ul www.homosexualitate.ro. Nu am făcut altceva decât să rearanjez informațiile de acolo şi să le însoțesc cu mici comentarii. Materialele oferite de site-ul respectiv mi-au fost de folos la mai multe articole din volumul de față. Le mulțumesc deci celor care se ocupă de el…

[76] Wardell Pomeroy, *Dr. Kinsey şi Institutul de Cercetări Sexuale,* New York Harper&Row, 1972, pp. 97-137.

[77] Şi asta pentru a nu fi acuzat de lipsă de obiectivitate în cercetările sale. Psihologul Judith Reisman, care a cercetat biografia lui Kinsey, a afirmat însă că acesta era nu numai homosexual (care îşi seducea studenții), ci şi pedofil…

[78] New York: W.W. Norton, 1997.

[79] Cred totuşi că şi rezultatele acestora trebuie privite cu o anumită reținere, pentru că oricât ar fi de mare iubirea pentru o patimă, unii au rețineri să recunoască că o au atunci când sunt puşi să răspundă sondajelor de opinie. Din bun simț, nu se mândresc cu neputința lor… Totuşi, nu ar fi de mirare nici ca unii să se fi declarat homosexuali numai din teribilism, numai pentru a părea interesanți. Doar trăim o avalanşă a teribilismului…

homosexuale «ocazional» sau «destul de des» ca adulți, iar între 5-7% avuseseră o aventură homosexuală în decursul vieții. Mai puțin de 0,5% avuseseră relații bisexuale într-un an[80]. (…)

Trei studii separate derulate în 1990 de Centrul Național pentru Statistica Sănătății arătau că mai puțin de 3% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale o dată în ultimii 15 ani[81].

Probabil că cel mai amplu şi mai semnificativ studiu în domeniu este un studiu în desfăşurare realizat de guvernul federal al S.U.A. privind activitatea homosexuală şi consumul de droguri. Până în martie 1991, numărul adulților chestionați ajunsese la 119.347, această cifră făcând ca studiul să fie cel mai amplu din istorie. Datele arătau că numai 3% dintre bărbați declarau o activitate homosexuală sau consum de droguri din 1977 încoace. Acest studiu încă în desfăşurare indică acelaşi procent şi în ultimii ani[82]. (…)

Un raport din 1994 de informare privind activitatea homosexuală a bărbaților şi femeilor arăta că 2,7% dintre bărbați avuseseră relații homosexuale în ultimul an, 4,1% în ultimii cinci ani şi 4,9% de la vârsta de 18 ani. Rezultatele pentru femei erau de 1,3% cu relații homosexuale în ultimul an, 2,2% în ultimii cinci ani şi 4,1% de la vârsta de 18 ani[83]. (…)

Zeci şi zeci de studii din lumea întreagă arată că cifra de 10% este o fraudă științifică. Referendumul din 1990 din S.U.A. arăta că populația S.U.A. este de 180 de milioane. Aproximativ două milioane de bărbați şi un milion de femei avuseseră cel puțin o relație homosexuală în ultimul an. Evident, cei care sunt exclusiv homosexuali sunt mai puțini. Chiar dacă îi includem pe bisexuali, aproximativ 1% din populație, numărul total al celor care întrețin în mod constant relații homosexuale este de 2-3%."[84]

Datele impostorului Kinsey au fost deci contrazise de numeroase alte statistici… Din păcate, bomba pe care a lansat-o a apucat să îşi facă efectul. Şi, din păcate, acest efect se resimte astăzi şi mai puternic atunci când unele grupări homosexuale propagă minciunile sale…

Şi noi, ce să facem? Să fim mai prudenți măcar față de statisticile şocante, pentru că nu avem de unde şti dacă sunt obiective sau dacă nu cumva sunt măsluite de „frații" şi „verişorii" lui Kinsey. Printre care se află chiar oameni politici, dornici să realizeze o lume nouă, pentru care sunt gata să rupă societatea de toate valorile tradiționale. Adică, să realizeze o lume nouă, din care – cu sprijinul Marelui Manipulator – să fie izgonit Însuşi Hristos…

---

[80] Robert Fay et al., Revista *Science*, nr. 243 (din 28 noiembrie 1991), pp. 338-348; S.M. Rogers şi C.F. Turner, *Contactele sexuale bărbat-bărbat în S.U.A.: Constatări din cinci studii, 1970-1990*, *Jurnalul de Cercetări privind Sexualitatea*, 28 noiembrie 1991, pp. 491-519. (Întrucât se poate spune că materialele de pe net nu sunt demne de luat în serios, la aceste sondaje voi indica în notele de subsol şi referința bibliografică.)

[81] D.A. Dawson, *Informații şi atitudini față de S.I.D.A.*, Ianuarie-Martie 1999, *Date provizorii dintr-un studiu național - Date statistice preliminare* (Hyattsville, Md.: *Centrul Național pentru Statistica Sănătății*, 26 septembrie 1990), p. 11.

[82] D.A. Dawson, *Informații şi cunoştințe despre SIDA*, *Advance Data - Centrul Național pentru Statistica Sănătății*: DHHS Pub. No. (PHS) 88-1_250, nr. 160, 161, 163, 176, 183, 193.

[83] Laumann, EO, Gagnon, JH, Michaels, RT, & Michaels, S. (1994), *Organizarea socială a sexualității: Practicile sexuale din Statele Unite*, Chicago: University of Chicago Press., Philip Elmer Dewitt, *Adevărul despre americani şi sex*, Time, 17 octombrie 1994, p. 68.

[84] Pe site-ul www.homosexualitate.ro se pot găsi şi alte statistici asemănătoare.

Calea bordelului

„Cum e la bordel? Fetele sunt profesioniste în arta erotismului. O experiență cu ele ar fi de neuitat…”

Nu puțini tineri gândesc aşa. Într-o anumită măsură au dreptate. Aşa cum un sportiv care se antrenează zi de zi ajunge la mari performanțe, tot aşa fetele care *muncesc* într-un bordel devin *campioane* în oferirea de plăceri trupeşti. Cunosc o sumedenie de poziții *beton*, se pricep să stârnească *masculul* din bărbații care le trec pragul. Perversiunile în care sunt inițiate fac ca o oră petrecută în preajma lor să fie mai eficace decât citirea unui tratat despre sexualitate.

Dacă ne gândim că fiecare dintre prostituate se află într-o concurență acerbă cu suratele din celelalte *aşezăminte* similare, că încearcă să îşi mulțumească *vizitatorii* în aşa fel încât oferta rivalelor să pălească instantaneu, atunci nu este greu să înțelegem de ce unii bărbați, tineri sau vârstnici, sunt clienți fideli ai bordelelor.

Vorbind despre blazarea care apare între soții care nu fac tot ce le stă în putință pentru ca dragostea lor să nu se împuțineze, trebuie să spunem că ea se manifestă şi în viața lor sexuală. Factorii exteriori – oboseala, stresul şi ceilalți – contribuie la răcirea dragostei lor, şi atunci până şi viața lor sexuală devine banală. În aceste condiții nu este de mirare că unii bărbați merg la bordel, acolo unde prostituatele le vor da mult mai multă atenție. Şi plăcere…

Unii intră în bordel pur şi simplu de curiozitate, să vadă ce ar putea să le ofere o prostituată. Şi, după ce au intrat o dată, intră şi a doua oară. E ca un drog…

Dacă nici bărbații care au soții şi copii nu înțeleg bordelul ca pe un loc de pierzanie, oare cum ar înțelege aceasta tinerii?

Nu am intrat în viața mea în nici un bordel şi de aceea nu pot spune multe despre ce se întâmplă acolo. Un singur lucru vreau să spun: că mi se pare groaznică separarea dintre dăruirea sufletească şi cea trupească. Nu cred că poți să te culci cu o prostituată fără ca întreaga ta ființă să fie virusată. Nu mă refer la boli venerice, mă refer la ceva mult mai grav. La o percepție denaturată a unirii trupeşti[85]. Omul este trup şi suflet. Sufletul şi trupul sunt interdependente. Dacă omul învață în bordel să privească actul sexual numai ca pe un mijloc de a obține cât mai multă excitare, atunci îi va fi foarte greu ca, după ce se va căsători, să cunoască frumusețea unirii trupeşti cu soția sa.

Tinerii care au căpătat *reflexul* de a se masturba des au un mare handicap când îşi încep viața intimă, nefiind capabili să întrețină raporturi sexuale în care să îşi satisfacă partenerele[86], pentru că organul respectiv nu mai funcționează în parametri normali; tot aşa, cei care s-au obişnuit cu erotismul de bordel nu vor fi capabili (decât cu mari eforturi) de o relație trupească firească cu soțiile lor, în care dăruirea sufletească să fie împletită cu cea fizică. Ei vor căuta întâi de toate să regăsească deliciile erotice cu care s-au obişnuit în bordel, şi astfel vor pierde tocmai esențialul: dăruirea sufletească, pentru care cea trupească nu ar trebui să fie decât un suport.

Şi acum vom ajunge la concluzia că cei care au călcat printr-un bordel sunt predestinați să aibă eşecuri în viața sexuală cu soțiile lor (dacă ele nu acceptă perversiunile)?

Nu, nu se poate spune aşa ceva. Pentru orice cădere există şi leacul potrivit. Numai că va fi nevoie de nişte eforturi eroice pentru ca un tânăr ce a călcat într-un bordel să ajungă mai apoi la o curăție a minții şi a trupului astfel încât să cunoască frumusețea unirii trupeşti cu soția sa, unire în care plăcerea trupească ar trebui să fie covârşită de dăruirea sufletească.

---

[85] Un cititor: *Da, corect. Am intrat şi eu de câteva ori în bordel, pentru că iubirea mea nu a fost împărtăşită nici de prima fată de care m-am îndrăgostit, nici de a doua… Dincolo de plăcerea fizică din timpul actului simțeam o plăcere psihică. Îmi spuneam: uite, asta este femeia care în clipa asta mă serveşte ca o sclavă, cu care pot să fac aproape orice pentru că am plătit o sumă pentru ea. Îmi plăcea să le umilesc.*

[86] Acesta este un motiv pentru care unele cupluri eşuează. Dacă însă sufletul s-ar fi pocăit de păcatul masturbării, şi dacă trupul ar fi avut o perioadă de „însănătoşire”, atunci problema ar fi fost mult mai mică…

Din mândrie, nici un tânăr client al prostituatelor nu va considera că va rămâne marcat de experienţa negativă pe care o acumulează în bordel. Tinerii se simt stăpâni pe sufletele şi pe trupurile lor şi consideră că le este uşor să renunţe la o obişnuinţă sau alta. Dar învăţarea limbajului sexualităţii se aseamănă învăţării unei limbi străine: dacă de la început ai învăţat-o greşit, îţi va fi foarte greu până la urmă să înveţi să vorbeşti corect.

Ca o concluzie, îmi permit să le spun tinerilor care intră într-un bordel din curiozitate, doar ca să ştie cum să facă sex, că se autodistrug. Nu numai că vor avea o concepţie denaturată asupra sexualităţii, ci pur şi simplu se vor poziţiona într-o postură din care atunci când se vor căsători le va fi aproape imposibil să înţeleagă frumuseţea unirii trupeşti binecuvântate de Dumnezeu. Pentru a pune în evidenţă modul în care păcatul murdăreşte sufletele, în textele religioase se foloseşte imaginea copacului bun care primeşte un altoi de la un copac neroditor. Imaginea aceasta poate fi folosită şi în cazul de faţă: când un tânăr cade în mrejele unei prostituate, primeşte un altoi care îi va murdări întreaga viaţă…

Dar ce, nu există pocăinţă? Ba da, numai că ar fi cam aşa: un tânăr vrea să dea foc la casa în care locuieşte gândindu-se că se va salva în ultima clipă. Dar cine garantează că va fi în stare să facă aceasta?

Cum să schimbi un om?

Întrebare: *Credeți că e de ajuns să ai râvnă pentru a-i ajuta pe alții, pentru a te duce să converteşti prostituate şi desfrânați, sau drogați, bețivi, rockeri şi alți oameni căzuți în păcate?*

*

(Întrebarea aceasta mi-a fost pusă într-o conferință în care primisem multe bilețele şi vroiam să am timp să răspund la toate. Atunci am zis doar: „Nu, e nevoie să faci totul sub îndrumarea duhovnicului…” Încerc să răspund acum mai pe larg, considerând-o o întrebare foarte importantă.)

Răspuns: Nu, în nici un caz. Am primit de curând o scrisoare în care o fată îmi cerea să îi recomand câteva cărți de referință pentru budhism, deoarece îşi dorea să facă misiune ortodoxă între tinerii căzuți în mrejele acestei învățături mincinoase. Întrucât fata de-abia se apropiase de Biserică, mi-am permis să îi răspund ca vreme de doi ani să uite cu totul de această inițiativă şi, dacă peste doi ani gândul o va mai frământa, voi vedea ce răspuns îi voi da. Cine ştie, poate peste doi ani îmi va scrie din nou, fiind mai întărită duhovniceşte, şi îmi va spune că a primit binecuvântare de la duhovnicul ei să facă misiune în comunitățile budhiste din Europa. Şi poate peste cinci ani va pleca la drum…

Dar asta e foarte puțin probabil. E mult mai probabil ca asta să fi fost doar o ispită de la diavol. Diavolul încearcă să ne dea unele idei bune, care însă nu ne sunt de folos. Tot aşa cum în vechime îi ispitea pe unii pustnici să părăsească pustia pentru a chema poporul la pocăință, şi apoi, după ce pustnicii ajungeau între oameni, cădeau tocmai în păcatele de care îşi propuseseră să îi izbăvească pe ceilalți…

Fac o paranteză. Cineva m-a întrebat: „Dar de ce te-ai apucat să scrii cărți religioase fără să ajungi la un nivel duhovnicesc mai înalt? De ce te faci altora doctor, când nici pe tine nu te-ai vindecat de mândrie şi de alte patimi?...”

Simt că dacă nu Îl mărturisesc pe Hristos, atât cât pot, îmi risc mântuirea. De ce? Tocmai pentru că apropierea mea de Biserică este strâns legată de chemarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu, cu mai mult de zece ani în urmă, de a-i îndruma pe alții spre lumina Bisericii.

După ce mă rupsesem de vraja tantrismului şi de alte practici yoghine, mă gândeam că dacă aş porni pe calea ortodoxă ar trebui să fac un canon foarte greu pentru ca Dumnezeu să îmi ierte păcatele. Mă frământa gândul acesta, şi, într-o noapte, în timp ce visam că eram în mână cu o carte de canoane şi căutam medicamentul potrivit pentru boala mea sufletească, am auzit o voce fermă, ce nu avea legătură cu visul şi care m-a trezit din somn, care mi-a poruncit: „Canon: să îi înveți pe cei din afară filosofia Sfinților Părinți”.

Ani de zile m-am întrebat cine sunt cei „din afară”; mă gândeam că Dumnezeu mă chemase să le vorbesc mai ales ereticilor, păgânilor şi ateilor. Dar, văzând sfaturile pe care le primeam de la duhovnic (să scriu pentru cei bolnavi, să scriu pentru cei care vor să îşi întemeieze o familie, să le răspund celor care îmi pun întrebări legate de viața duhovnicească prin e-mail şi prin scrisori, să vorbesc la radio şi în conferințe), mi-am dat seama că „cei din afară” acoperă un spectru mult mai larg decât îmi imaginasem. Da, cred şi simt că Dumnezeu m-a chemat să Îl mărturisesc în fața celor care nu cunosc deloc sau cunosc doar superficial filosofia Sfinților Părinți.

Credeți-mă că de multe ori mă rog cu disperare: „Doamne, dacă mi-ai cerut să Te mărturisesc, ajută-mă să Te mărturisesc şi prin viața mea, nu numai prin cuvintele mele”. Mă simt covârşit pur şi simplu de această chemare. Am încercat să mă lepăd de ea, dar duhovnicul m-a mustrat şi m-a ajutat să înțeleg că nu trebuie să arunc talanții primiți de la Dumnezeu… Tocmai de aceea îndrăznesc să le vorbesc altora, şi tocmai de aceea scriu acum… Ei, dar am făcut o paranteză prea lungă… Vroiam să vă povestesc altceva. O întâmplare care serveşte drept răspuns la întrebarea inițială…

Aflându-mă în biserica Sfântului Mare Mucenic Dimitrie Izvorâtorul de mir, în Salonic, m-am rugat odată mai mult în fața raclei cu sfintele moaşte. Ştiți şi voi poate că, după ce te rogi mai mult, fața ți se înseninează, devine parcă mai blândă, mai frumoasă. Și asta pentru că rugându-te te rupi puțin de frământările obişnuite. Fiind puțină lume în biserică atunci, am stat şi m-am rugat mai mult, pentru că nu stătea nimeni la „coadă”.

După ce m-am rugat, a venit la mine o grecoaică cu nişte ochi foarte ciudaţi, şi m-a întrebat: „Cum te rogi aşa? Simt o mare putere în rugăciunea ta…”, sau cam aşa ceva, nu mai ţin minte exact. Am simţit o nelinişte în inima mea, m-am simţit tare nesigur. I-am spus că voi vorbi cu ea după ce mă voi mai ruga puţin Sfântului Dimitrie. Simţeam că femeia respectivă, deşi mă întrebase de rugăciune, vroia altceva de la mine… L-am rugat pe sfânt să mă ajute şi am simţit că sufletul mi s-a liniştit. Am ieşit din biserică împreună cu femeia, şi am început să îi vorbesc despre rugăciune. Ea m-a invitat la ea, în camera de hotel, să bem o cafea. Eu m-am gândit că nu e bine să fim singuri, ca să nu apară cine ştie ce probleme…

M-a invitat la o terasă, să mâncăm ceva, dar mie mi s-a părut iarăşi că ceva e în neregulă… Ne-am mai plimbat, i-am vorbit despre spovedanie, împărtăşanie, şi când m-a întrebat de când sunt creştin i-am spus că am devenit creştin după ce trecusem prin rătăcirile yoghine, şi chiar prin Tantra Yoga. Brusc, am văzut-o că devine foarte interesată de tehnicile sexuale tantrice. Şi mi-am dat seama că nu are rost să continuăm discuţia (mai ales că, necunoscând eu prea bine termenii „specifici” în limba greacă, mi-a cerut să îi explic prin semne…). Am plecat repede, aproape nepoliticos de repede, mai ales că, deşi nu făceam nimic, simţeam totuşi o ispită, întreţinută de atitudinea foarte „prietenoasă” a femeii…

De ce am povestit asta? Pentru că mă gândesc că, dacă m-ar fi apucat râvna misionară de a converti o femeie uşoară în camera ei de hotel, poate că vechile mele patimi ar fi putut răbufni…

A fost una dintre cele mai grele ispite din ultimii ani… Pentru că era învelită în masca unei fapte bune: „Ce e rău să vorbeşti despre rugăciune? Dacă femeia asta Îl caută sincer pe Dumnezeu, şi aş putea să o ajut prin cuvintele mele?”. E dificil de explicat în cuvinte de ce am simţit-o ca pe o ispită, dar aşa am simţit-o… M-am gândit de multe ori cum ar fi trebuit să mă port în acel moment. Cred că trebuia să îi cer binecuvântare părintelui meu pentru o acţiune atât de delicată, iar dacă nu reuşeam să îl prind la telefon – el fiind în România –, trebuia să refuz o discuţie cu o femeie ai cărei ochi oglindeau „dorinţa…”

Ca o concluzie, ca răspuns la întrebarea dacă e de ajuns să ai râvnă pentru a te duce să îi converteşti pe alţii, răspunsul e nu. Poţi să încerci să le dai o mână de ajutor şi să te prăvăleşti cu totul în prăpastia lor…

În această ispită cad de multe ori fetele credincioase care se îndrăgostesc de băieţi frumoşi, deştepţi, dar necredincioşi şi pătimaşi… Fetele speră să îi ajute pe aceştia să se schimbe, dar încetul cu încetul se schimbă ele după cum vor ei… Am auzit de atâtea ori aceeaşi constatare de la mai mulţi preoţi duhovnici: „Multe fete au venit să îmi ceară binecuvântare să se mărite cu tineri sau bărbaţi necredincioşi, gândindu-se că prin dragostea lor îi vor apropia de Biserică. Dar aproape în toate cazurile s-a ales praful de gândul lor cel bun. Mai mult, după nuntă, bărbaţii au ajuns chiar să le interzică să mai meargă la biserică, să se spovedească şi să se împărtăşească. Şi au regretat amarnic hotărârea lor de a se mărita cu ei…”

Şi la fel au regretat şi tinerii care au luat fete necredincioase…

Am primit şi eu scrisori de la fete ce se vroiau să se mărite cu „iubiţii” lor care erau necredincioşi: „Îţi dai seama ce mare lucru va fi dacă în timp voi câştiga un suflet pentru Hristos?”.

Da, îmi dau seama… Numai că sufletele nu se câştigă când ni se năzare nouă, şi nici în modul în care ni se năzare nouă. Nu e nimic rău să încerci să îl ajuţi pe tânărul la care ţii să se apropie de Biserică. Şi dacă el vrea sincer să ducă o viaţă creştină, puteţi avea o familie împlinită… Numai că unii tineri mimează convertirea numai pentru a convinge fata să le devină soţie. Şi, după nuntă, la câteva zile sau la câteva luni, adevărul iese la iveală: convertirea a fost doar o piesă de teatru…

E trist să îţi dai seama că ai şanse foarte mici să ai parte de o familie creştină lângă omul la care ţii. Numai că, riscându-ţi viitorul, greşeşti. Şi vei culege roadele triste ale pariului pe care l-ai făcut cu propria viaţă…

Aşa că vă întreb şi eu: „Credeţi că e de ajuns să ai dragoste pentru a convinge un om legat cu lanţurile patimii şi ale necredinţei să îşi schimbe viaţa pentru Hristos?” Şi parcă vă aud: „Da…” Şi ştiu că răspunsul e sincer. Numai că ştiu şi că e un răspuns pripit. La fel de pripit ca gândul de a face misiune între beţivi şi desfrânate fără să fii sporit duhovniceşte, încercând să îi convingi pe alţii să ducă o viaţă nepătimaşă în timp ce sufletul tău este apăsat de patimi…[87]

[87] Şi simt nevoia să spun încă o dată: Da, şi eu sunt pătimaş, dar scriu şi vorbesc despre Dumnezeu pentru că am ascultare de la duhovnic. Din clipa în care mi-ar cere să mă opresc, aş face-o fără şovăială. Şi clopotul mărturiei mele ar înceta să mai bată…

Binecuvântare pentru păcat

O cunoştinţă de-a mea, care lucrează în mass-media, fiind rugată să îmi trimită sugestii pentru îmbunătăţirea cărţii de faţă, mi-a scris:

„Te rog să scrii ceva şi despre următoarea întâmplare care m-a impresionat. Am auzit de o actriţă foarte credincioasă, care a mers într-o zi la teatrul la care lucra. Că era credincioasă ştiau şi colegii ei. Regizorul îi zice:

- Ţi-am găsit rolul vieţii tale. Îţi ofer rolul din piesa cutare.

Actriţa trebuia să joace rolul unei călugăriţe care îi apărea în vis unui călugăr şi îl ispitea. Oricum, avea de jucat anumite scene mai fierbinţi în «calitatea» ei de ispită. Ea s-a dus foarte dezamăgită la duhovnic şi i-a povestit întâmplarea. Duhovnicul i-a răspuns:

- Ei, ce să fac. Îţi dau binecuvântare. Asta ţi-e meseria.

Ea i-a răspuns:

- Nu vreau să-mi daţi binecuvântare. Vreau să vă rugaţi pentru mine să nu mă dea afară dacă refuz rolul.

Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu a fost dată afară.”

Nu ştiu dacă ar mai fi de spus ceva… Femeia[88] s-a purtat creştineşte, deşi putea să îşi găsească justificări pentru a primi rolul respectiv. Dar, riscându-şi postul, a primit răsplată de la Hristos…

Toţi vrem să ne răsplătească Hristos, dar nu ne place să riscăm nimic. Sau ne place să riscăm numai în planul lumesc, cum fac cei care aruncă banii pe jocurile de noroc, pe cursele de maşini sau de cai, sau, mai nou, în sălile de K1. Noi vrem cununa, dar, când în faţa noastră apare crucea, nu mai ştim cum să o ocolim… Vrem să fim virtuoşi fără să trăim virtuţile… Ne place să vedem că altul face fapte mari, că avem subiecte de discuţii cu prietenii, după care revenim la comoditatea noastră. Sau, dacă facem o faptă bună, ne lăudăm cu ea până răguşim…

(Eu însumi am fost o dată în situaţia de a-mi risca viaţa pentru a ajuta pe cineva. Întrucât întâmplarea a fost palpitantă, am povestit-o în stânga şi în dreapta, până când mi-am dat seama că, în loc să văd mila lui Dumnezeu care m-a ajutat să îmi biruiesc şi frica şi egoismul, mă vedeam pe mine în ipostaza de mare erou iubitor de fraţi… Iar acum mi se pare că lauda mea a covârşit puţinul bine pe care l-am făcut…)

Numai că, dacă ne mulţumim să îi lăsăm pe ceilalţi să se lupte pentru mântuire, noi înşine considerându-ne prea slabi pentru o asemenea luptă, înseamnă că ne considerăm prea slabi şi pentru cununa mântuirii, şi ne mulţumim cu rolul de spectatori ai marii arene duhovniceşti.

Poate îmi vei spune că viaţa ta nu este defel palpitantă… Da, pe mulţi i-am auzit spunând că vieţile lor sunt şterse, că nu au ocazia să îşi arate credinţa prin fapte de eroism duhovnicesc. Este adevărat că nu toţi suntem chemaţi să luptăm în linia întâi, că nu toţi avem aceleaşi daruri de la Dumnezeu. Unii îl atacă pe duşman de pe apă, alţii din aer, alţii vin cu tancurile, alţii pun explozibil… Fiecare face ce are de făcut.

Poate că nu îţi dai seama că şi lupta aceasta, aparent blazată, în care totul este monoton, are cununa ei. Dumnezeu te va răsplăti pentru modul în care ai reuşit să rezişti la această ispită.

„Nu - poate îmi spui -, viaţa mea nu e blazată, dar pur şi simplu nu am puterea de a risca, pur şi simplu îmi e teamă să fac voia lui Dumnezeu.”

Dar Dumnezeu, când îţi pune înainte o încercare, îţi dă şi puterea să o depăşeşti, nu uita asta.

De fapt fiecare moment de cumpănă din viaţă este o intersecţie cu multe direcţii. Putem să mergem spre mântuire, putem să mergem în sens opus şi putem să mergem pe drumuri lăturalnice, care ne îndepărtează mai mult sau mai puţin de mântuire.

---

[88] Puteam să aflu şi numele actriţei, şi să vi-l comunic şi vouă. Dar poate că e mai bine ca fapta ei să nu fie acoperită de laudele care gonesc cununa…

Poate îți dai seama că, după ce ai făcut de o mie de ori alegeri greşite, şi după ce curajul ți-a fugit din suflet, îți va fi greu ca data viitoare să te porți cum trebuie. Da, curajul a fugit, dar aşa cum a fugit, aşa se poate întoarce. Roagă-te la Dumnezeu, şi vei avea mai mult curaj decât ai avut vreodată.

„Dar dacă totuşi duhovnicul îmi dă binecuvântare pentru ceva, Dumnezeu mă poate pedepsi dacă fac lucrul respectiv?”

Orice lucru bun care este făcut cu binecuvântarea duhovnicului va atrage răsplata, iar nu osânda dumnezeiască. Dacă însă duhovnicul ne dă binecuvântare să facem ceva rău, vom avea – şi noi, şi el – parte de osândă. Numai că sunt aproape inexistente cazurile în care un duhovnic dă în cunoştință de cauză binecuvântare pentru ceva rău. De obicei, binecuvântările sunt „furate” pentru că duhovnicul nu cunoaşte exact o anumită problemă, şi atunci, lăsându-se influențat de modul în care creştinul îi prezintă situația, dă o binecuvântare care nu are nici o valoare în fața lui Dumnezeu. De exemplu, un tânăr vrea să se apuce de radiestezie – o formă de vrăjitorie care nu seamănă din punct de vedere exterior decât foarte puțin cu practicile clasice ale vrăjitorilor. Merge la duhovnic:

- Părinte, îmi dați binecuvântare să merg la radiestezie?

Dacă părintele nu este bine informat asupra problemei, întreabă:

- Radiestezie? Ce e asta?
- Ce să fie, o formă de a-i ajuta pe oamenii bolnavi să se vindece mai repede.
- Nu e ceva necurat la mijloc?
- Nu, părinte, se fac rugăciuni, radiesteziştii merg la biserică, toate sunt bune.
- Ei, dacă e cu rugăciune, e bine. Îți dau binecuvântare, de ce să nu îți dau…

Pe unii faptul că au cerut binecuvântare pentru aşa ceva fără să fie conştienți că e ceva dubios la mijloc îi poate ajuta să înțeleagă repede că acolo are loc o lucrare drăcească. Dar ceilalți scapă foarte greu din mrejele radiesteziei…

„Şi ce are radiestezia cu ispitele trupeşti?”

Am făcut o paralelă şi am ajuns acum unde vroiam să ajung. Sunt fete care cer binecuvântare de la duhovnicii lor să meargă la petreceri la care după primele blues-uri se stinge lumina şi atmosfera e mai încinsă decât în discoteci. Totul devine o fabrică de hormoni…

Numai că dacă îi spui: „Părinte, pot să merg la ziua colegei mele de clasă (sau de an, sau de serviciu, etc.) ?”, părintele spune: „Da, sigur că da, de ce nu…” Dar dacă îi spui: „Părinte, vreau să merg la o petrecere unde invitații se vor purta foarte dezmățat. Să merg sau nu?”, îți va spune că nu e bine să mergi. Ei, nu toate petrecerile sunt dezmățate, dar din ce în ce mai puține aniversări sunt decente. Mi-a povestit o cunoştință de-a mea cum la ziua ei doi invitați au început să îşi scoată drogurile şi să inhaleze. Când au văzut părinții ei – care veniseră acasă pe neaşteptate – au făcut mare tărăboi…

Mi se pare normal. Ce putea însă fata să facă? Să îi gonească pe invitați? Nu să îi gonească, ci doar să le spună că nu e de acord ca aniversarea ei să devină prilej de dezmăț… „Ei, da, dar drogații nu se drogau atunci în holul blocului?” Treaba lor, nu era vina fetei. Mai ales că, atunci când i-a invitat la ea, nu ştia cu cine are de-a face.

Altă situație, reală: „Părinte, îmi dați binecuvântare să merg la mare cu familia?” „Da, mergi.” Dar fata uită să îi spună părintelui că la mare pleacă nu numai ea cu familia, ci pleacă şi prietenul cu gaşca lui. Prietenul care se chinuie de multă vreme să o convingă să se culce cu el… Şi fata ştie că la mare va sta cu părinții ei foarte puțin.

„Atunci de ce mai cere binecuvântare? De ce nu pleacă şi fără binecuvântare, dacă are chef să se distreze cu iubitul ei?”

Nici eu nu ştiu de ce o face. Cred că numai ca să îşi adoarmă conştiința. Ştia că, dacă îi spunea părintelui că va sta mai mult cu iubitul decât cu părinții, avea şanse să nu primească binecuvântarea. Aşa că nu a vrut să rişte. Nu vreau să dau vina pe fete, dar în mai multe situații fetele au încercat să se fofileze obținând astfel de binecuvântări. Explicația e simplă: băieții păcătuiesc cu mult mai multă naturalețe, şi-au adormit de mult conştiința, şi ştiu că pentru ceea ce vor ei să facă e stupid să mai ceară binecuvântare…

Aşa că aveți mare grijă când cereți binecuvântare. E mai păcat să furi o binecuvântare în cunoştință de cauză decât să furi de la supermarket (piua, asta nu înseamnă că cei care au furat binecuvântări trebuie să alerge acum la supermarket…; şi nici măcar la piață…)

„Dar actrița de la teatru nu a încercat să fure binecuvântare, a primit-o şi fără să o ceară…”

Aş vrea să iau apărarea duhovnicului ei (şi sper să nu greşesc): sunt atâția mireni care încearcă să îi convingă pe duhovnicii lor că trebuie să facă compromisuri la locul de muncă (secretara să poarte fustă mini etc.), încât unii preoți, sătui de discuțiile contradictorii cu credincioşii, îi lasă să facă tot ce îi taie capul. Şi vinovați nu sunt numai duhovnicii care cedează insistențelor, ci şi credincioşii care au încercat să îşi depăşească atribuțiile, devenind *învățători* ai duhovnicilor lor.

Ca să fiu obiectiv, observ că şi dacă duhovnicul actriței îi dădea binecuvântare ca nu cumva să pună o povară prea grea pe umerii ei, adică şi dacă greşea datorită faptului că nu vroia ca actrița să aibă necazuri la serviciu, aceasta nu prea schimba situația. Nu făcea nici piesa mai puțin fierbinte, nici pe actriță mai nevinovată, şi nici pe spectatori mai virtuoşi.

Să dea Dumnezeu să nu fim în situația de a-i cere duhovnicului nostru lucruri nepotrivite. Să ne dea Dumnezeu puterea de a avea şi noi curajul actriței respective…

O ieşire din Matrix...[89]

Părintele Constantin Necula scria undeva: „A existat şi a apărut acum câţiva ani o carte editată de revista Bravo – care probabil vă este cunoscută în ediţia românească. Un medic, un sexolog, primise sute de întrebări pe parcursul unui an întreg, pe care le-a cuprins într-o carte. Ea este apărută în Editura Bravo. Titlul cărţii era: «Şi cu noi cum rămâne?». Şi întrebau copiii ăia de toate năstruşniciile, încât, la un moment dat, nu ştiai: să mai dai pagina sau să nu mai dai pagina… Nu cumva după colţ apare vreo înjurătură sau vreo mizerie, sau vreo pornografie?… Dar ei nu întrebau nimic din toate astea. Mergeau cu limita întrebărilor până acolo unde picau în nebunie deja. Dar întrebarea de pe carte mă obseda în continuare, pentru că n-am găsit cuvântul «Dumnezeu» în 325 de pagini decât o singură dată, în care o fată întreba dacă este păcat să i se întâmple ei ceva înainte de căsătorie. Şi aia era singura întrebare. Şi nici nu era cuvântul «Dumnezeu» acolo. Era cuvântul «păcat», de care eu, aşa, mental, am legat cuvântul «Dumnezeu». Şi m-am întrebat: «Oare chiar atât de mult să fi uitat tinerii noştri de Dumnezeu, încât într-o carte care este scrisă de ei – pentru că erau scrisorile lor către una din cele mai avizate reviste ale lor – să nu apară chiar deloc Dumnezeu?». Şi l-am contactat la telefon pe redactorul revistei şi mi-a spus: «Părinte, îmi pare foarte rău să vă spun, în nici una dintre scrisorile care ne sunt adresate nu apare [cuvântul] Dumnezeu!»”[90].

Una dintre ideile pe care le-am auzit deseori, în diferite predici, a fost aceea că în ultimii ani tinerii s-au apropiat în număr mare de biserică. Ideea este încurajatoare, frumoasă, dar nu mai puţin falsă. Argumentele aduse în sprijinul ei sunt puţine: faptul că în unele oraşe există biserici sau paraclise studenţeşti, faptul că există câteva reviste ortodoxe tipărite de tineri, faptul că la multe din conferinţele ţinute de către părinţii mai cunoscuţi în centrele universitare sălile sunt arhipline şi, nu în ultimul rând, faptul că tinerii pot fi văzuţi la biserică – şi nu numai de Paşti sau de Crăciun.

Voi demonta rapid aceste argumente: în oraşele în care există paraclise sau biserici pentru studenţi, numărul studenţilor este foarte mare. Nu e de mirare că într-o metropolă ca Bucureştiul, cu zeci de mii de studenţi, există o *parohie a studenţilor* – în imediata vecinătate a Universităţii. S-a pus însă problema ridicării unei bisericuţe în curtea Facultăţii de Drept (acolo era şi Facultatea de Filozofie). Tinerii creştini au avut această iniţiativă, s-au făcut demersuri, primarul de atunci a promis că se va ocupa el de materialele pentru fundaţie, a venit un episcop şi a sfinţit locul – hramul ar fi trebuit să fie „Sfântul Ioan Valahul”. Îmi aduc aminte că, pe vremea când eram preşedinte al Ligii Studenţilor din Facultatea de Teologie, am avut bucuria de a-i arăta părintelui Gheorghe Calciu Dumitreasa locul care fusese deja sfinţit. Ne gândeam că într-un an biserica va fi înălţată, dar… Nu a fost aşa.

Datorită unui protest al studenţilor necredincioşi (în special al celor de la Facultatea de Filozofie, iubitori de „adevăruri” şi nu de Adevăr) care susţineau că o biserică ortodoxă ar călca în picioare libertatea religioasă a tinerilor de alte confesiuni sau credinţe, proiectul a fost abandonat. Şi locul care fusese sfinţit a fost umplut de buruieni, reintrând în posesia câinilor maidanezi… De ce nu s-a mai ridicat biserica la Facultatea de Drept? Pentru că studenţii nu şi-au dorit-o…

Cât priveşte revistele tipărite de tineri, trebuie spus că tirajele acestora sunt foarte mici, multe întrerupându-şi apariţia după câteva numere.

Sălile de conferinţe se umplu de tineri nu numai la conferinţele ortodoxe, ci şi la cele despre yoga, bioenergie şi celelalte rătăciri. E firesc ca la numărul mare de studenţi din centrele universitare sălile să fie pline atunci când vorbitorul este cunoscut, indiferent dacă poziţia lui este sau nu creştină.

Cât despre numărul tinerilor care vin la biserică… cel mai bine pot vorbi tinerii înşişi. Tinerii creştini care se simt ca într-un ghetto în lumea studenţească din care Hristos lipseşte aproape cu

---

[89] Deşi cartea nu a fost scrisă pentru ei – fie că sunt părinţi, dascăli sau preoţi –, poate că vor citi cartea mea numai din curiozitate. Şi de aceea îmi permit să le spun câteva cuvinte…

[90] *Tinereţea Ortodoxiei,* Pr. Lect. Univ. Drd. Constantin Necula, Ed. Agnos / Bunavestire, Sibiu, 2004, pp. 23-24.

desăvârşire. Tinerii creştini care sunt sufocați de viața de cămin în care colegii de etaj fac sex scoțând sunete care se aud prin pereții subțiri, creând o atmosferă deşănțată, ispititoare…

Părintele Necula se aştepta să găsească cuvântul *Dumnezeu* în scrisorile trimise de tineri revistei *Bravo*. Dar Dumnezeu pur şi simplu este exclus din viețile celor mai mulți dintre tineri, sau este prezent doar ca un obiect de decor. Pentru aceşti tineri majoratul înseamnă intrarea într-o lume a păcatului şi nu o maturizare trupească, intelectuală sau sufletească… Nu al tuturor, dar al multora dintre ei. Este un univers pe care îl cunosc puțini părinți, puțini duhovnici chiar, şi puțini profesori. Puțini dintre adulți, care se miră când află cu stupoare că fiul lor consumă droguri sau că fiica lor a făcut un avort.

Fusesem chemat odată să țin o conferință la un liceu din Vâlcea. Când le-am întrebat pe profesoarele de religie de acolo cât de strânsă este legătura elevilor cu Biserica, una dintre profesoare – care este preoteasă – mi-a spus că unele fete din clasa a XII-a făcuseră avorturi. Cealaltă profesoară, care preda şi ea la alte clase a XII-a, a întrebat-o mirată de unde ştie asta.

„Pentru că vorbesc cu ele. Pe lângă programa de religie, care conține multe lucruri plictisitoare pentru ei, încerc să discut cu copiii lucruri care îi privesc direct. Şi, în pauze, am discuții față către față, în care ei îmi spun şi lucruri strict personale despre viața lor."

Cealaltă profesoară era vizibil mirată. Aveam în fața ochilor două profesoare, dar una dintre ele trăia în *Matrix*. Nu din aceeaşi matrice din care se străduia să iasă Neo, alături de Morpheus şi de Trinity; ci în altă matrice, mai banală - dar nu mai puțin periculoasă. Adică respectiva trăia cu mintea într-o lume paralelă, în care existau foarte mulți elevi care duceau o viață curată, elevi din ale căror vieți lipseau perversiunile, avorturile, masturbarea… Şi profesoara nu era singura sclavă a acestei matrice. De altfel, mulți părinți preferă să creadă că fiii lor duc o viață morală numai pentru că alternativa i-ar îngrozi. Nu se simt în stare să sufere şocul puternic pe care realitatea vrea să îl lase la uşă. Şi atunci preferă să considere că au copii „de excepție", copii liniştiți, cuminți, care „nu sunt ca ai vecinilor" sau ca alții din cartier. Aceşti părinți se străduiesc să ofere educația optimă fiilor lor, numai că pur şi simplu percepția pe care o au despre copiii lor este deformată.

Aş compara situația lor cu aceea a unui poet care credea despre sine că este genial, deşi în realitate era lipsit de talent:

„(…) nu împlinise nici douăzeci de ani când începu să se creadă aşa de mare cum nu sunt nici poeții celebri, cu foarte multe versuri şi cu părul alb! Şi ca să pară şi mai mare, poetul nostru se urcă într-un turn înalt – nu ştiu dacă era din lut sau din fildeş – şi începu să citească dintr-un carnețel. Câțiva trecători s-au oprit şi l-au ascultat, dar cei mai mulți şi-au văzut liniştiți de drum. Unul, e drept, cu părul alb, după ce a ascultat, neînțelegând nimic, l-a rugat pe poet să traducă cele citite. Supărat, poetul a răspuns: «Cum să traduc? Doar am citit în limba pe care o ştie aici toată lumea. Dacă n-ai înțeles, înseamnă că tu eşti vinovat, eşti un incult. Poeziile mele nu sunt adresate ție, ci oamenilor culți care se vor naşte peste veacuri sau care s-au născut, poate, pe alte planete». Şi poetul nostru, în trufia sa, a cerut să i se înalțe şi mai sus turnul în care îşi scria poeziile.

E lungă această poveste, dar se spune că la un moment dat poetul a coborât cu mare alai din turn şi s-a dus – nu ştiu dacă călare sau pe jos, deoarece pe atunci nu existau nici tramvaie, nici autobuze, nici autoturisme personale… – la omul care pe atunci se ocupa cu transcrierea diferitelor acte şi lucrări. Acolo, ce să vezi, poetul a dat peste cel care îl ascultase şi îi ceruse să îşi traducă poeziile pentru ascultători. Privindu-l de sus, deşi acum se afla pe pământ, poetul i-a spus: «Am venit să-mi transcrii poeziile în cincizeci de exemplare şi, deoarece aceasta o să dureze mai mult, să-mi plăteşti imediat drepturi de autor». Omul acela s-a uitat în sus la poet şi i-a răspuns: «Dar bine, omule, cum vrei să îți transcriu atâtea exemplare când cititorii culți pentru care scrii nu s-au născut? Pentru un singur cititor, care eşti tu însuți, e suficient exemplarul pe care îl ai. Dacă totuşi doreşti să îți transcriu în cincizeci de exemplare poeziile, atunci te rog să îmi plăteşti pentru munca pe care o depun». La acest răspuns, poetul s-a simțit tare nedreptățit, a plecat supărat, s-a urcat din nou în turnul său şi a început din nou să plângă că este neînțeles de ceilalți"[91].

[91] Povestea a fost spusă de dictatorul comunist Nicolae Ceauşescu în *Cuvântarea la adunarea generală a scriitorilor din 16 noiembrie 1968* (extras din volumul *Miere şi fiere – Cugetări, aforisme, paradoxuri*, Editura Albatros, Bucureşti, 1982, pp. 300-302). Întrucât nu este o creație originală a acestuia – şi oare câte dintre ideile pe care le rostea îi aparțineau? – am considerat că nu greşesc reproducând-o aici cu mici modificări. (Ce e trist este că în zilele noastre există nu numai poeți care se consideră geniali fără să fie, ci şi poeți geniali pe care nu îi tipăreşte

Ei bine, la fel de neînțeleşi şi de „geniali” sunt mulți dintre pedagogii zilelor noastre – fie ei părinți, bunici, unchi sau profesori. Îşi imaginează că sunt în stare să scrie tratate de educație, când de fapt nu fac altceva decât să îi agaseze pe tineri cu şabloane plictisitoare şi neconvingătoare. Asta pur şi simplu pentru că lucrurile şi vremurile s-au schimbat, şi nu foloseşte la nimic să îi convingi pe tineri să înlocuiască rave-ul cu tango-ul…

Cred că adulților nu le este de folos să-şi bage ca struțul capul în nisip. Trebuie să îi luăm pe tineri aşa cum sunt, şi nu cum ne-ar plăcea nouă să fie. Trebuie să îi cunoaştem şi să îi iubim, chiar dacă pur şi simplu căderile lor ne şochează, ne rănesc, ne doboară. Trebuie să îi ajutăm să trăiască nu după normele noastre, nu după principiile noastre (de altfel, ei îşi iubesc prea mult libertatea pentru a se lăsa îngenuncheați de predici moraliste), ci după voia lui Dumnezeu. Pentru că în timp ce o viață plină de restricții îi sufocă, o viață în Hristos îi împlineşte. Şi atunci, gustând o fărâmă din adevărata libertate, se vor lupta singuri pentru a o câştiga pe deplin.

Deocamdată, profesorii şi părinții care au trăit în *Matrix* ar trebui să nu se mai mire de ce nu au avut parte de roadele pe care le-au aşteptat în zadar… Poate că nu au fost în stare să îi ajute pe tineri să înțeleagă că Hristos îi iubeşte, şi că îi aşteaptă…

---

sau nu îi citeşte aproape nimeni. Daniel Turcea, care a avut atâtea de pătimit de la comunişti după ce a devenit creştin, este doar un exemplu…)

În loc de încheiere:

De ce plânge Maica Domnului?

Iubite frate al meu, îți scriu un scurt cuvânt despre lacrimi. Înainte de a mă apuca să îți scriu, am privit vreme îndelungată o poză a unei icoane a Maicii Domnului, icoană care a plâns prin minune dumnezeiască. Şiroaiele de lacrimi se văd foarte clar în fotografie. Izvorăsc din locul în care sunt pictați ochii Preasfintei Fecioare. Poate că te gândeşti că lacrimile acestea sunt false, că preoții vor să amăgească poporul pentru a-l transforma într-o turmă credulă, lipsită de discernământ. Nu este deloc aşa. Am văzut cu ochii mei icoane care au lăcrimat, şi icoane din care a curs mir. E semn dumnezeiesc. Un părinte mi-a spus o întâmplare deosebită cu o icoană din care izvora mir. Tatăl părintelui era necredincios, iar el l-a ajutat să vină la credință cu ajutorul acelei icoane. Tatăl său a pus vată în spatele icoanei, a sigilat bine icoana şi, după o vreme, când a deschis sigiliul, a văzut vata plină de mir. Efectul a fost impresionant. Nu voi vorbi acum despre convertirile care au loc prin intermediul unor astfel de minuni. Dumnezeu ar putea ca prin minuni să îi convingă pe toți oamenii că El există. Dar nu vrea aşa ceva. Vrea să ne lase şansa de a-L descoperi, de a alerga mai întâi după El şi apoi de a ne lăsa copleşiți de dragostea pe care ne-o poartă.

Da, sunt icoane care plâng…. Mulți oameni, când aud de vreo astfel de minune, se grăbesc să se convingă: dacă nu e adevărat şi dacă e vorba de o înşelătorie? Au fost şi înşelătorii de-a lungul timpului, ce-i drept, dar au fost mult mai multe minuni care au întărit credința credincioşilor.

Pe mulți oameni i-am auzit vorbind despre icoanele care plâng, cu lacrimi sau cu sânge, fie că este vorba de icoane ale Maicii Domnului, de icoane ale Mântuitorului sau de icoane ale sfinților. Dar pe foarte puțini oameni i-am auzit întrebând: „Oare de ce plâng icoanele?”.

Sau, dacă am auzit întrebări de acest fel, am auzit şi răspunsuri gen: „Plâng pentru că lumea stă departe de Biserică. Plâng pentru că pe lume sunt atâtea crime şi atâtea avorturi”. Pe foarte puțini oameni i-am auzit spunând că icoanele plâng pentru că *noi trăim în păcat*. Nu, *întotdeauna alții păcătuiesc*.

Eu nu cred asta. Eu cred că Maica Domnului plânge *şi pentru că eu nu trăiesc o viață mai curată*, o viață după voia lui Dumnezeu. Ce vreau să îți scriu acum este că Maica Domnului plânge şi pentru păcatele mele şi pentru păcatele tale, aşa cum plânge pentru ale tuturor oamenilor.

Lacrimile ei sunt lacrimi grele pentru că, paradoxal, deşi oamenii nu o iubesc ca pe o mamă, ea ne iubeşte pe toți, pentru că este Maica neamului creştinesc.

Dacă am vedea o femeie pe stradă plângând în hohote, ne-am opri şi am încerca să vedem dacă o putem ajuta cu ceva. O băbuță plângea pe stradă de rupea pământul. Am întrebat cu ce pot să o ajut. Mi-a spus că hoții îi furaseră poşeta cu actele, pensia şi cheile de la casă. Era singură, nu avea pe nimeni care să o ajute şi nici nu putea sparge uşa de la casă. Cum tocmai primisem nişte bani, o sumă destul de măricică, i-am dat-o băbuței, m-am dus cu ea să căutăm un meşter care să îi spargă uşa, să îi înlocuiască apoi sistemul de închidere etc. S-a rezolvat. Am făcut greşeala de a-i da băbuței numărul meu de telefon. Câteva luni m-a tot sunat să îmi mulțumească pentru cât am ajutat-o. Dar nu aveam nevoie de mulțumiri. În fond, şi eu primisem banii pe care îi aveam la mine, nu fusese un sacrificiu prea mare. Dar pe bătrânică nu o interesa de unde aveam eu banii, o interesa faptul că reuşise să intre în casă şi să îşi plătească meşterul.

Ce legătură are o băbuță pensionară cu icoanele care plâng?

Are. Pentru că uneori ne este uşor să ştergem lacrimile omului pe care îl vedem că suferă lângă noi, dar poate niciodată nu ne gândim să ştergem lacrimile Maicii Domnului. Nu ne gândim să ştergem lacrimile unei mame care plânge din cauza noastră.

Poate că rândurile mele par siropoase, dar nu este aşa. Ce este siropos în faptul că o icoană plânge şi nimeni nu o bagă în seamă?

Maica Domnului plânge pentru că ştie că ar trebuie să trăim altfel. Fiul ei, Preadulcele ei Fiu, a murit pe cruce pentru mântuirea noastră. Ea L-a văzut bătut, batjocorit, scuipat. Ea L-a văzut suferind pentru noi. Şi tot ea vede cum noi, în loc să mergem pe calea mântuirii, ne uităm prea puțin la Dumnezeu şi la cele cereşti, şi ne lăsăm târâți de poftele trupeşti.

Cum să ne doară lacrimile Maicii Domnului, când pe noi nu ne interesează nici mântuirea noastră? Noi trăim pentru plăcerile trupeşti, şi nu vrem să ne gândim că aceste plăceri se vor termina în cele din urmă.

Încearcă să ai curajul să o întrebi pe Maica Domnului de ce plânge. Încearcă să fii sincer cu tine însuți. Îți vei da seama că o mică parte din lacrimile ei se datorează păcatelor tale. Aşa cum o alta se datorează păcatelor mele.

Să nu ne mințim. Viața noastră nu este aşa cum ar vrea Dumnezeu. Poate că te întrebi în ce calitate vorbesc despre asemănarea dintre păcatele mele şi păcatele tale. Nu te cunosc, dar păcatul, orice păcat ar fi, în esență este acelaşi: îndepărtarea de voia lui Dumnezeu şi împlinirea voii îngerilor căzuți.

„Crezi că mă vei păcăli atât de ieftin? Crezi că e de ajuns să îmi vorbeşti de lacrimile unei icoane ca să îmi schimb viața?"

Nu, nu vreau să te amăgesc. Problema este că, într-adevăr, pentru lacrimile acestea ar merita să ne schimbăm viața. Totuşi, mai aproape ne este cămaşa decât haina, mai aproape ne sunt prietenii din gaşcă decât îngerii din cer sau decât Maica Domnului (sau cel puțin aşa ni se pare, nu?). În fond, la urma urmei, Maica Domnului nu face parte din gaşca noastră, şi nici din viața noastră. Nu îi dăm prea multă atenție. Să se facă lacrimile ei baltă în fața icoanei, că nu ne interesează.

Şi totuşi, chiar dacă nu ne interesează că Maica Domnului plânge, ar trebui să ne intereseze faptul că noi înşine mergem pe un drum înfundat. Patimile şi poftele ne leagă din ce în ce mai tare cu lanțurile lor şi ne va fi din ce în ce mai greu să fim liberi.

Cât ne vom minți? Cât vom accepta compromisul? Motive pentru a alege păcatul găsim destule.

Dar cu ce ne vom alege? Viața este o pregătire pentru întâlnirea cu moartea. Dar noi fugim de moarte cu disperare. Moartea trebuie ştearsă din peisaj. Trebuie să vină fără să ne prevină, trebuie să vină ca un accident. Viața este atât de plăcută! De ce să ne gândim la moarte când mai avem atât de trăit?

Nu încerc să îți spun că nu ştii cât mai ai de trăit. Poate că ai şanse foarte mari să mai trăieşti mult şi bine. Şi totuşi, tu, care alergi după satisfacerea poftelor şi a patimilor, de ce nu înțelegi că de fapt cea mai mare plăcere, care împlineşte omul în întregime, nu poate fi oferită de această lume? Dacă omul era creat pentru această lume, şi nu pentru cealaltă, Hristos nu primea răstignirea şi nici moartea pe cruce.

Dumnezeu vrea ca tu să te mântuieşti. Adică să guşti din cele mai frumoase bucurii ale existenței. Îmi permit o comparație forțată. Parcă Budha spunea că nu există plăcere lumească mai mare decât cea pe care o oferă actul sexual. În zilele noastre, cineva spunea că drogul produce un extaz cât o mie de orgasmuri, față de care toate celelalte senzații pălesc. Eu îți spun, şi nu după mintea mea, ci în deplin acord cu învățătura Bisericii, că bucuriile vieții veşnice fac să pălească toate extazele pătimaşe care pot fi trăite în viața aceasta. Euforia pe care o dă drogul este frecție la picior de lemn dacă o compari cu fericirea Împărăției Cerurilor.

Este adevărat că păcatul - fie el al beției, al desfrâului, al iubirii de sine - ne este de o mie de ori mai la îndemână decât raiul. Dar, aşa cum oamenii fac orice sacrificii pentru a-şi împlini o dorință egoistă, tot aşa ar putea să se lupte pentru dobândirea Împărăției Cerurilor.

Maica Domnului plânge, iar creştinii se prefac că nu bagă de seamă. Încearcă să o evite. Nu contează că ea plânge. Fie, zic şi eu. Nu contează. Dar va veni vremea când ne vom da seama cât de mult am greşit față de Dumnezeu. Şi vom regreta amarnic faptul că nu am fost mai sinceri cu noi înşine. Şi, atunci când am auzit, când am citit sau chiar am văzut că Maica Domnului plânge, nu am încercat să îi ştergem cu năframa sufletelor noastre măcar o lacrimă. Cea vărsată din pricina vieții noastre de zi cu zi…

Anexe:

„Cu gura larg închisă" sau frica de adevăr[92]

„În Canada este tot mai dificil să vorbeşti în public despre schimbarea orientării sexuale sau să faci observații critice la adresa homosexualității. Activiştii gay au înregistrat un succes în implementarea agendei lor, prin normalizarea acestui comportament, şi lucrează din răsputeri la reducerea la tăcere a oricărei opoziții. Recent au fost acuzați câțiva lideri religioşi, printre care şi episcopul romano-catolic de Calgary, Fred Henry. El a fost convocat în fața Tribunalului pentru Drepturile Omului din Alberta, pentru o «pastorală» citită de la amvonul bisericii sale. În principiu, scrisoarea prezenta învățătura romano-catolică privind comportamentul sexual imoral, şi a ajuns în presă prin intermediul unei persoane neautorizate. Episcopul a fost avertizat de către autoritățile fiscale canadiene să se abțină de la comentarii asupra căsătoriei, altfel biserica lui poate pierde dreptul de exceptare de la plata impozitelor.

Există şi alte exemple. Cel mai mare district şcolar din provincia British Columbia, cel din suburbia Surrey a oraşului Vancouver, a fost acționat în instanță de către unul dintre angajații săi, un educator de grădiniță homosexual care dorea să folosească la ore materiale ce promovau «căsătoriile» gay. Curtea Supremă a decis în final că decizia autorităților şcolare de a interzice folosirea acelor materiale fusese influențată de credința religioasă a unor educatori şi părinți, şi a solicitat consiliului educațional să re-evalueze materialele, fără nici o părtinire religioasă. Educatorul în cauză a fost furios când consiliul şcolar a respins din nou acele cărți pentru că două din ele nu se mai tipăreau, iar o a treia conținea o greşeală gramaticală.

Două lesbiene acționează acum din nou consiliul şcolar în instanță pentru că acesta ar fi permis unor părinți credincioşi creştini, sikh şi hinduşi să-şi exprime într-o adunare publică îngrijorarea legată de acele cărți, cele două lesbiene neagreând observațiile lor. Cazul va fi discutat în august 2005 de Tribunalul provincial pentru Drepturile Omului.

Un alt profesor homosexual a depus o reclamație la acelaşi Tribunal pentru Drepturile Omului. El încearcă să forțeze Ministerul Educației din British Columbia să schimbe întreaga programă şcolară din provincie, pentru toate clasele şi pentru toate materiile, în sensul includerii unor «studii homo» şi «modele homo». Dacă va reuşi, aceasta se va aplica inclusiv elevilor din şcolile cu profil confesional, întrucât toate şcolile confesionale private care acceptă finanțare de la stat trebuie să dovedească faptul că folosesc programa oficială.

Există de asemenea cazul meu. Pe 9 mai 2002 s-a decis eliminarea mea din Consiliul Profesoral al provinciei British Columbia. Motivul? Îmi exprimasem opiniile într-un ziar local. Între aprilie 1997 şi iulie 2000 scrisesem un articol şi şase scrisori către editorul unui ziar din oraşul meu, discutând despre pericolul promovării agendei politice a homosexualilor. Am furnizat informații publice privind promiscuitatea şi răspândirea bolilor în rândul homosexualilor, informații care apăruseră anterior şi în publicațiile de specialitate. Am afirmat că multe religii consideră homosexualitatea ca fiind imorală, că aceasta ar putea fi cauzată de influențe psiho-sociale negative şi că nu este nimic de aplaudat la ea.

Am afirmat şi că refuz să fiu un învățător fals, compromițându-mi credința prin predarea unor informații despre care Scriptura afirmă clar că sunt imorale. Nu am afirmat aceasta la şcoală, la ore, ci în

[92] S-ar părea că un articol pe această temă nu îşi are locul într-o carte despre sexualitate. Dar trebuie să ne dăm seama că situația se înrăutățeşte şi din cauză că se aud din ce în ce mai rar voci profetice, care să stăvilească avalanşa desfrâului. Când am adăugat în ediția a doua a *Cărții nunții* o postfață care tratează tocmai legătura dintre înmulțirea fărădelegilor şi apropierea vremurilor de pe urmă, tinerii cititori nu mi-au reproşat că postfața respectivă ar fi nepotrivită, ci au părut interesați de problematica abordată. Ceea ce m-a încurajat să ating şi în volumul de față acest subiect, plecând însă de la alte repere.

paginile de editorial ale unui ziar local. Am crezut că pagina pentru editoriale este un loc unde orice canadian are dreptul să-şi exprime punctul de vedere, indiferent de altora le place sau nu.

Apreciez libertatea presei şi consider că în presă trebuie să apară toate punctele de vedere, inclusiv cele contrare opiniilor noastre. Însă, aşa cum a afirmat cândva un om pe nume Heyward Broun, «toată lumea sprijină vorbirea liberă în momente de acalmie, când nu există implicații». Asta e foarte adevărat.

Am făcut recurs împotriva deciziei Curții Supreme, dar am pierdut, în februarie anul trecut. Dacă instanțele vor susține acest verdict, profesorii nu vor mai putea să le scrie în particular superiorilor lor pentru a pune în discuție sursele pentru programa şcolară, şi nici nu vor mai putea să le scrie în particular oficialilor aleşi în chestiuni de interes public. Nu vor mai putea nici să abordeze problema homosexualității în materialele de studiu post-universitar. Eu am fost penalizat pentru că am făcut aceasta. M-am confruntat cu o inacceptabilă încălcare a libertății de exprimare, a libertății de conştiință şi a libertății de expresie intelectuală.

Colegiul nu a prezentat nici o plângere pentru ce scrisesem eu, nici de la profesori, nici de la elevi sau părinți, şi, cel mai important, nici de la vreun homosexual. Cei care nu au fost de acord cu mine s-au exprimat scriindu-i la rândul lor editorului ziarului, lucru pe care îl privesc ca pe un drept al lor.

Liga Catolică pentru Drepturile Civile, Asociația Juridică Creştină, Uniunea Evanghelică din Canada şi Asociația Profesorilor Creştini s-au reunit pentru a forma Alianța pentru Libertate Religioasă în Canada şi pentru a mă ajuta să mă apăr. Sunt de asemenea susținut şi de sindicatul meu, Federația Profesorilor din British Columbia. Cazul a fost audiat pe 21-22 aprilie 2005, dar decizia nu fusese comunicată la data redactării acestui material. Alături de Colegiul Profesorilor, împotriva mea s-a raliat Asociația pentru Libertăți Civile, care consideră că ar trebui să fiu suspendat dacă nu îmi cer scuze în public, precum si Asociația Angajaților din Şcolile Publice.

Supervisor-ii mei au decis şi ei să mă reducă la tăcere. Mi-au aplicat mai multe penalizări pentru că am vorbit liber, inclusiv pentru publicitatea pe care mi-am făcut-o, eu oferind consiliere pentru schimbarea orientării sexuale. Pe 31 martie 2005 mi s-a solicitat să compar în fața Consiliului Educațional din Quesnel şi să explic de ce am criticat în public decizia guvernului de a legaliza căsătoriile homosexuale, în calitatea mea de purtător de cuvânt al partidului din care fac parte[93]. Am fost suspendat fără plată pentru trei luni, chiar dacă nu a existat nici o reclamație din partea unui homosexual pentru ceea ce scrisesem. Consiliul şcolar a ignorat prevederea din contract care stipulează interzicerea discriminării la adresa angajaților pe motive de apartenență sau activitate politică. Am înaintat o plângere împotriva consiliului şcolar pentru discriminare religioasă şi politică.

Preşedintele Comitetului de Consultanță Ştiințifică al N.A.R.T.H. [Asociația Nord-Americană pentru Cercetarea şi Terapia Homosexualității], dr. A. Dean Byrd, analizează în prezent posibilitatea de a se prezenta ca martor expert în favoarea mea la audierile care vor avea loc pe 25 octombrie 2005 la Quesnel.

Lumea este destul de interesată de cazul meu. Pe 4 martie 2005 m-am adresat Comisiei ONU pentru Drepturile Omului de la New York. Pe 6 iunie 2005 am fost invitat la Ottawa pentru a vorbi în fața Comitetului Camerei Deputaților care analizează impactul legalizării căsătoriilor între homosexuali. Acest Comitet este dominat de susținători ai acestei legalizări, iar autoritățile doresc să aibă deja o lege națională privind căsătoriile între homosexuali până în vară. Treizeci şi cinci dintre membrii guvernului se opun însă noii legi, iar votul lor ar putea duce la căderea guvernului şi la alegeri anticipate în Canada.

Populația este foarte împărțită şi nesigură cu privire la acest subiect. Sincer vorbind, am avut o perioadă dificilă de nouă ani de zile în care am vorbit împotriva agendei politice a homosexualilor. Continui să fac aceasta pentru că îmi pasă de copii şi pentru că doresc să se ştie că există informații precise privind schimbarea orientării sexuale…”[94]

„Toate aceste semne ale vremurilor sunt cu totul şi cu totul negative. Sunt semne care spun că lumea se prăbuşeşte, că sfârşitul ei se apropie şi că Antihristul va veni negreşit. (…) În acelaşi timp, însă, nu trebuie să uităm care este semnul esențial pentru care urmărim semnele vremurilor. Le urmărim nu pentru a vedea când şi unde va veni Antihristul. Acest lucru este, mai degrabă, secundar. Urmărim semnele vremurilor pentru a vedea când şi unde vine Hristos. Acesta este un lucru fundamental pe care nu trebuie să-l uităm, ca să nu ne lăsăm copleşiți de amărăciune, de tristețe, să nu ne retragem în noi înşine. (…)

---

[93] Chris Kempling este membru al „Christian Heritage Party”.

[94] Materialul dr. Chris Kempling *Împotriva curentului: costul exprimării libere privind terapia homosexualității în Canada* a fost preluat de pe site-ul www.homosexualitate.ro - traducere şi adaptare de Bogdan Mateciuc.

Oriunde au trăit, creştinii au avut parte de judecăţi şi persecuţii. Datorită acestora, creştinii au atins Împărăţia Cerurilor. Iată de ce, atunci «când va veni vremea» persecuţiilor, noi va trebui să ne bucurăm."[95]

Părintele Serafim Rose

[95] Din volumul *Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 236-237. Chris Kempling ne atrage atenţia asupra faptului că prigoana se apropie: „Canada are libertate religioasă – dar această libertate este acum sub asalt". Tot el spunea: „Sunt creştin şapte zile pe săptămână, atât la serviciu, cât şi în afara serviciului, şi nu îmi voi compromite credinţa învăţându-i minciuni pe copii". Deşi nu este mădular al Bisericii Ortodoxe, dr. Kempling, arată mai multă râvnă pentru Hristos decât mulţi dintre cei care sunt ortodocşi numai cu numele, dar prin frica de a avea atitudini creştine se leapădă de Hristos în orice situaţie…

Există oameni care, văzând că se construiesc multe biserici ortodoxe şi observând în acelaşi timp eforturile care se fac pe plan mondial pentru obţinerea păcii, consideră că vremea prigoanelor a trecut. Comunismul a rămas doar ca o pată a istoriei, şi apa timpului a făcut ca memoria noastră să fie spălată de imaginea bisericilor dărâmate, a preoţilor ucişi, a familiilor moarte în lagăre şi închisori.

Iată însă că sfinţii Bisericii ne atrag atenţia că drumul păcii, propovăduit cu atâta ardoare de marii lideri mondiali, nu ne va aduce liniştea pe care o aşteptăm. Sfântul Ioan Maximovici, arhiepiscopul făcător de minuni din San Francisco (1896 - †1966), profeţea însă că Antihristul „va crea condiţii de viaţă Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiţia recunoaşterii lui ca «fiinţă supremă» şi lumea să i se închine. Va avea o ură personală faţă de Hristos. Va trăi din această ură şi se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos şi de Biserică. Va fi o apostazie generală şi, pe deasupra, mulţi episcopi vor trăda credinţa, iar ca justificare vor arăta spre starea strălucită a Bisericii. Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-şi motiveze căderea, iar răul, ca o moleşeală malignă, va susţine această stare generală. Oamenii vor avea obişnuinţa lepădării de dreptate, a dulceţii compromisului şi a păcatului”[96].

[96] Din volumul *Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, pp. 170-171.

Ne place sau nu, ne îndreptăm spre apocalipsă, spre vremurile descrise de Sfântul Apostol Ioan în ultima carte a Sfintei Scripturi. Cât va dura până atunci, numai Dumnezeu ştie. Dar trebuie să observăm că se apropie prigoana…

Vrei să spui că homosexualii merg pe drumul morţii? Eşti acuzat de discriminare. Vrei să spui că adevărul este în Biserica Ortodoxă, şi că celelalte confesiuni sunt în înşelare? Eşti acuzat de discriminare. Vrei să spui că singura credinţă adevărată este cea creştină, iar celelalte sunt greşite? Eşti acuzat de discriminare.

Va veni vremea în care unii slujitori ai altarului se vor teme să spună păcatului păcat tocmai pentru a nu fi acuzaţi, judecaţi şi condamnaţi de opinia publică. Şi nu numai în privinţa homosexualităţii, pentru că nu este acesta singurul păcat care întinează lumea contemporană. (Păcatele sunt diferite, şi apologeţii lor sunt diferiţi, chiar dacă îi uneşte o singură forţă spirituală – diavolul.) Să ia aminte însă cei care se tem să spună lucrurilor pe nume că printr-o astfel de atitudine nu apără Evanghelia, ci sunt împreună-lucrători cu propovăduitorii fărădelegii.

Sfinţii Părinţi ne atrag atenţia că nu avem voie să ţinem adevărul sub obroc. Sfântul Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu spunea că „prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu”[97]. Iar Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea că „a tăinui cuvântul Adevărului înseamnă a te lepăda de el”[98]. Şi lepădarea are loc nu numai când e vorba de învăţătura dogmatică a Bisericii. Ci şi când e vorba de reperele morale pe care le oferă dumnezeiasca Evanghelie…

În numele apărării *Drepturilor Omului*, prigonitorii contemporani nu se vor sfii să îi arunce în închisori sau să îi pedepsească în fel şi chip pe *răzvrătiţii* care nu vor vrea să se supună directivelor antihristice. Pentru ca aceşti prigonitori să nu fie nevoiţi să îşi lepede masca lor de iubitori de virtute, vor avea grijă ca unii mărturisitori să fie acuzaţi însă de lucruri mincinoase.

(Unii nu se vor sfii însă să atace Biserica în mod direct, combătând învăţăturile morale sau dogmatice ale acesteia. Privitor la protestul Bisericii Ortodoxe Române faţă de scoaterea articolului 200 din Codul Penal - articol în care era incriminată homosexualitatea -, Nora Iuga scria: „Cred că pentru o societate evoluată, modernă, democratică, menţinerea articolului 200 din Codul Penal este absolut inacceptabilă. Acest articol perpetuează o mentalitate incompatibilă cu spiritul liber şi tolerant caracteristic unei civilizaţii europene. (…) Scrisoarea adresată Parlamentului de Sinodul BOR e un act abuziv prin care Biserica vrea să-şi impună supremaţia asupra legislativului, demonstrând încă o dată o gândire fanatică, inchizitorială, culmea, care nu îngăduie ceea ce Însuşi Dumnezeu a lăsat. Când o întreagă Europă a înţeles că homosexualitatea este dictată de un instinct la fel de firesc ca şi heterosexualitatea, că individul poartă în el un stigmat biologic si fiziologic de care nu se face vinovat, intransigenţa BOR e un atac la libertatea naturii umane. Nu pot să nu mă gândesc acum la zecile de mii de homosexuali exterminaţi în lagărele naziste... Şi noi cum putem justifica azi, în pragul mileniului III, aceasta blamantă intoleranţă?”[99])

Dacă un preot ar ajunge în închisoare pentru că a predicat împotriva organizării unei parade gay, întreaga parohie se va revolta împotriva sistemului care a lipsit-o de păstor. Dacă elevii creştini ai unei şcoli vor afla că un anumit profesor a fost dat afară din învăţământ pentru că a refuzat ca la orele de dirigenţie să îi înveţe că homosexualitatea şi heterosexualitatea sunt la fel de fireşti, se vor revolta împotriva sistemului.

Numai că diavolul se teme de mărturisitori, nu vrea ca Biserica să aibă noi mucenici. Şi atunci va încerca să îi scoată de pe linie pe mărturisitori pentru motive mincinoase. Când creştinii vor afla că părintele lor care predica împotriva homosexualităţii făcea parte dintr-o reţea de distribuţie a drogurilor, nu se vor mira dacă vor auzi că a ajuns în închisoare. (Sau se vor mira numai creştinii întăriţi în credinţă, care îşi vor da seama că părintele lor e prigonit pe nedrept.) Când elevii vor auzi că profesorul lor a fost dat afară din învăţământ pentru că a primit mită ca să le dea note mari celor slabi la învăţătură, nu se vor mira. (Sau se vor mira numai cei care îşi vor da seama că acuzaţia nu stă în picioare, ştiind că profesorul lor a fost obiectiv la notare.)

---

[97] Din volumul *Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

[98] Din volumul *Profeţii şi mărturii creştine pentru vremea de acum*, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004, p. 399.

[99] Material preluat din *Observator Cultural* - http://www.observatorcultural.ro/informatiiarticol.phtml?xid=5103

Repet cuvintele părintelui Serafim Rose: „«când va veni vremea» persecuțiilor, noi va trebui să ne bucurăm”. Vremea persecuțiilor este aproape (dacă nu cumva a şi început deja). Numai că în primele etape nu se va asemăna nici cu prigoana lui Nero, nici cu prigoana comunistă în care sute de mii de creştini au fost prigoniți şi ucişi cu sânge rece.

Nu, în fazele de început va fi o prigoană foarte *civilizată*. Asculți directivele prin care ți se cere să consideri păcatul virtute şi virtutea păcat, foarte bine. Dacă nu, vei fi dat afară din slujbă, vei fi pus să plăteşti daune morale (care vor depăşi posibilitățile tale financiare[100]).

În vremea acestei prigoane spunea Sfântul Ioan de San Francisco că se vor construi „biserici splendide”. Şi îndrăznesc să repet cuvintele lui (sper că fără a plictisi pe nimeni) pentru a vă lăsa să decideți singuri cât de mult mai este până atunci:

„Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-şi motiveze căderea, iar răul, ca o moleşeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obişnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului şi a păcatului.”

Văzând cu câtă uşurință sunt călcate în picioare învățăturile lui Hristos, ale Sfinților Apostoli şi ale Sfinților Părinți, ne putem întreba dacă Sfântul Ioan nu vorbea chiar despre vremurile în care trăim…

Oricum, să nu ne temem, Dumnezeu nu ne lasă. Să ne străduim noi să ducem lupta cea bună. „Cât Ortodoxia va fi la înălțime, n-o să poată stăpâni antihrist cum vrea el”, spunea părintele Dionisie de la Colciu, unul dintre marii sfinți athoniți ai vremurilor noastre. Şi câtă vreme mărturisitorii vor apăra jertfelnic învățăturile Evangheliei, nici apostolii păcatului nu vor face cu uşurință discipoli din turma cuvântătoare a lui Hristos.

PS. Am scris mai demult câteva versuri despre faptul că mințile noastre sunt prea ocupate pentru a ne mai gândi la sfinții care L-au mărturisit pe Hristos în vremuri de apostazie şi prigoană. Iată-le…

Acum, în zilele noastre,
Construim fiecare, cu răbdare,
Închisori pentru sfinții din sinaxar.
Demult, unii dintre ei au suferit
Temnițe adevărate, şi foame, şi chin,
Şi chiar moarte, şi totuşi
Durerile de astăzi îi apasă mai tare,
Iar cicatricile par de nevindecat:
Căci noi, fiii sângelui lor, îi uităm.
Îi exilăm din memorie
Cu viețile lor, cu praznicele lor,
Cu minunile, cu tot Binele
Ce l-au făcut pentru oameni:
Adică şi pentru noi...
Parcă ne e chiar teamă, când îi privim în vechi icoane,
Că ei au rămas prezenți, că ei sunt de față.
Simțim că ei aşteaptă,
Cu foamea lor de care nu ținem seama,
Să îi scăpăm de exilul din care
Nici Dumnezeu nu îi poate scăpa.
Să îi primim cu evlavie
Acolo unde li se cuvine să stea:
În inimile noastre...
(*Prigoana uitării*[101])

[100] Pentru a se apăra, dr. Kempling avea nevoie, într-o etapă a procesului, de jumătate de milion de dolari… Sumă care depăşea posibilitățile sale financiare…

[101] Din ciclul „File din sufletul meu”, *Taina iubirii*, Editura Reîntregirea, 2005, p. 75.

Despre bolile „ruşinoase”

După ce am ţinut o conferinţă despre problemele tinerilor într-un liceu, un adult – cred că era profesor – mi-a spus: „Ar fi trebuiţi să vorbiţi ceva şi despre bolile sexuale, despre riscul la care se expun tinerii care duc o viaţă sexuală dezordonată”. Şi mi-a dat un pliant cu titlul *Feriţi-vă de SIDA*, care conţinea următorul text:

„«Nu poţi să spui oamenilor că este totul în ordine şi poţi să faci ce vrei dacă foloseşti prezervativul. SIDA este o boală prea periculoasă ca să poţi afirma aşa ceva» - Dr. Harold Jaffee, şeful Secţiei de Epidemiologie, *Centrul Naţional pentru Controlul Bolilor*.

«Mai simplu spus, prezervativele eşuează. Şi prezervativele eşuează la o rată inacceptabilă pentru mine ca doctor pentru a le promova ca strategie de protecţie semnificativă împotriva SIDA» - Dr. Robert Renfield, şeful Secţiei de Cercetare Retrovirală, *Institutul Militar Walter Reed*.

«A avea încredere în prezervative ca mijloc de protecţie poate însemna boală de lungă durată, suferinţă şi chiar moarte pentru tine sau pentru o persoană pe care o iubeşti» - Dr. Andre Lafrance, doctor şi cercetător canadian.

«A afirma că folosirea prezervativului reprezintă *sex protejat* înseamnă de fapt jocul ruletei ruseşti. O mulţime de oameni va muri în acest joc» - Dr. Teresa Crenshaw, membră în *Comisia Prezidenţială împotriva SIDA* a Statelor Unite şi fost preşedinte al *Asociaţiei Americane a Profesorilor de Educaţie Sexuală*.

Bolile cu transmitere sexuală sunt organisme foarte mici, minuscule în comparaţie cu sperma. Aceşti viruşi foarte mici pot trece printr-o gaură dintr-un prezervativ mult mai uşor decât ar putea trece sperma. În 1993, Universitatea din Texas a analizat rezultatele a 11 studii diferite care au urmărit eficacitatea prezervativelor în prevenirea transmiterii virusului SIDA. Rata medie a eşecurilor prezervativelor în cele 11 studii pentru prevenirea transmiterii virusului SIDA a fost de 31%.

Un motiv pentru eşecul prezervativelor în prevenirea transmiterii SIDA este acela că prezervativele din latex au mici găuri intrinseci numite *goluri*. Sperma este mai mare decât aceste găuri, dar virusul SIDA este de 50 ori mai mic decât aceste găuri, ceea ce face ca virusul să treacă uşor prin acestea (sursa: Dr. C.M. Roland - editor al revistei *Rubber Chemistry and Technology*). Pentru a vă face o idee cât de uşor este ca virusul să treacă prin aceste găuri, imaginaţi-vă o minge de ping-pong trecând printr-un coş de baschet.

Bolile cu transmitere sexuală se transmit deseori prin contactul direct cu pielea chiar şi atunci când sunt folosite prezervativele. Aceasta se întâmplă deoarece germenii bacterieni şi virali care cauzează bolile cu transmitere sexuală (ca papilloma, chlamidia, herpesul şi sifilisul) nu afectează doar o parte a corpului. Ei pot infecta orice loc din zona genitală la bărbaţi şi femei.

Centrele Statelor Unite pentru Controlul Bolilor raportează că 12.000.000 de americani se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare an. 33.000 de oameni se îmbolnăvesc de o boală cu transmitere sexuală în fiecare zi, iar 22.000 dintre ei au vârsta cuprinsă între 15 şi 24 ani. 25% din liceeni vor contacta o boală cu transmitere sexuală înainte de absolvirea liceului. (Sursa: *Institutul Alan Guttmacher*, *Centrul pentru Controlul Bolilor* din New York, Atlanta)

Adaptat după: Lickona, T. si J. *Sex, iubire şi tu*, Notre Dame, IN: Ave Maria Press, 1994.”

Materialul mi s-a părut interesant. Cred că, dacă oamenii ar înţelege cât de mare este posibilitatea să ia SIDA folosind prezervativele, unii producătorii de prezervative ar rămâne fără clienţi şi ar falimenta… Iată o ştire care se leagă direct de această problemă:

„DUREX a primit sancţiuni de la Comisia de Comerţ Federal şi de la Institutul Naţional pentru sănătatea copilului şi pentru Dezvoltarea Umană în 1997 pentru nerealizarea standardelor minime de calitate, pentru pretenţii nedovedite şi pentru decepţionarea în ceea ce priveşte prezervativele lor…”[102].

[102] *Tineri, sexualitatea încotro?*, p. 5.

Ce sunt aceste „pretenții nedovedite” - pe care le au şi alte firme producătoare de prezervative? Faptul că i-au ademenit pe tineri, promițându-le că prin folosirea prezervativelor rata fetelor însărcinate va fi foarte mică şi că „beneficiarii” vor fi feriți de boli sexuale. Dar prezervativele nu pot oferi protecție totală nici măcar față de SIDA…

Un prieten care cu ani în urmă ajunsese client al bordelurilor în urma unor decepții sentimentale mi-a mărturisit: „Prețul real îl plăteam când ieşeam din bordel. Urmau săptămâni întregi de frică. Mă cuprindea panica, mă temeam să nu fi luat o boală venerică sau chiar SIDA”. Dar pofta era mai mare decât frica, şi el mergea iarăşi…

Nu cred că tinerii trebuie speriați cu SIDA sau cu alte boli „ruşinoase” pentru a se feri de păcat. Ar fi ciudat ca în cabinetele medicale să fie bannere cu mesajul „Dacă vreți să fiți feriți de SIDA, duceți o viață creştină”. Ar fi cu atât mai ciudat cu cât un mare număr dintre bolnavii de SIDA afirmă că şi ei înşişi sunt creştini. Dar sunt creştini numai cu numele… (evident, nu mă refer aici la cei care s-au îmbolnăvit în spitale, fără să fi avut nici o vină, ci la cei care s-au îmbolnăvit în urma *aventurilor* sexuale…). Dar cred totuşi că tinerii ar trebui să țină seama şi de riscul de a-şi distruge sănătatea atunci când se lasă seduşi de farmecul iubirilor *de ocazie*. Se pare însă că, cel puțin deocamdată, *aventurierii* nu sunt conştienți de pericolul la care se expun.

Mărturia care urmează nu are nevoie de comentarii. Este poziția unui tânăr, mare fan al rolului „profilactic” al prezervativelor: „Respect credința şi credințele fiecăruia şi pretind să-mi fie respectate şi ale mele. În ceea ce fac mă ghidez după propriile mele păreri… Le respect părerile preoților, dar nu sunt de acord cu toate… Sexul protejat ar trebui propagat şi de preoți, chiar şi numai pentru a ne feri de boli…”

Tânărul este sincer. Dar sinceritatea lui nu îl poate „proteja”…

Când medicii se contrazic…

O cititoare mai în vârstă îmi scrie: „În lucrarea Barbarei Seamon *The Doctor's Case Against the Pill* sunt descrise aproape toate efectele secundare mai importante ale pilulelor anticoncepționale (care inhibă ovulația). În studiile ei s-a folosit de rezultatele unor cercetări ale unor medici ginecologi americani renumiți. Iată câteva urmări asupra cărora pacientele nu sunt prevenite: efecte secundare cardiovasculare şi cerebrovasculare, infecții, sterilitate, risc de cancer ovarian, mamar, la colul uterin sau la țesutul mucoasei uterine, modificări stomacale şi intestinale, tulburări sexuale, creşterea ratei mortalității şi – foarte important – tulburări psihice. Nu credeți că tinerele fete ar trebui prevenite?".

Am citit şi eu că pastilele contraceptive au efecte negative. Un specialist de la Serviciul German al Sănătății Publice din Berlin spunea că WDR Koln anunțase că „de prin 1987 avem 320 de reclamații din proprie inițiativă pentru Femovan şi un număr mai redus pentru Minulet. Din aceste 320 de reclamații, circa 210 le considerăm grave: periculos pentru viață, efecte ireversibile, urmări tardive, şi ajutor medical spitalizat sau la domiciliu"[103].

Nu mă îndoiesc de faptul că orice intervenție artificială în organismul uman are efecte adverse. Dacă Dumnezeu a lăsat trupul femeii într-un anumit fel, cred că modificările biologice datorate medicației vor duce la dereglări neprevăzute (pentru că cei care au produs medicamentele nu pot cunoaşte în totalitate structura şi funcțiile organismului uman…). Eu cred însă că nu efectele cardiovasculare sau cele stomacale sunt cele mai importante, ci cred că cea mai mare problemă este că pilulele anticoncepționale pot provoca avortul. Îmi dau seama că poate unele femei care le iau în mod obişnuit s-ar putea să se simtă jignite de afirmația mea. Am citit la rândul meu pe un forum cum femei care au auzit că pilulele anti-baby pot provoca avort s-au dus imediat la ginecologii lor şi aceştia le-au spus să stea liniştite şi să nu ia în seamă această „mascată propagandă bisericoasă la înfrânare"… Şi femeile s-au liniştit.

Ei bine, cu toate că unii doctori susțin că pilulele împiedică pur şi simplu formarea embrionului, alții sunt de altă părere. Cred că e bine să se țină seama şi de opinia acestora:

„*Pilulele anticoncepționale provoacă avort timpuriu?* Ele sunt cunoscute ca o combinație de hormoni artificiali care au rolul de a împiedica ovulația (eliberarea ovulului). Ceea ce se cunoaşte mai puțin este faptul că, de multe ori, ovulația se produce în ciuda pilulelor de orice fel. Prin hormonii artificiali, pilula Anti-Baby are următorul efect asupra mai multor organe din corpul feminin, fie împiedicând sarcina, fie provocând avort timpuriu:

- asupra ovarelor, împiedicând eliberarea ovulelor (inhibitor al ovulației);
- asupra consistenței mucozității cervixului în colul uterin, îngroşând mucusul şi astfel îngreunând sau chiar împiedicând înaintarea spermatozoizilor spre uter şi trompele uterine;
- asupra țesutului mucoasei uterine, care se subțiază, având loc atrofierea glandelor, reducându-se astfel resursele de hrană (glycogen) pentru copil (inhibarea implantării, deci efect de avort timpuriu); astfel, fetița sau băiețelul conceput moare de foame, în timp ce mama sa poate că râde, mănâncă, se plimbă sau participă la Sfânta Liturghie;
- asupra trompelor uterine, în sensul că ovulul fecundat este transportat atât de lent încât nu mai ajunge la timp la implantarea salvatoare şi piere (factorul tubar, tot efect de avort timpuriu).

Având în vedere faptul că fecundarea are loc aproximativ cu două săptămâni înaintea menstruației aşteptate şi că pilulele omoară copilul chiar în aceste două săptămâni, menstruația totuşi va avea loc şi femeia nici nu va şti că a fost însărcinată.

Steriletul are efect abortiv? După testele folosite pentru stabilirea sarcinii timpurii (beta HCG), în ciuda folosirii spiralei, fecundația se petrece de câteva ori pe an. Prin producerea intenționată a unei congestii de iritație în țesutul conjunctiv uterin, fixarea fătului este împiedicată şi acesta moare, de cele mai multe ori, după una sau două săptămâni.

---

103 http://www.profamilia.ro/culturavietii.asp?anticonceptionale=03. Ba chiar după acest anunț medicii din Serviciul Federal au anunțat existența a 6 cazuri de deces „în legătură cu Femovan-ul".

Ca şi pilulele, steriletul ucide pruncul, cel mai adesea înainte de menstruația aşteptată, când femeia care fusese însărcinată poate crede că, de fapt, n-a fost. Argumentele amintite mai sus arată, aşadar, că există diferite mijloace incorect numite «anticoncepționale». Chiar dacă sunt folosite, fecundarea poate avea loc, iar pruncii sunt omorâți în primele zile ale vieții lor. Prin intermediul acestor metode sunt ucişi aproximativ acelaşi număr de copii ca şi prin metodele chirurgicale. S-a căutat ani de zile să se ascundă efectul de avort timpuriu al pilulelor şi al steriletului, ştiindu-se foarte bine că o divulgare promptă a acestui adevăr ar fi determinat multe femei să se abțină de la folosirea lor.” - Consultanți ştiințifici: Dr. Med. Rudolf Ehmann (Elveția) şi Dr. Med. Antun Lisec (Croația)[104].

„Dar cine să împiedice divulgarea acestui adevăr?”, ar putea întreba cineva… În primul rând, marii producători de anticoncepționale. E vorba de sume uriaşe pe care le-ar pierde…

Îmi dau seama că doctorii ginecologi ar putea spune că declarațiilor medicilor care afirmă că anticoncepționalele sunt avortive sunt simple speculații. Dar de ce nu contrazic însă cu argumente ştiințifice afirmațiile opozanților lor?

O ultimă precizare: se spună că ar fi apărut un nou tip de anticoncepționale, care nu au nici efecte negative asupra sănătății femeii, şi nici nu produc avortul. Dar cine poate oare stabili dacă reclama care li se face este justificată? Producătorii? Sau cine altcineva? Doctorii ginecologi pentru care avortul este un simplu sport, un hobby aducător de bani? Nici unii, nici alții nu cred că merită încrederea noastră.

Cel puțin deocamdată, mai mulți doctori creştini ne atrag atenția că pilulele anti-concepționale sunt avortive. De ce nu am ține seama de afirmațiile lor?...

[104] Material de pe www.anticonceptionale.ro/sfat.html .

Sarcină nedorită?

„Atunci când te confrunți cu o sarcină nedorită, probabil că prima soluție care-ți vine în minte este aceea de a scăpa de copil. Dar este avortul cea mai bună variantă? Este aceasta şi decizia inimii tale? Te-ai gândit şi la alte opțiuni? Crezi că păstrarea copilului sau adopția pot fi soluții şi pentru tine? De ce vrei să avortezi? Poate că te temi de ceea ce vor spune cei din jurul tău când vor afla că eşti însărcinată; poate crezi că este o condiție pentru salvarea relației cu partenerul tău (tatăl copilului tău); poate consideri că nu este timpul potrivit să ai un copil sau poate te temi de reacția părinților tăi. Pot fi şi alte motive. Dar pot fi oare acestea atât de importante încât să te determine să decizi moartea unei ființe care nu are nici o vină că există şi care depinde în totalitate de alegerea ta?

Îți dai seama că două vieți sunt în joc: a ta şi a copilului tău? Întârzierea numai cu o săptămână a menstruației şi rezultatul pozitiv la testul de sarcină înseamnă deja trei săptămâni de sarcină. Acum inima copilului tău bate. Nu poți ignora faptul că viața copilului începe în momentul concepției! Eşti sigură că vrei să salvezi viața ta cu prețul altei vieți?

Ce este avortul? Procedura de avort se realizează în România preponderent prin chiuretaj. Consecințele imediate ce pot apărea sunt: dureri, perforarea uterului, hemoragie, iar ca efecte secundare apar infecții uterine, sterilitate etc.

Sentimentul de uşurare resimțit imediat după avort este înlocuit de ani grei de suferință şi regret. Vor apărea sentimente de vinovăție, mânie, tristețe şi disperare, stări depresive, coşmaruri, sentimentul de pierdere şi gol interior.

Nu crezi că păstrarea copilului ar putea fi o soluție pentru tine? Te-ai gândit la bucuria pe care ți-ar putea-o da un copil, nu numai ție, dar şi partenerului tău sau părinților tăi, mai târziu?

Ştii că atunci când perspectiva unei căsătorii nu există, sau situația materială este cu adevărat un obstacol, există totuşi o şansă pentru copilul tău: adopția? Sunt foarte multe cupluri care îşi doresc un copil şi nu-l pot avea. «Sacrificiul» de a-ți da copilul spre adopție merită asumat în comparație cu varianta avortului. Copilul tău are şansa de trăi, iar tu nu vei purta pe umeri povara unei ucideri. Tu îi poți oferi copilului tău şansa de a trăi!

Mărturii ale unor femei care au făcut avort

«Nu aş mai face-o niciodată, indiferent de părerea celor din jur. Mi-am avortat copilul. O dată cu el a murit şi ceva din mine, ceva ce nu mai poate fi nicicând trezit la viață. Astăzi nu aş mai lua o astfel de hotărâre, indiferent ce ar spune cei din jur. Trăiesc cu o frică în mine de care nu mai pot scăpa[105]. Am coşmaruri în care îmi apare o fetiță care fuge spre mine cu brațele întinse şi întreabă mereu: *De ce, mămico? De ce?* Apoi mă trezesc udă de transpirație. Acest vis şi privirea fetiței mă urmăresc continuu de când am avut acea intervenție. De ce numai eu sunt pedepsită pentru fapta mea, nu şi fostul meu prieten, deşi a fost şi el părtaş? Relatez această întâmplare pentru folosul tuturor femeilor. Gândiți-vă foarte bine ce faceți, pentru că vă vor chinui visele şi vă vor urmări privirile celor ce nu mai sunt..., nu permiteți nimănui să vă constrângă, pentru că viața voastră va fi distrusă. Nu faceți aceeaşi greşeală ca mine!» (Judith)[106].

«De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma? Toți cei care m-au sfătuit să fac avortul în urmă cu doi ani - doctorul, consilierul, părinții, prietenele şi soțul meu - m-au asigurat că aşa e cel mai bine pentru mine şi pentru copilul meu! Acum copilul meu este mort, iar eu sunt disperată! Nu mai pot să dorm noaptea, nu

[105] Cum apar sarcinile nedorite? Tinerii (sau adulții) „fac dragoste”, şi în mod *accidental* apare sarcina. Femeia avortează, şi avortul nu înseamnă doar vătămarea sănătății ei: este şi uciderea unui prunc. Dacă părinții ucid deci rodul dragostei lor, oare ce a fost între ei a fost dragoste? Degeaba încearcă tinerii să îşi convingă prietenele: „Hai să facem dragoste, că dacă rămâi gravidă faci repede un avort şi gata…” Asta nu mai e dragoste. Oare cu aceeaşi dezinvoltură le-ar putea invita să dea o spargere la un magazin? Puțin probabil…

[106] Din revista pentru elevi *Schreibenkleister*, Bad/Neustadt Baurische, Rhon, Germania

mai pot să râd. Nimeni nu mă înțelege! Vă rog spuneți tuturor oamenilor cât de groaznic este un avort![107] Dureri cumplite îmi chinuiesc trupul şi sufletul. De ce nu mi-a spus nimeni ce va urma?» (Jutta).

Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu[108]*, pe Mine Mă primeşte* (Matei 18, 5)" [109].

*

Iată o mărturie care îi poate pune pe gânduri pe tinerii care se gândesc că avortul e un simplu accident, lipsit de importanță. Este vorba de un fragment dintr-un interviu luat doctorului Stoian Adaşevic din Belgrad (Serbia)[110]:

„- Dr. Adaşevic, sunteți un cunoscut specialist în obstetrică-ginecologie din Belgrad, dar din 1988 nu mai faceți avorturi. Ba chiar ați devenit un mare adversar al lor. Pregătiți întemeierea *Asociației pentru protecția vieții umane şi a familiei*. Însă vreme de 6 ani ați efectuat aproximativ 60.000 de avorturi. Odată chiar ați afirmat: «Am ucis un oraş ca Smeredvo».

- Cred că oraşul Smeredvo are mai puțini cetățeni, aproximativ 45.000. Am ucis fără să ştiu ce fac! Dar am înțeles că nu am dreptul să ucid, nici ca soldat, nici ca ginecolog, şi cu atât mai puțin ca «ucigaş plătit», care aşteaptă după colț. Am înțeles că este vorba de o ființă umană ca şi mine. După «legea creştină» n-am dreptul să ucid ființa umană, născută sau nenăscută. În viața umană există schimbări cantitative şi calitative. Una dintre schimbările calitative este începutul vieții umane, prin unirea a două celule, masculină şi feminină, într-o singură ființă. Când vedem aceasta, înțelegem că din momentul fertilizării până la moarte ființa umană este aceeaşi.

- Ați încetat avorturile. Vreun fapt concret a avut influență asupra deciziilor dumneavoastră?

- S-a întâmplat când una dintre rudele mele a venit cu logodnica lui. Când am început să fac acest avort, la început am scos «mâna» care a căzut pe fața de masă care era plină de tinctură de iod şi «mâna» a început să se mişte deoarece un nerv a căzut în tinctură şi astfel a dat comandă «mâinii» să se agite. Înainte de a-mi continua lucrul am găsit ceva pe dibuite şi mi-a trecut prin minte: «Nu mi-ar plăcea să fie un picior». De fapt, era un «picior». Mi-am concentrat toată atenția să nu cadă în alcool. Dar în acel moment ceva s-a răsturnat şi câteva instrumente au căzut cu zgomot. Am tresărit şi am scăpat «piciorul» care a căzut pe masă şi nervul a atins alcoolul. Acum şi «piciorul» se mişca. Am continuat şi am prins din nou ceva. Era «inima» care zvâcnea… Mi-aduc aminte că o soră m-a întrebat dacă mă simt rău. În fața mea zăcea «inima» care mişca. Vedeam mişcările «piciorului» şi «mâna» care se contractau. Numai cu vreo zece minute înainte, pe ecranul ecografului văzusem totul funcționând… Din acel moment m-am cutremurat şi am înțeles că avortul este într-adevăr ucidere!!!"[111]

---

[107] Unele femei avortează fără să aibă mustrări de conştiință, cu *naturalețea* cu care merg la toaletă. Este oare un avantaj că nu sunt apăsate de păcatul lor? Nu, în nici un caz. Pur şi simplu, frumusețea sufletului lor s-a ofilit şi se poartă ca şi cum nu ar mai fi oameni…

[108] Mi se pare foarte interesantă această extindere a sensului citatului biblic; într-adevăr, mare plată au mamele care renunță să avorteze un copil, sau soții care adoptă copiii pe care mamele au refuzat să îi avorteze, şi îi cresc în numele Domnului.

[109] Acest articol (ca şi fragmentul de interviu care îl însoțeşte) este preluat din materialele *Asociației creştin-ortodoxe „PRO-VITA" pentru născuți şi nenăscuți*, Filiala Craiova (www.provita-craiova.com). L-am reprodus aici în semn de solidaritate cu activitatea acestei asociații.

[110] Interviul a fost publicat sub titlul *În cabinetul meu am ucis un oraş ca Smeredvo, fără să ştiu ce fac*, în revista *Argument* din 23 februarie 1996.

[111] Traducere: Pr. Prof. Vasile Mihoc, *Pro-Vita Sibiu*.

Ecouri…

Când am considerat că lucrarea de față era gata, am plecat într-un pelerinaj prin mănăstiri. M-am rugat ca Dumnezeu să mă lumineze dacă trebuie să mai schimb sau să mai adaug ceva în ea[112]. Şi, după ce m-am sfătuit cu mai mulți preoți, am mai adăugat câteva capitole… Unul dintre preoții respectivi m-a întrebat ce ecouri am de la cititori. I-am spus că am primit multe e-mail-uri care m-au încurajat mult pe parcursul scrierii cărții. Şi părintele mi-a sugerat să anexez o parte din ele la sfârşitul cărții[113].

Precum veți vedea şi voi, am făcut asta. Dar nu numai pentru a-l asculta, ci şi din alte două motive. Unul este că am considerat că aşa le pot mulțumi celor care mi-au scris. E destul de greu să calci pe un teren minat, cum este cel al tabu-urilor. Am avut unele greutăți, unele ispite, şi nu o dată m-am gândit să abandonez lucrul la carte. Dar căldura din scrisorile „prietenilor" mei pe care nu îi cunosc personal m-a ajutat mult. Vă mulțumesc din suflet tuturor celor care ați fost alături de mine în această „călătorie"[114].

Al doilea motiv pentru care le inserez este că mi-a fost şi mie greu să parcurg zeci şi sute de declarații şi articole ale tinerilor care au o viziune total modelată de duhul acestui veac, ale tinerilor pentru care Hristos, Biserica, mântuirea sunt doar vorbe goale[115]. M-am simțit şi eu uneori stingher. Cum să nu te simți stingher când milioane de tineri spun că eşti retardat dacă nu faci sex cu prietena ta, când spun că adevărata dragoste trebuie arătată în pat fără să aştepți binecuvântarea nunții? Şi totuşi, există tineri care gândesc altfel… Una dintre ideile pe care mi le-au scris cel mai des cititorii *Cărții nunții* poate fi rezumată în: „Ce bine că mai e cineva care gândeşte ca mine… Am regăsit în carte multe idei care mă frământau, dar şi soluția pe care am găsit-o eu însumi, fiind aproape de Biserică…"

Mă gândeam: cum ar fi să îi adun laolaltă pe cei care s-au simțit singuri, dar împărtăşesc aceleaşi puncte de vedere?

Ştiu că şi *Cartea nunții* a fost împrumutată de unele fete prietenilor lor, pentru a le da ocazia să cunoască un punct de vedere creştin, şi că unii au considerat-o ca fiind o carte „depăşită". Cred că şi această carte va fi împrumutată poate tot aceloraşi prieteni, şi o vor respinge la fel de mecanic. Şi consider că le-ar prinde bine cititorilor care s-au regăsit în ea să ştie că mai sunt şi alții care au fost de acord cu cele scrise aici…

Am reuşit să termin cartea... Mi-am dat seama cât de multă nevoie au tinerii de o asemenea carte..., câtă nevoie am avut eu de ea... Acum aştept cu nerăbdare (să apară)… să o pot dărui tuturor prietenilor, pentru care personal nu aş fi un exemplu prea bun, dar care văd în mine dorința de schimbare şi cea de a face tot ce pot şi pentru ei... Şi dacă eu nu reuşesc prea bine să o fac, îți mulțumesc ție pentru şansa pe care vrei să o acorzi fiecăruia şi pentru credința că, după ce am căzut, ne putem ridica...

Indiferent cât de tare ar susține majoritatea tinerilor că, atâta timp cât iubesc, Dumnezeu „nu are dreptul" să le „interzică" nimic, cei mai mulți dintre ei îşi vor pune anumite semne de întrebare, vor schimba ceva, cât de puțin... Iar dacă cineva ar putea să te acuze că ai exagerat, că nu a fost un mod „corect" de abordare, că e prea puțin pentru a schimba ceva, aş vrea să-i contrazic, să le amintesc de „chinurile" anumitor vârste, (toți au fost tineri, nu?)... Şi i-aş mai ruga să privească puțin în jur... şi să

[112] Țin să precizez aici cum am obținut binecuvântarea pentru tipărirea acestei cărți: în acel pelerinaj m-am rugat mult ca Dumnezeu să rânduiască să găsesc un arhiereu dispus să îmi dea binecuvântare pentru un text atât de nonconformist… Când m-am întors acasă, am primit o scrisoare în care un ieromonah binevoitor trimisese deja textul meu episcopului care, precum se poate vedea, a şi scris prefața cărții de față.

[113] Cele mai multe scrisori se datorează textelor despre căderile tinerilor şi despre întortocheatul drum al ridicării, texte pe care le-am tipărit în celălalt volum cu tema *Tinerii şi sexualitatea*, intitulat *Între iubire şi păcat*. Întrucât am vrut ca cele două volume să fie de dimensiuni apropiate, am preferat să includ aici *ecourile* tinerilor. Poate că, după o astfel de *reclamă*, unii tineri cititori vor fi interesați să citească şi articolele respective…

[114] Nu am reprodus fragmente din toate scrisorile primite pentru simplul motiv că nu am vrut să măresc prea tare numărul paginilor cărții.

[115] Pe un forum de internet, site-ul www.sfaturiortodoxe.ro a fost catalogat drept „cel mai bun site de divertisment din România".

înțeleagă că, într-o societate în care mass-media invadează cu tot ce poate fi mai nociv, pentru tineri doar un mesaj astfel formulat mai poate avea un răspuns... (M.D.)

Pe mine cartea m-a ajutat foarte mult, eu singură fiind în trecut afectată de unul din subiectele conținute. Un capitol din ea m-a făcut să merg mai cert la spovedanie. Mie îmi pare că e foarte bună, atinge nişte probleme extrem de acute. (S.T.)

Mie îmi place ce-ai scris şi mi se pare util. Îmi aduc aminte de mine cât de chinuită am fost de prietenul meu şi în plus lumea mă făcea nebună că nu sunt „open minded”... După ce el m-a părăsit am citit la momentul potrivit o carte de-a ta care m-a întărit. Am mers la duhovnic… şi acuma mă țin de rugăciune şi spovedanie serios. (R.D.)

Mă regăsesc în foarte multe locuri din textul tău, nu prin viața de acum, ci prin trecutul meu deloc îndepărtat; alea au fost şi frământările mele. Mie mi-au fost de folos toate cărțile tale pentru că îmi place tare mult stilul în care scrii, mi se potriveşte, mi se pare că îmi vorbeşte un prieten apropiat exact despre ceea ce mă frământă. Şi, nu ştiu cum se face, tot ceea ce am citit din scrierile tale am citit exact la momentul în care eram în mai mare impas exact pe tema respectivă. A fost ca leacul potrivit pentru o anumită boală. Şi de fiecare dată am prins curaj pentru a merge mai departe, am văzut că şi alții au avut aceleaşi frământări, căderi, poticniri, îndoieli, probleme ca şi mine, şi au putut să le depăşească (S.D.)

Am citit cartea „Tinerii şi tabu-urile” [116] *şi părerea mea este că trebuie să o dai la tipar. Sunt convins că o mulțime de tineri se vor regăsi în rândurile cărții. Eu zic că ai scris foarte bine, orice ar zice unii şi alții. Nu am mai văzut pe nimeni să scrie atât de frumos şi cu atâta dragoste şi durere pentru tinerii care stau departe de Biserică. Cine are de zis ceva împotriva acestei cărți ar trebui mai întâi să vină şi cu sugestii, adică cum altfel ai fi putut scrie. Părintele meu duhovnic spune că în vremurile de acum, când diavolul ne atacă aşa de mult cu sexualitatea şi cu toate derivatele ei, noi trebuie să răspundem cu aceeaşi putere. Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, pentru că ce rost are să vorbim frumos fără cuvinte tabu, de parcă toată lumea ar fi roz, şi să nu întoarcem pe nimeni la Hristos? Pentru a-i scoate pe cei care sunt prinşi de patimi, trebuie să coborâm în lumea lor, pentru că din afară nu se poate face nimic. Dumnezeu să îți dea putere să scrii în continuare şi să te ferească de ispite deoarece ştii bine cât suferă un om când e departe de Dumnezeu pentru că ai trecut prin atâtea greutăți până să ajungi la credința cea adevărată. (C.M.)*

Am primit pe e-mail ultima carte a dumneavoastră..., cred că de la domnul Laurențiu Dumitru... Mi-am permis să vă scriu pentru a vă felicita pentru această ultimă carte. Este o carte mai mult decât binevenită, în care se dezbat multe din problemele curente ale tineretului.

Eu aş vrea să o cumpăr cât mai repede, aş vrea să se bucure de ea cât mai mulți tineri... şi sinceră să fiu nu aş modifica nimic, nu aş şterge nimic... poate doar aş mai adăuga.

Am dăruit-o spre citire şi părintelui meu duhovnic, care întâmplător este şi cadru didactic în liceul seminar din oraş... care m-a rugat să vă transmit felicitările dumnealui: „Tratează subiecte şi îndrăzneşte să vorbească despre ceea ce gândim noi toți, dar ne este ruşine să vorbim în public şi uneori chiar şi pe scaunul de spovedanie, cu gândul de a nu sminti şi mai mult... E de mare ajutor”... au fost puținele cuvinte pe care le-am reținut din discuția cu părintele meu duhovnic.....

Eu sunt profesoară şi am aceeaşi părere... În plus sunt tânără şi pot cădea în aceleaşi păcate oricând. Patima există în fiecare dintre noi, şi poate la tineri în proporție mai mare, deoarece avem uşurința de a ne alătura turmei… Aş vrea să vă felicit pentru răspunsurile pe care le-am găsit în cartea nouă… (E.N.)

Te felicit cu toata inima pentru că ai curajul să abordezi o astfel de temă, considerată, pe nedrept, tabu în rândul teologilor. E mare nevoie de astfel de cărți în rândul tinerilor. Chiar eu şi soțul meu

[116] La un moment dat mă gândeam să îmblânzesc titlul cărții, şi să renunț la *Tinerii şi sexualitatea*. Ca variante aveam *Tinerii şi tabu-urile* sau *Naufragiați între ispite*. Un ieromonah m-a convins însă să las titlul inițial: „Să îşi dea seama lumea că ipocrizia trebuie lăsată la o parte. Să lăsăm măştile, să vorbim şi pe şleau… Doar asta încerci să faci şi tu în carte…” (Însă întrucât am tipărit două volume, a fost nevoie să nu pun titluri identice... Şi nici nu am vrut să fie volumul I şi volumul II, pentru că nu sunt scrise în acelaşi stil şi nici nu se adresează în egală măsură aceluiaşi target.)

adesea ne doream să ştim care este poziția Bisericii referitor la delicata problema a intimității de cuplu. Ba chiar i-am judecat adesea pe oamenii Bisericii, pe intelectuali, că nu se implică şi ne lasă de izbelişte pe noi, tinerii. (C.V.)

Primul gând care mi-a venit în minte a fost o sintagmă pe care am întâlnit-o cu ani în urmă, pe vremea când colecționam aforisme: „Tinerețea e o dezordine care trebuie învinsă, restul e literatură". Dumneavoastră vă luați „la trântă" cu dezordinea asta. E nemaipomenit ce încercați să faceți. Nu ştiu în ce măsură v-ar ajuta dacă aş face comentarii la ce ați scris, mi se pare cumva aiurea să mă apuc să bat eu câmpii cu miile mele de gânduri vis-a-vis de munca dumneavoastră. M-aş simți oarecum ciudat, ca şi cum v-aş contesta scrisul, deşi în prima fază orgoliul acesta care ne bântuie pe toți a fost extrem de puternic. (P.P.)

Înainte de toate doresc să spun că şi această carte este binevenită. Este aşa pentru că tratează o problemă mereu de actualitate pentru tineri, dar mai ales pentru că dă un răspuns ortodox plin de curaj şi de realism unora care chiar au nevoie de aşa ceva.

Limbajul cu care este scrisă cartea este unul curajos. BRAVO! Aşa şi trebuie să fie, mai ales că mesajul cărţii se adresează în primul rând tinerilor cu vârste cuprinse între 15 şi 25 de ani. Cuvintele îndrăzneţe folosite pe alocuri au menirea de a trezi sufletul cititorului din amorţeală şi de a arăta acestuia că cei care fac misionarism, din care face parte autorul cărţii, pot fi oameni „cu picioarele pe pământ”, nu visători, care cunosc bine şi într-un mod realist problematica actuală a tinerilor. (D.C.)

Cartea este fără îndoială, pentru tinerii aflaţi la început de drum, o speranţă în peisajul consumerist total lipsit de discernământ al zilelor noastre, în care tinerii sunt îndemnaţi la modul imperativ să-şi trăiască viaţa după reţete într-un singur pas. Este şansa lor, a părinţilor lor şi a noastră. Cred că este o carte ce va călăuzi sufletele celor care încă n-au apucat-o pe un drum greşit, va întoarce pe calea cea dreaptă pe cei rătăciţi şi îi va încuraja pe cei nehotărâţi să aleagă adevărul. Sper ca aceste rânduri să fie încurajatoare şi să alunge micile tale îndoieli, adesea constructive. (E.B.)

Părerea mea este că era nevoie de o astfel de carte; şi este foarte bine că lucrurile sunt spuse în mod direct (oricine înţelege mai bine dacă i se spune în modul cel mai clar, fără discursuri metaforice, mai ales că este o problemă ce se împânzeşte foarte repede şi pe foarte mulţi îi răneşte), pentru că se simte că sunt explicaţii ce merg până la miezul problemei (iar dacă cineva nu se simte cu sufletul pătat, ca să nu zic murdar, înseamnă că ar trebui să ştie că are o problemă cu conştiinţa, şi este bine să caute adevărul fără să se mulţumească cu răspunsuri de genul „dacă alţii o fac, eu de ce nu?”, sau „dacă amândoi partenerii vor, de ce este păcat?”, sau „dacă mă părăseşte pentru că nu accept o perversiune?”). Acestea nu sunt răspunsuri, sunt doar scuze, iar dumneavoastră reuşiţi să scoateţi în evidenţă acest lucru. Şi cred că este foarte bine că aţi vorbit folosind acest limbaj, deoarece aşa poate înţelege toată lumea - şi cel mai cult, şi cel care trăieşte „după blocuri” şi care poate nu are nici o vină că s-a născut în acel mediu... Adică oricine poate înţelege astfel răul pe care îl produce desfrânarea; nu cred că este îndeajuns să fie spus doar ce nu este bine pentru că aşa zice Biserica, e bine să se cunoască şi de ce zice Biserica că nu este bine; şi eu cred că aţi reuşit să explicaţi acest lucru. (M.P.)

Cartea este OK (eu o văd chiar ca pe o necesitate, pentru că nu cunosc multe lucrări de acest gen care să fie în circulaţie). De lucrări care să trateze problemele abordate din punct de vedere creştin nu prea am auzit, în schimb de lucrări care tratează aceste probleme din orice alt punct de vedere geme piaţa din România. (M.M.)

Îmi place foarte mult stilul direct, fără ocolişuri, din care tinerii îşi dau seama că ştii despre ce vorbeşti şi că le cunoşti bine problemele. Tinerii (mai ales cei care nu sunt în Biserică) nu cred că pot fi atraşi într-o primă fază cu citate din Sfinţii Părinţi. Metoda ta mi se pare mult mai potrivită. Îmi place tonul tău relaxat, necrispat şi cald, şi pe alocuri glumeţ, care-i apropie foarte tare, în timp ce îndemnurile tale la curăţie sunt foarte clare şi bine ţintite. Scrii cu sinceritate şi grijă faţă de problemele lor şi, în plus, foarte dinamic. Temele sunt bine alese şi analizate „la sânge” şi cu bun simţ al realităţii şi pe înţelesul lor. Îmi mai place că întorci temele pe toate părţile, le analizezi din toate unghiurile şi, practic, demontezi orice încercare de a scăpa spre o alegere greşită. (D.B.)

Am citit cartea. Este foarte frumos scrisă şi sunt convinsă că mulţi dintre cei ce am citit-o ne vom gândi de două ori înainte să luăm anumite decizii. (L.L.)

Am citit cărţulia mai de mult, pe www.sfaturiortodoxe.ro. Era doar fără introducere, nici nu m-am gândit că nu a fost publicată încă. Mi-a plăcut foarte mult. Nu mi s-a părut nimic exagerat ori în plus sau în minus, e pura realitate pe care am trăit-o şi eu din plin. Gândul meu a fost: ce bine era dacă citeam lucrurile astea mai de mult. (A.I.)

Vreau să îmi spun şi eu părerea, mai ales că sunteţi un scriitor foarte drag sufletului meu. Şi eu am cunoscut varianta de pe net a acestei cărţi, „Tinerii şi sexualitatea” (şi, sincer, acest titlu îmi place mai mult, parcă e mai puţin simandicos). Chiar dacă, după cum spuneaţi, articolele au fost publicate fără

voia dumneavoastră[117]*, chiar nu ar trebui să fiţi supărat pe cel ce le-a publicat, fiindcă astfel v-am „cunoscut" („Tinerii şi sexualitatea" fiind prima carte pe care am citit-o de Danion Vasile, după care am citit „Cartea nunţii" şi altele) şi mare folos am aflat. Unele subcapitole chiar le trimiteam prin e-mail prietenelor mele şi se declarau şi ele încântate de ceea ce citeau.*

Aş vrea să adopt şi eu stilul de adresare pe care-l adopţi şi tu, adică spunându-ţi tu şi nu dvs, fără ca acest lucru să însemne o lipsă de respect, dar pentru că, aşa cum ne vezi tu, vreau să te văd şi eu – un prieten cu care stau de vorbă. Ce-i drept, tocmai acest lucru m-a „cucerit", în primul rând modul de adresare şi referirea permanentă la cele trăite de tine. Astfel, ştim că ne vorbeşte un om ca noi, un om care a avut de înfruntat ispite şi care le înfruntă permanent, dar, mai mult, un om care încearcă să ne ajute pe noi, nişte necunoscuţi, practic. Cred că aşa împlineşti foarte bine porunca de a-ţi iubi aproapele şi pentru asta îţi mulţumesc, pentru că şi pe mine mă ajuţi.

Eşti una dintre puţinele persoane care observă foarte bine că societatea în care trăim are destule „putreziciuni", dar nu numai observă, ci încearcă să tragă un semnal de alarmă şi să prezinte o altă faţetă a unor probleme delicate (care cred că tind foarte mult să-şi piardă statutul de tabu), precum: sexul oral, masturbarea, obsesia cu sânii mici etc. Era nevoie de o voce care să spună şi că, o dată cu plăcerea, mai primeşti un „bonus" – păcatul, care nu are o existenţă temporară, ca plăcerea, ci acţionează pe termen lung, atâta timp cât tânărul nu cunoaşte pocăinţa. Am citit recent într-o carte minunată – „Dăruind vei dobândi", N. Steinhardt – ceva de genul că păcatul, pe măsură ce te afunzi mai mult în el, nu-l vezi, el însă devenind tot mai mare, dar pe măsură ce sporeşti în viaţa duhovnicească, îl vezi din ce în ce în ce mai mare şi mai cumplit. Cât de adevărate sunt aceste vorbe! Şi eu am cunoscut multe dintre faţetele păcatului, fără însă a fi pe deplin conştientă de gravitatea enormă a acestora.

Dar, slavă Domnului, am auzit şi chemarea Lui şi, deşi păcatele trecute încă mă „bântuie", nădăjduiesc că Domnul mă va ajuta să trec cu bine peste tot. Ceea ce mă doare e că destul de multă lume nu poate trece peste acest trecut şi probabil ei nici nu cred că o persoană ca mine, care a cunoscut destul de bine viaţa, mai poate cunoaşte sau dori o iubire curată. Dar dacă ţie ţi-aş spune că, deşi am desfrânat, mereu am sperat că voi găsi acea dragoste blândă, tandră, înţelegătoare, o dragoste ca cea pe care o propovăduieşte Sfântul Apostol Pavel? Că şi acum mai sper că cineva mă va iubi curat şi că voi iubi şi eu curat? Numai că lumea nu mai prea vrea să creadă că sufletul îţi poate fi curat, chiar dacă trupul nu mai e. Şi e păcat, pentru că am foarte multă iubire de dăruit.

Şi articolul „Modele care ne smintesc" e foarte potrivit, pentru că ceea ce nu înţeleg oamenii e că şi slujitorii lui Dumnezeu sunt oameni care trăiesc în aceeaşi lume ca noi, nefiind ocoliţi nici ei de ispite. Poate că ei sunt mult mai ispitiţi fiindcă diavolul se bucură mai ales de căderea unui slujitor al Domnului. Fiind şi ei oameni, nu se poate să nu găsim atât preoţi care fac lucruri potrivnice cuvântului Domnului, dar avem şi reversul medaliei, pe cei cu viaţă îmbunătăţită, care n-ar trebui omişi, precum n-ar trebui generalizat că dacă un preot a greşit înseamnă că întreaga credinţă ortodoxă nu e bună.

Ca o concluzie, mi-a plăcut cartea, şi de-abia aştept să o văd tipărită. Am uitat să menţionez că îmi plac şi glumele presărate pe ici, pe colo, dar cel mai mult îmi place că atunci când citesc o carte semnată Danion Vasile (aici mă refer în special la „Cartea nunţii") am impresia că oricât de păcătoşi, de plini de defecte şi de nemulţumiţi am fi, există speranţă şi pentru noi, pentru că suntem iubiţi cu o dragoste curată de către Însuşi Creatorul nostru. Şi dragoste mai mare ca aceasta nu există. Şi bine ar fi să cunoască toţi tinerii bucuriile pe care ţi le poate oferi credinţa. (P.C.)

„Lauda de sine nu miroase a bine…" Ştiu, ştiu… Ca să fiu imparţial, voi reproduce şi o scrisoare din „galeria" adversă (galerie care s-a auzit rar pe parcursul definitivării acestei cărţi):

Am răsfoit şi citit cartea atât eu cât şi prietena mea. Am foarte multe de spus, multe sugestii, multe critici şi poate şi câteva sfaturi. În primul rând această carte sau aceste adunături de idei şi întrebări nu pot prezenta războiul duhovnicesc. Putem spune că sunt frământările şi întrebările unor tineri care nu cunosc creştinismul şi nu au nici o legătură cu Dumnezeu. Poate şi pentru sufletul tău este un „punct slab", un nucleu de patimi ascunse din trecutul tău, patimi care nu s-au curăţat, poate care nu s-au răscumpărat prin anumite fapte creştineşti şi uneori, dacă este nevoie, puţină nevoinţă. Ai multă mândrie,

[117] Când îi cerusem părerea unui prieten asupra cărţii, acesta s-a grăbit să o pună pe internet fără ştirea mea. Articolele au apărut într-o formă brută, cu greşeli, idei neclare etc.

multă îndrăzneală, multă libertate, limbaj golănesc, multă educație sexuală, multă sminteală... Avem multe de spus. Credem că-ți atribui o răspundere prea mare. Puține sfaturi creştineşti! Probabil sunt idei care plac, să-ți vinzi cărțile. Pentru această răspundere pe care ți-o asumi, să conduci atâtea suflete, credem că ar trebui să ai o pregătire specială sufletească: puține nevoințe, un duhovnic adevărat, multă demnitate creştinească şi multă dragoste şi dăruire lui Hristos.

În răspunsul meu nu am încercat să mă dezvinovățesc, nici să mă apăr. Ci am cerut rugăciunile lor, aşa cum le cer şi pe ale voastre. Da, nu obosesc să vă rog să vă rugați pentru mine, ca să mă ajute Dumnezeu să merg pe calea mântuirii până la capăt. Și vă cer iertare tuturor pentru că nu am reuşit să fac o carte mai bună...

CUPRINS

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
O.P. 3
C.P. 301
800730 Galați
tel./fax: 0236-326.730
e-mail: bunavestire@geniusnet.ro
www.egumenita.ro